

ရတနာသမုတေ

မမသဒ္ဓါမောင်

ရင်ထဲမှာမခုန်တခုနီ

အချစ်
လှူဒါန်းဝတ္ထုသစ်

မမသဒ္ဓါမောင်

BURMESE
CLASSIC
COM

ရင်ထဲမှာ

မခန့်တာခန့်

အပိုင်း(၁)

BURMESE
CLASSIC
COM

ဘဝဆိုတာ ပျော်စရာတွေပြည့်နှက်နေတဲ့
ကမ္ဘာလို့ပဲ “ရွှန်း” က ယူဆထားတာပါ။

ရွှန်းဟု

ရွှေပဒေသာစာပေ

ကန်း (၁)

မျက်လုံးအစုံကို ဖျတ်ခနဲဖွင့်လိုက်စဉ် မိုးက စင်စင်လင်း
ချေပြီ။ အရုဏ်ဦးအလင်းရောင်နှင့်အပြိုင် မျက်နှာလေးက ပြုံးမ
မြဲဖြစ်သွားလေ၏။ 'လူကြီးဖြစ်ပြီ' ဟူသည့်အသံက 'ရွှန်း'ရင်ကို
ငြိမ့်ငြိမ့်လေး ခုန်နေစေတာလေ။

လူကြီးဆိုလို့ တလွဲတွေ တွေးမနေကြနဲ့ဦးနော်။ ရွှန်းက
တက္ကသိုလ်ပထမနှစ်ကျောင်းသူကြီးဖြစ်တော့မှာကို ပြောတာပါ။
ရူပဗေဒကျောင်းသူရှင်၊ နယ်နယ်ရရမဟုတ်ဘူး။ စာတွေ အာပြ
နေအောင် အော်ကျက်ခဲ့ရတဲ့ အထက်တန်းစာမေးပွဲကို D နှစ်လုံး
နဲ့အောင်ကတည်းက လူက မြောက်ကြွကြွနဲ့ မိုးမမြင်လေမမြင်
ပျော်ခဲ့တာအမှန်ပါလေ။

ရွှေပဒေသာစာပေ

“ဒေါက် ! ဒေါက် !”

“အငယ်မ... ဒီနေ့ကျောင်းအပ်ရမှာမဟုတ်လား။ ထတော့လေ”

မာမာ့ Morning call နှိုးသံကြောင့် မျက်နှာကို ရှုံ့တွလိုက်မိ၏။ ဟွန်း! ဒီမှာကြည့်နူးခံစားနေတုန်း လာရှုပ်ပြီ။ Feel ငုပ်လိုက်တာကွာ။

“ဟဲ့! ဒီလောက်နှိုးနေတာ မထသေးဘူးလား”

“ထပြီ မာရဲ့၊ ထပြီ”

“ထရင်လည်း မြန်မြန်သွက်သွက်ထ၊ မျက်နှာသစ် သွားတိုက်တော့လေ။ ကလေးပီပီ ဖင်ပေါ့ပေါ့လုပ်စမ်း။ နင်တို့နှစ်ကောင်ကို မွေးထားပါတယ်... လက်ရောပါးစပ်ပါ မငြိမ်ရဘူး။ တကယ်ပဲ”

ပါးစပ်မှပွစိပွစိရေရွတ်ရင်း ထွက်သွားပြီမို့ မာမာ ဘုရားဆွမ်းတော်ကပ်တော့မည်မှန်း သိလိုက်ပါ၏။ ရွန်းတို့မာမာက ဤသို့ဤနယ် ပစိပစပ်များသည့်အမေမျိုးပါပဲ။

မာပြောလည်း ပြောချင်စရာဖြစ်အောင်ကို ရွန်းတို့မောင်နှမကလည်း လုပ်တတ်သည်လေ။ မနက်တိုင်း အိပ်ရာထမှ နှိုးစက်ပေးထားပါလျက် ကိုကို မထသလို၊ ရွန်းကလည်း အိပ်ရာထ

မိမိနဲ့နှပ်နေရတာလောက် အရသာရှိတာမရှိတော့။

အထက်တန်းတုန်းက အိပ်ရေးပျက်ခဲ့ရသမျှ အတိုးချပြီး အိပ်တာဟု Reason ကောင်းကောင်းလေးပြပြီး အပျင်းထူနေတတ်လို့ အခုတော့ ရွန်းမျက်နှာလေးက ပြည့်မောင်းနေပြီလေ။

“ဟယ်! ဒီလောက်အော်နေတာ ထွက်မလာသေးဘူး။ ပြီးရင် အစ်ကိုဖြစ်သူနဲ့ ရေချိုးခန်းရောအိပ်သာပါ လုပြီး ကျွက်ကျွက်ညံကြဦးမယ်။ သမီးရွန်းပပ”

“လာပြီမာရဲ့... လာပြီ”

“အသံပဲမလာနဲ့၊ လူပါတစ်ပါတည်း ပါလာခဲ့။ ငါသိပဲ မပြောချင်ဘူးနော်၊ တင်းလာပြီ”

ဟိဟိ... တွေ့လား၊ ရွန်းတို့မာမာက ရွန်းတို့မောင်နှမတွေ ခေတ်စကား ဘန်းစကားသုံးလေ့ရှိတာနဲ့ပဲ ခေတ်မီမီ လိုက်လုံးတတ်တာလေ။ Towel နှင့်ရေလဲလုံခြုံညံကိုယူလျက် အခန်းထဲမှ ထွက်လိုက်ရပါ၏။

ရေချိုးခန်းထဲမှာ Towel ကို စင်မှာလှန်းတင်ရင်း၊ လုံခြုံညံကို အောက်ဘေးတန်းမှာ တင်လိုက်စဉ်၊ ဗိုက်ထဲမှာ ရစ်လာတာမို့ တစ်ဖက်မှာရှိနေသည့် Toilet ထဲဝင်လိုက်ရလေသည်။

ရွန်းနှင့်ကိုကို (ထက်အာကာ)က အသက်လေးနှစ်လအ

သော်ငြား နည်းနည်းမှအကြောမတည့်လှပါချေ။ အကြိုက်လည်း မကူသလို စားတာလည်းမကူပေမယ့် ရှာကြံပြီး မကြာခဏစကား များကြရတာ ထုံးစံပါပဲ။

ဥပမာ- ရွှန်းတို့မောင်နှမအတွက်ဆိုပြီး ပါပါ အဝတ် အစားဝယ်လာရင် ကိုကိုက အပြာရောင်၊ ရွှန်းက အဖြူရောင် ကြိုက်ပါလျက် Design ဆန်းဆန်းကိုလုပ်ပြန်ရ (ရွှန်းက ကိုကို လိုပင် Sport-shirt တို့ T-shirt) တို့ လိုက်ဝတ်တတ်ပါ၏။

ဟင်းစားရင်လည်း ကိုကိုက တရွှတ်ရွှတ်ဝါးစားလို့ရ သည့်ငါးကြော်ကို ကြိုက်ပေမယ့် ရွှန်းက ခရမ်းချဉ်သီးမုည့်တွေ ပျော်နေအောင်ထည့်ချက်ပြီး နံနံပင်မွှေးနေအောင် အုပ်ထားသည့် ငါးဟင်းကိုမှ အကြိုက်ပိုပါ၏။

ဒါကြောင့်လည်း မွေးမိသည့်မာမာထံမှ စက်သေနတ် ပစ်သလို စကားလုံးတွေ တရစပ်ထွက်နေတာ အပြစ်ပြောလို့မှ မရတာလေ။ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား။

“တစ်နေကုန် ကိုယ့်စီကိုယ်စီလှုပ်ရှားကြ x x x ဦး နောက်အလန်းဇယားကိုဖွင့်ထားမှ x x x ယိုး x x x ယိုး x x x ”

“ဗွမ်း! . . . ဗွမ်း! . . . ဗွမ်း! . . . ဗွမ်း! ”

“ဟာ!”

သွားပါပြီ။ ဒီမှာထုတ်ကုန်တွေ စွန့်နေတုန်း ကိုကိုတစ် ယောက် ရေအိုင်ထဲရေဆင်းချိုးသည့်ဆင်လို တဝုန်းဝုန်းချိုးနေ ပြီလေ။ ရွှန်းရဲ့ရေလဲလုံခြည်လေးတော့ အခုလောက်ဆို ရွှဲနေပြီ ထင်ပါရဲ့။ (ရွှန်းတို့ရေချိုးခန်းက လုံသည်မို့ ဂျပန်ချိုးနည်းမျိုးနဲ့ သာ ရေချိုးလေ့ရှိကြပါ၏။ ဘယ်သူ့ကိုမှမပြောနဲ့နော်)

ရွှန်းက ရေပန်းမှကျသည့်ရေကို ဖိမ်လေးနှင့်ချိုးလေ့ရှိ ပေမယ့် ကိုကိုကတော့ ရေဖလားကြီးဖြင့် လောင်းချိုးတာကိုသာ အားရပြီး ကျောက်စည်ထဲကရေကို တစ်ဝက်လောက်ကျိုးအောင် နှင်းကန်လောင်းတော့တာလေ။

မဖြစ်ဘူး. . . မဖြစ်ဘူး။ မြန်မြန်ထွက်မှပါပဲ။ မာ သတိ ပေးထားလျက်မှ မောင်နှမနှစ်ယောက် နောင်ဂျိန်ချရဦးမှာကိုး။

“ဒုန်း! ဒုန်း! ဒုန်း!”

ရေသံတိတ်သွား၏။ နားစွင့်တာထင်ပါရဲ့။ အိမ်ကလူ တိုင်း ဒီလိုပဲ ရေချိုးနေရင် တံခါးကိုထုပြီး ခေါ်နေကြတာလေ။

“ကိုကို. . . ရွှန်းလဲ့ရေလဲလုံခြည် ရေတွေစိုကုန်ဦးမယ် လေကွာ”

“ဘာလဲ. . . မကြားရဘူး။ ဟူးလူးလူး. . . ”

ကြည့်စမ်း! မကြားယောင်ဆောင်ပြီး ခေါင်းကိုတောင်

လောင်းချိုးလိုက်သေးတာလေ။ စိတ်တိုလိုက်တာနော်။ အဲဒါ
တမင်သက်သက်လုပ်တာမဟုတ်လား။ ကိုကိုစိတ်ပုပ်ကြီး။ အူပုပ်
သည်းပုပ် အလကားလူကြီး။

“ကိုကို”

“ဒုန်း! ဒုန်း!”

“ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲဟ၊ ဒီမှာရေချိုးနေတာမသိဘူး
လား။ မနောင့်ယုက်နဲ့”

“နှောင့်ယုက်တာမဟုတ်ဘူးလေ၊ ရွန်းချိုးမှာကို သိသိ
ကြီးနဲ့ ဘာလို့အရင်ဝင်သွားတာလဲ”

“ဘာဖြစ်လဲ၊ လူမရှိလို့ဝင်တာပဲဟာကို”

“ကိုကို”

“ဟိုနှစ်ကောင် ဘာလို့ကိုက်နေကြပြန်တာလဲ၊ မိုးလင်း
တာနဲ့ နင်တို့အသံကိုကြားရပြီ။ ကလေးတွေလည်း မဟုတ်ကြ
တော့ဘူး၊ ခုထိပြောရတုန်း”

ပါပါအသံ ဟိန်းထွက်လာတာကြောင့် နှစ်ယောက်သား
ငြိမ်သွားရပါ၏။ ဟော! . . . ခုနကပဲ ဟာက ရွန်းကို ကလေးတဲ့။
အခု ပါပါပြောတော့ လူကြီးဖြစ်ပြန်ပြီ။ ကလေးတွေပဲ ဗလောင်း
ဗလဲပြောတတ်တယ်မှတ်တာ။ မာတို့လူကြီးတွေလည်း အတူတူ

နဲ့ အနုနုပဲ . . . နော့!

ရွန်းတို့အခုနေတဲ့တိုက်က တစ်ထပ်တိုက်အမိုးမြင့်မြင့်
လေးပါ။ ဧည့်ခန်းမှာ ဘုရားစင်ရှိပြီး အိပ်ခန်းနှစ်ခန်း၊ မီးဖိုခန်း
နှင့်ထမင်းစားခန်းက တွဲလျက်။ ရေချိုးခန်းအိမ်သာ ပါလေ၏။
မိသားစုလေးဦးမို့ အိပ်ခန်းသုံးခန်းလိုတာပါ။ ပါပါက အိမ်တစ်
ခြမ်းစာထပ်မိုးလေးလုပ်ပေးလျက် ကိုကိုကိုနေစေ၏။

အိမ်က အပင်ကြီးတွေဖြင့်အုပ်နေတာမို့ ထပ်မိုးက မပူပါ။
ကိုကိုဧည့်သည် (ယောက်ျားလေး)တွေ လာရင်လည်း ဒီထပ်မိုး
ပေါ်ကိုခေါ်ပြီး ဧည့်ခံလို့ရတာမို့ ရွန်းအတွက် အန္တရာယ်ကင်းပါ
၏။ အမှန်က ထပ်မိုးခန်းကကျယ်တာမို့ ရွန်းနေချင်တာပါ။ မိန်း
ကလေးဖြစ်နေတာကြောင့် ဖေဖေတို့အခန်းပေါ်မှာ မအိပ်ရဲဘဲ
အိပ်ခန်းကိုပဲရွေးခဲ့ရလေသည်။

“ငရှပ်မ”

“ကိုကိုကမှ မြေခွေးဖိုးရှုပ် ကောက်ကျစ်ရှုပ် . . . ဟွန်း!”

တံခါးဖွင့်ထွက်လာသည့်ကိုကိုကို မျက်စောင်းခဲလိုက်ပြီး
ရေချိုးခန်းထဲ ဝင်လိုက်ရပါ၏။ ကြည့်! တွေ့လား . . . ရွန်းရဲ့ ရေ
လဲလုံခြုံညီလေး ရေတော်တော်စင်ကုန်တာလေ။ တင်းတယ်နော်
တင်းတယ်။ ‘အေသင်ချိုဆွေ’လို ဟစ်လိုက်ရ မကောင်းပါဘူး။

အလှပြင်ဆင် အဝတ်အစားလဲပြီး အခန်းထဲမှထွက်လာ
တော့ ထပ်ခိုးလေ့ကားမှဆင်းလာသည့်ကိုကိုနှင့် တိုးပြန်လေ၏။
မွန်ထွန်နေအောင် ရေမွှေးဆွတ်လာတာကြောင့် ကိုကိုကို ရွှန်း
နာခေါင်းရှုံ့ပြလိုက်မိပါသည်။ ရှိုးကိုများလွန်းပါတယ်နော်။

“ဟွန်း... မျက်ခွံမှာလည်း ပြာနေတာပဲ၊ မာမာ့သမီး
ကို ကြည့်ပြောဦးနော်”

“ဘာဖြစ်လဲ”

“ပညာရှာဖို့သွားတာ၊ နင့်ကိုလင်ရှာဖို့လွှတ်တာမဟုတ်
ဘူး အငယ်မရဲ့”

“အမယ်! ကိုကိုသာ ကောင်မလေးတွေနဲ့ မလည်ရှုပ်
လုပ်ရင်း ကွဲခနဲအဖမ်းမခံရအောင် ကြည့်သာရှောင်ပါနော်။ ရွှန်း
တို့က အရှင်းကြီး”

“ဘာရှင်းလို့လဲ၊ ဒီလောက်ရှုပ်ယှက်ခတ်နေအောင် ဝတ်
ထားပြီးတော့များ”

“ကိုကိုနော်”

“ဟဲ့! ဟိုနှစ်ကောင်”

ထမင်းစားပွဲမှာထိုင်တော့ မာက ကိုကိုဖို့ ထမင်းချိုင့်
ပြင်ပေးနေပါ၏။ ရွှန်းတို့မိသားစုက သိပ်အချမ်းသာကြီးမဟုတ်

ရပါ။ ဒီတိုက်ကိုတောင် ဘိုးဘိုးဆီကအမွေရ၍ ဝယ်ဖြစ်ပြီး ပါပါ
က ကုမ္ပဏီမန်နေဂျာတစ်ဦးဖြစ်လေ၏။

Second Hand (တစ်ပတ်ရစ်)ကားလေးသာ ဝယ်ထား
ပြီး ထိုကားကို ပါပါကပင် ရုံးသွားရုံးပြန်သုံးပါ၏။ အကယ်၍
မာမာအသုံးလိုလျှင်(ဥပမာ-ပွဲလင်းမျိုးရှိပါက)Driver ကို ကုမ္ပဏီ
ရောက်သည်နှင့် ကားအိမ်ပြန်ပို့ခိုင်းတတ်လေသည်။ များသော
အားဖြင့်တော့ ဈေးသွားရင် Taxi သာ ငှားစီးဖြစ်လေ၏။

ကိုကိုက စက်မှုကျောင်းတက်နေတာမို့ တစ်ခါတစ်ရံ
သူငယ်ချင်းတွေ လာကြိုတတ်လေ့ရှိပြီး အများအားဖြင့် လိုင်းကား
သာ စီးတတ်လေသည်။ ရွှန်းကိုတော့ ပါပါက ဖယ်ရီစုံစမ်းပေး
မည်ပြောထားတာမို့ အဆင်ပြေမှာပါလေ။ ဒီနေ့ကတော့ ကျောင်း
အပ်မှာမို့ Taxi ဖြင့် ငွေကုန်အောင် သုံးရဦးမှာကိုး။

“မာမာ မုန့်ဖိုးပေးဦးနော်”

“ဟဲ့! ဟိုတစ်ပတ်ကပဲ ပေးထားတာ၊ ကုန်ပြီလား”

“အဲဒါစာအုပ်ဖိုးရှင်းရသေးတာ မာမာရဲ့။ နည်းပညာ
ကျောင်းသားဗျ။ ကုပ်ကပ်သုံးရလွန်းလို့ လက်သီးဆုပ်တောင်မှ
ဖြန့်လို့မရတော့ဘူး”

မာမာမျက်စောင်းက ကိုကိုထံ ခိုင်းခနဲရောက်လာလေ

၁၆ လောစွါဇာတ်

၏။ ရွှန်းတို့မာမာက ငွေစုဘဏ်ကြီးဖြစ်သလို ရွှန်းတို့ ငွေတောင်းလိုက်တိုင်း ကျောက်ခဲရေကျအောင် ညှစ်ရသလို ခက်ခဲလိုက်တာပါလေ။ ပြီးရင်လည်း နားမခံသာအောင် တဖျစ်တောက်တောက်နဲ့ မရပ်မနားဆူသမျှ ကျိတ်သွားပေတော့။

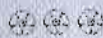
“နင်တို့အဖေက ဇောတိကမို့လို့ ငါ့ကိုအထုပ်လိုက် အပ်ထားတယ်များ ထင်နေလား။ တစ်လ တစ်လ...”

“အဟင်း! ပေးလိုက်စမ်းပါ ကေသီရယ်၊ ပြီးတော့လည်း မပေးဘဲနေတာမဟုတ်ဘူး၊ အမောခံပြီးပြောနေပြန်ပါပြီ။ မင်းတို့မိန်းမတွေဟာလေ”

“တော် မသိပါဘူး”

ဟော! စပြီ၊ ပါပါက မာမာဆူတော့မှာကိုသိလို့ တားတာပါလေ။ ရွှန်းတို့မာမာ ‘ဒေါ်ကေသီတင်’နဲ့ ပါပါ ‘ဦးနေသာ’တို့က ဒီလိုဒီလိုပါပဲ။

“ငါမသိတာ ဘာရှိသေးလို့လဲ၊ ဟိုနှစ်ယောက်စလုံးလည်း ကြုံပြောထားပါရဲ့နော်။ ကျောင်းမပြီးမချင်း ရည်းစားသနာထားမယ်မကြံလေနဲ့။ ငါဘာသံမှမကြားချင်ဘူး... ဒါပဲ”

ရွှေပဒေသာစာပေ

အနီး (၂)

ရွှန်းမျက်နှာက ပြုံးစိစိဖြစ်သွားရပေမယ့် ကိုကိုမျက်နှာကတော့ ရှုံ့လွှဲသွားရတာပါလေ။ ကျောင်းပြီးဖို့ နောက်နှစ်နှစ်ကျန်သေးတဲ့ကိုကိုနဲ့ ရွှန်းက အတူတူဘွဲ့ယူဖြစ်မှာကိုး။

“မျက်နှာက ဘာဖြစ်သွားတာလဲ”

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး ပါပါရဲ့”

“ဟိ! ဟိ!”

“လာပြီ သွန်းလှုံရေ၊ မာမာ သားသွားပြီ”

“အေး”

ကျောင်းမတူတာမို့ ကိုကိုနဲ့ရွှန်းက လမ်းခွဲကျောနောက်ကန့်လန့်ဖြစ်နေပါ၏။ လမ်းထိပ်ကိုသွားမယ့်ရွှန်းကို ကားကြုံမခေါ်

ရွှေပဒေသာစာပေ

တာမို့ ကိုကိုနောက်ကျောကို မျက်စောင့်မဲလိုက်မိလေသည်။ အင်းပေါ့လေ... ကိုကိုလည်း သူများကားကိုကပ်စီးရမှာကိုး။

“သမီးငယ်”

“ရှန်... ပါပါ”

“ကျောင်းကိုလိုက်ပို့ပေးရဦးမလား”

“ဟင့်အင်း... ရပါတယ် ပါပါရဲ့။ ရွန်းက ချိုမာနဲ့အတူ သွားဖို့ ကားဂိတ်မှာ ချိန်းထားပြီးပြီ”

“ပြီးရော၊ ကျောင်းကနေ ဘယ်ကိုမှသဝေမထိုးဘဲ အိမ်တန်းပြန်ခဲ့နော် မယ်မင်းကြီးမ။ အိမ်မှာ မအေက လည်ပင်းညောင်ရေအိုးရှည်လို မျှော်နေမှာကိုမမေ့နဲ့”

“ကြည့်!”

“ဟုတ်ကဲ့ ပါပါ”

ကျောင်းအပ်ဖို့နှင့်မုန့်ဖို့ကို ညကတည်းက ရပြီးသားမို့ အပြင်ထွက်ရန်ပြင်လိုက်ပါ၏။ ဪ... မေ့တော့မလို့ ရွန်းက အပြင်ထွက်ခါနီးတိုင်း မိဘနှစ်ပါးကို (အထူးသဖြင့် မာမာ့ကို) လက်အုပ်ချီ ရှိခိုးကန်တော့ကျင့်ရှိတာပါလေ။

အရင်ဆုံး အိမ်ရှေ့ဘုရားခန်းမှာ ဘုရားရှိခိုးပြီးမှ ပါပါနှင့်မာမာ ဧည့်ခန်းသို့ထွက်လာစဉ် ကော်ဇောထက်မှ ပဆစ်တုတ်

လျက် ဦးချကန်တော့လိုက်ပါ၏။ ပါပါက ဘာမှပြောလေ့မရှိပေမယ့် မာမာကတော့ ရွန်းကန်တော့တိုင်း နှုတ်မှတဖွဖွရေရွတ်ကာ ဆုပေးတတ်ပါသည်။

“အေးအေး... မာ့သမီးလေး ဒီနေ့တစ်နေ့တာ လုပ်ဆောင်သမျှကိစ္စအဝဝ ပြီးဆုံးအောင်မြင်နိုင်ပါစေကွယ်”

“ပေးတဲ့ဆုနဲ့ပြည့်ရပါလိုက်၏။ ရွန်းသွားတော့မယ် မာနဲ့ပါပါ”

“အေး... သမီးလေး”

“ကားလမ်းကူးရင် သေချာကြည့်ပြီး သတိနဲ့ကူးနော် သမီးငယ်”

“ဟုတ်”

ဖိနပ်စင်မှဖိနပ်ကိုယူဝတ်ရင်း လှည့်ဖြေလိုက်ရပါ၏။ မိဘတွေက သားသမီးတွေကို တဗျစ်တောက်တောက်ပြောတတ်ကြပေမယ့် စိုးရိမ်ပူပန်တာကတော့ ဒီအရွယ်ထိတိုင်ပါလေ။ လိမ္မာတဲ့ကလေးကို သိပ်မပူပင်တတ်ကြပေမယ့် ခပ်ဆိုးဆိုးကလေးကို ရင်တမမဖြင့် ကြိုပြီးစောင့်မျှော်တတ်တာ မိဘတိုင်းလိုလိုပါပဲ။

လမ်းထိပ်ရှိကားဂိတ်ကိုရောက်တော့ ဂိတ်က ခုံနီနီလေးမှာ ချိုမာ ထိုင်စောင့်နေချေပြီ။ ဒီတစ်ခါတော့ ရွန်းက နောက်

ကျသွားတာကို။ သင်တန်းတွေတက်စဉ်ကတော့ ဇွဲရှိရှိ တက်တက်ကြွကြွဖြင့် ကားဂိတ်အရင်ရောက်နှင့်နေသူက ရွန်းပါပဲ။

နွေတုန်းက သီလရှင်ဆယ်ရက်ဝတ်ခဲ့တာမို့ ချိုမာက ဆံပင်ထိုးထိုးထောင်ထောင်ကို Design ထွင်ပြီး နားထင်ဒေါက် ပေါ်အောင်ညှပ်ကာ ပုံသွင်းထားပါ၏။ နားမှာလည်း တွဲလောင်းလေးဖြစ်နေသည့်နားတွဲဆန်းဆန်းလေး ပန်ထားသဖြင့် Fashion ကျနေလေသည်။

“ဘာလို့ကြာနေတာလဲ”

“ဘာရှိမလဲ၊ ကိုကိုနဲ့ရေချိုးခန်းလုနေရလို့ ကြာနေတာ”

“နှင့်အစ်ကိုကတော့လေ သားဦးအရှုံးမဟုတ်ဘဲ သားဦးစိတ်ပုပ်ဖြစ်နေပြီ”

“နင်သိရင်ဦးတာပါပဲ ယောင်းမရဲ့”

“အံ့မာ! ရာရာစစ၊ သူ့အစ်ကိုကိုများ ငါနဲ့လာစပ်ချင်နေသေးတယ်”

“ဘာလဲ... နင်မယူဘူးလား”

“ပေးရင်ယူမှာပေါ့၊ အလကားရဲ့ နည်းလား”

တဟိဟိနှင့်ရယ်လိုက်မိကြပါ၏။ ဒီအရွယ်ဆိုတာ ပတ်ဝန်းကျင်ကိုစိစစ်လေ့လာရင်း ပျော်တတ်တဲ့သဘာဝရှိတတ်တာ

ပါလေ။ ငယ်ငယ်ကတည်းက ဟိုဘက်လမ်းဒီဘက်လမ်းနေပြီး စာအတူကျက်ခဲ့သည့် ဤသူငယ်ချင်းလေးနှင့် အခုလို Major တူ တက္ကသိုလ်ပါတက်ရတော့ မပျော်ဘဲနေမလား။

ရွန်းတို့ပထမခြံက ကျဉ်းပြီး သစ်သားအိမ်လေးပါ။ အခု ဝယ်လိုက်သည့်ခြံက ပထမခြံ၏နှစ်ခြံစာခန့်ကျယ်ပြီး တိုက်လည်း အဆင်သင့်ပါနေတာပါလေ။ ချိုမာတို့နဲ့တော့ ကျောချင်းကပ် မဟုတ်တော့ဘဲ တစ်လမ်းခြားဖြစ်သွားရလေ၏။ ကားစီးတာကတော့ ဒီတစ်ဂိတ်ပဲရှိတာမို့ ဒီလေးငါးလမ်းရှိနေထိုင်သူတိုင်း ဒီဂိတ်မှာပဲ Bus စောင့်စီးရတာပါလေ။

Taxi အလွတ်တစ်စီးလာနေတာကို လှမ်းမြင်လိုက်ရတာ မို့ နှစ်ယောက်သား မတ်တပ်ရပ်လိုက်ပြီး လက်တားလိုက်ပါ၏။ ကားက ရွန်းတို့ရှေ့မှာပင် ရပ်သွားလေသည်။

“မြန်မြန်တက်ကြနော်၊ ကားဂိတ်မှာ Taxi ရပ်လို့မရဘူး ကလေးတို့ရဲ့”

“ဟမ်! ဟုတ်လား”

ယာဉ်စည်းကမ်းသိပ်မသိတာမို့ ဦးလေးကြီးပြောသည့် အတိုင်း Taxi ပေါ်မြန်မြန်တက်လိုက်ရပါ၏။ အခုမှပဲ ရဲတွေမမြင်ရလေအောင် မှောင်ခိုကုန်ကူးတဲ့ဟောင်ကောင်မင်းသမီးလို ဖြစ်

နေရပါရောလား။

ရင်ထိတ်ရပါ။ ဘယ်လဲမေးတာကို နေရာပြောပြပြီးမှ ပင် သက်ပြင်းချလိုက်ရလေသည်။

ကျောင်းဝင်းထဲဝင်ကာ ဟိုကြည့်ဒီကြည့်နှင့် ကျောင်း အပ်သည့်အဆောင်ကိုမေးရင်း ဆက်လျှောက်ခဲ့ရပါ၏။ လူများနေ သည့်အဆောင်နားသို့ရောက်စဉ် ရွှန်းတို့အနီးမှ ကိုယ်ပိုင်ကားတစ် စီး ဖြတ်သွားလေသည်။

“ဟိ!”

“တိမပြောနဲ့၊ မြွေတောင် မကြောက်ဘူးကွ”

အုန်းခနဲရယ်ကြလေ၏။ ရွှန်းတို့ရှေ့မှာ ကောင်လေး သုံး ယောက် လျှောက်နေကြတာလေ။ ကားဟွန်းတီးတာကိုတောင် ရယ်စရာလုပ်ပြောတတ်တာမို့ ရွှန်းရောချိုမာပါ ပြုံးစိစိဖြစ်သွား ကြပါ၏။

စားပွဲခုံနောက်မှာ Major နာမည်ရေးထားတာမို့ကျောင်း အပ်လက်ခံသည့်စာရေးမကိုမမြင်ရဘဲ ကျောင်းသားတွေသာ ကျိတ်ကျိတ်တိုးနေတာလေ။ နောက်ဆုံးသတ်မှတ်ငါးသည့်ရက် လည်းမဟုတ်ပါဘဲ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး တိုးနေကြတာလိမ့်။

အလို! ရွှန်းတို့ Physics Major မှာ လူမနည်းမနော

ပါပဲလား။

“ငါတော့ ချဉ်ပေါင်ရွက်ဖြစ်နေပြီ ထဆင်ထူးနဲ့ဗလရေ”

“ကောင်းတာပေါ့ တ-တလင်းချိတ်ရယ်”

ဘာပြောမှန်းမသိ၊ နားမလည်ပါ။ အသားဖြူဖြူကောင် လေးက ရွှန်းတို့ Major နေရာမှာ ရပ်လိုက်တာမို့ သူ့နောက်မှာ ပင် ရွှန်းနှင့်ချိုမာ ဝင်ရပ်လိုက်ရလေသည်။

ဟုတ်သားပဲ၊ မိန်းကလေးတွေကြားထဲမှာ ယောက်ျား လေးတစ်ယောက်တည်းဖြစ်နေတာမို့ သူ့ကိုယ်သူ ချဉ်ပေါင်ရွက် နဲ့တင်စားလိုက်တာကိုး။

“တိုးထား. . . တိုးထား၊ ငါးပိရည်နဲ့တို့စားဖို့ သခွားသီး တွေ ဝေနေပြီ။ အနောက်(က) အတင်းမတိုးနဲ့လေ၊ ငါတော့ လက် ဝါးစာမိတော့မှာပဲ”

“ဘယ်မှာတိုးလို့လဲ၊ အနောက်က တွန်းနေတဲ့ဟာ”

“ဒီမယ်အမိ၊ စိုက်မကြည့်နဲ့”

“အမယ်. . . ကြည့်တော့ဘာဖြစ်လဲ”

“အဲ! ကြည့်တော့. . . ကြည့်တော့ အိုင်ကိမိပြီး အဂ္ဂိုက် ထိသွားလို့ပါ”

ကောင်လေးက ရွှန်းကိုလှည့်ကြည့်ပြောရင်း ပြုံးမြဲမြဲ

လေးဖြစ်သွားပါ၏။ ကြည့်စမ်း! ယောက်ျားလေးဖြစ်ပြီး ပါးချိုင့်
လေးက ပါသေးတယ်။ မနာလိုချင်စရာကြီးနော်။

“ဟေ့ကောင် ထဆင်ထူး”

“ဘာလဲ”

“ခြင်ဆေးခွေရောက်ပြီလား”

“ဟအေး”

“အေးလား... ဟအေးလား”

“No လို့ပြောတာကွ”

“လာရင်လွှတ်လိုက်နော်၊ ဒီမှာရတော့မယ်”

“အေး”

ဟိုဘက်ကသူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်ကို လှမ်းအော်ပြော
နေပုံက အမြင်ကပ်စရာပါလေ။ နာမည်တွေကလည်း အဆန်းပါ
ပဲလား။ ထဆင်ထူး၊ တ-တလင်းချိုတ်နဲ့ ဗလတဲ့၊ ပြီးတော့ ခြင်
ဆေးခွေပါ စုံနေတာပါပဲလား။

“ဟေ့ကောင် တ-တလင်းချိုတ်”

“ဟေ့!”

“ဒီမှာ ခြင်ဆေးခွေရောက်ပြီ”

“လာလာ... အမိ ငါ ချဉ်ပေါင်ရွက်ဖြစ်နေတာ ကြာ

ပြီ။ နေရာလဲမယ်”

ရွှန်းတို့နောက်ဘက်မှ ကောင်မလေးတစ်ယောက်ရောက်
လာလေ၏။ ရှေ့မှကောင်လေးက သူမနှင့်နေရာလဲလိုက်ပါသည်။
ဒါက နေရာဦးထားပေးတာပေါ့လေ။ အတော်လူလည်ကျတဲ့အုပ်
စုပါပဲလား။

“ချစ်နှင်းဝေပါ”

စာရေးမလေးက Form မှာ နာမည်တပ်ပေးလိုက်ပြီး
ကမ်းပေးလိုက်တာမို့ ကောင်မလေးနာမည်ကို ရွှန်းတို့သိလိုက်
ရပါ၏။ ‘ချစ်နှင်းဝေ’ကို ‘ခြင်ဆေးခွေ’လို့ နာမည်ပြောင်းခေါ်တဲ့
ကောင်လေးတွေပါလားနော်။

သူတို့အုပ်စုထဲမှာ မိန်းကလေးတစ်ဦးသာပါပြီး Ma-
jor ကွဲဖြစ်သွားတာကိုး။ ကောင်မလေးရဲ့ပုံစံကတော့ ဖျတ်လတ်
သွက်လက်ပြီး ချစ်စရာကောင်းပါ၏။ ယောက်ျားလေးတွေနှင့်
ပေါင်းလေ့ရှိသည့် ယောက္ခလျာပုံစံမျိုးမဟုတ်ဘဲ မိန်းကလေး
ဆန်ဆန်သာ ဝတ်ထားတာပါလေ။

“ကျောင်းတစ်ပတ် ပတ်ပြီးရင် မင်းတို့ကိုဝါးတီးကျွေး
မယ်။ ငါ့အမေကို အာဘွားပေးပြီး ဝါးဝါးဖြန့်ခဲ့တာ ပြားပြားတွေ
အများကြီးရခဲ့တယ်ကွ”

“ကော်တာပဲဟေ့”

ကလေးဆန်လိုက်တာနော်။ အမေဖြစ်သူဆီ ပတ်ချဲ့နပ်
ချဲ့လုပ်ပြီး မုန့်ဖိုးတောင်းလာတာကိုများ ကြားနေသေးတယ်။ ရွှန်း
တို့ Major က လူနည်းတာမို့ အစောကြီးကျောင်းအပ်တာ ပြီး
နေပြီ။ ချစ်နှင်းဝေကိုစောင့်ပြီးမှ စုထွက်ကြတာပါလေ။

ရွှန်းတို့လည်း ကျောင်းကိုအခုမှစရောက်ဖူးတာမို့ သူတို့
လေးယောက်နောက်မှ မယောင်မလည်ဖြင့် လိုက်ခဲ့ပါ၏။ ပြော
သားပဲ။ လူဆိုးတွေကိုနောက်ယောင်ခံလိုက်တဲ့ Spy မင်းသမီး
ဖြစ်ပြန်ပြီလေ။ ရွှန်းက စုံထောက် Action ကားမျိုးကြိုက်ပြီး
ကိုကိုကတော့ တဒိုင်းဒိုင်းနဲ့ လူသတ်တဲ့စစ်ကားမျိုး နှစ်သက်လေ
၏။

တစ်လမ်းလုံး ပေါက်ကရ (ညစ်ညမ်းသည့်စကားလုံး
များမပါ)တွေ လျှောက်ပြောနေတာမို့ အနီးဝန်းကျင်မှ ကျောင်း
သားကျောင်းသူတွေပါ လိုက်ရယ်ကြတာ မနည်းမနော့ပါပဲ။

ရုတ်တရက်လှည့်ကြည့်လိုက်သည့် ထိုကောင်ကလေး
ကြောင့် ရွှန်းခြေလှမ်းကို တုံ့ခနဲရပ်သွားရလေ၏။

ဘယ်လိုလဲ...

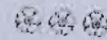
ကောင်လေးက ‘ငါသိပါတယ်’ ဟူသည့်မချိုမချဉ်အပြုံး

မျိုးပြုံးကာ ပြန်လှည့်သွားတော့သည်။

တ-တလင်းချိတ်တဲ့။ သူ့နာမည်ဘာမှန်း ရွှန်းသိချင်
နေတာ အမှန်ပါလေ။

အသားဖြူဖြူ ပါးချိုင့်လေးပါပြီး အရပ်မြင့်မြင့်နဲ့ကောင်
ချောလေ။

မင်းနာမည် ဘယ်လိုခေါ်သလဲဟင်...

အခန်း (၃)

မာမာချုပ်ထားပေးသည့် ရင်ဖုံးလက်စကအင်္ကျီဝါလေးက ကိုယ်ပေါ်မှာ ချပ်ချပ်ရပ်ရပ်။ အလှကျောက်ကြယ်သီးလေးတွေ တပ်ပေးထားသလို ရင်ဖုံးအနားကွပ်လေးမှာ ကပ်ပန်းလေးတွေ နွယ်လိုခွေနေတာလေးကအစ ရွှန်းနှစ်သက်ပါ၏။ အောက်မှာက သျှားညိုရောင်လုံခြည်မှာ အဝါပွင့်လေးတွေ ခပ်ကျဲကျဲရှိက်ထားသည့် Design ကို တွဲဝတ်လိုက်ပါသည်။

ကျောလယ်ခန့်ရှိသည့် ဆံပင်စင်းစင်းလေးကို ဆံညှပ်ကြီးကြီးဖြင့် ခပ်ရိုးရိုးသာ တပ်လိုက်ပါ၏။ Fancy ကျောက်အဝါလေးတွေ စီထည့်ထားသည့် ဘေးထိုးကလပ်တစ်စုံကို ဘယ်ညာခေါင်းဘေးနှစ်ဖက် ထိုးတပ်လိုက်ပါသည်။

ရွှေပဒေသာစာပေ

မျက်နှာကို အောက်ခံမိတ်ကပ်ရည်လေးခံပြီး သနပ်ခါးလူးထားတာမို့ Puff ဖြင့်သာ သနပ်ခါးမုန့်ရိုက်လိုက်ပြီး Make-up ခြောက် ထပ်မလိမ်းတော့ပါ။ မျက်ခုံးကို Brush ဖြင့် ခပ်နာနာလေး ပွတ်လိုက်ပြီး မျက်ခုံးဆွတ်ဖြင့် ခပ်ဖွဖွခြယ်လိုက်ပါ၏။ ထင်းမနေဘဲ မျက်ခုံးပေါ်ရုံလေး အနေအထားမျိုးပါလေ။

နှုတ်ခမ်းထက်မှာ ရွှန်းအမြဲဆိုးလေ့ရှိသည့် Make-up ရောင် Lip-stick ကို ခပ်ပါးပါးလေးဆိုးကာ Tissue paper ဖြင့် ပြန်ဖျက်လိုက်တာမို့ ဆိုးဆေးထင်မနေတော့ဘဲ အရောင်ဖျော့ဖျော့လေးသာ ကျန်တော့လေသည်။

ကဲ! အလှပြင်တာတော့ပြီးပြီ။ လမ်းထိပ်မှာ ဖယ်ရီလာကြိုတာကိုစောင့်ရုံပါပဲ။ ဖယ်ရီကို အသွားသာစီးမှာဖြစ်ပြီး အပြန် bus နဲ့သာပြန်ကြမှာပါ။ Major မတူကြသည်မို့ Class ဆင်းချိန်လည်း မတူကြသဖြင့် ဤသို့စီမံခွဲခြင်းပင်။ Major စုံ စုစီးပြီး Pratical ချိန်လည်းမတူဘဲ အတန်းပြီးချိန်ကွာကြမှာကို။

“အငယ်မ... မပြီးသေးဘူးလား”

“ပြီးပါပြီ မာမာ”

မာမာလှမ်းအော်တာကို ပြန်ဖြေလိုက်ရင်း ကုတင်ထက်မှာ Ready ပြင်ထားသည့်လွယ်အိတ်ဖြူလေးကို လွယ်လိုက်ပါ

၏။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို မှန်ထဲမှာတစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီး ကျေနပ်သွားရလေသည်။ လောကမှာ အရိုးရှင်းဆုံးဆိုတာ အဆန်းပြားဆုံးပင် မဟုတ်ပါလား။

စာမေးပွဲဖြေရင် ခုံချင်းကပ်လျက် ထိုင်ရမှာမို့ ခြင်ဆေးခွေ(မဟုတ်ပါဘူး)ချစ်နှင်းဝေနှင့် သူငယ်ချင်းအဖြစ်ပေါင်းရမှာလေ။ သူမလည်း သူငယ်ချင်းသုံးယောက်နဲ့ခွဲရင် တစ်ယောက်တည်း ဘက်ပွဲတော့မှာအသေအချာပါပဲ။ ရွှန်းတို့နှစ်ယောက်နဲ့လာပေါင်းမှသာ အဆင်ပြေမှာလေ။

“မာမာသမီးတော့ မှန်ပေါက်အောင် အလှပြင်နေတာပဲ ဖြစ်မှာ။ ထွက်လာတော့လည်း ဒီအတိုင်းကိုများ”

ကြည့်! လူကိုအမြဲချွန်တွန်းလုပ်နေတာလေ။ အဲဒီကိုကိုတော့ မလွယ်ပါဘူး။ အခန်းထဲမှထွက်ခဲ့စဉ် ဧည့်ခန်းမှာ လူတစ်ယောက်ထိုင်နေတာကိုတွေ့လိုက်ရပါ၏။ အလို! ဒါ ကိုကိုသူငယ်ချင်းပဲဖြစ်မယ်ထင်ပါရဲ့။

“သွန်းလျှံ... လာလေကွာ”

“ငါစားလာပြီးပြီကွာ နေပါစေ”

နောက်ဖေဘက်ကိုလှမ်းဖြေလိုက်ပြီးသည်နှင့် သူက ရွှန်းကိုမြင်သွားလေ၏။ အို! အရမ်းကိုချောမောသန့်ပြန့်လှတဲ့အစ်ကို

ကြီးပါပဲလား။ ဟိုကောင်လေးလည်းဖြူပေမယ့် သူက အသား
လေး ဝင်းနေပြီး Model boy လိုခန့်က ကြည့်ကောင်းနေလေ
သည်။

သူက ရွန်းကိုနှစ်လိုဖွယ်ပြုံးပြလိုက်ပြီး မျက်လွှာပြန်ချ
ကာ ဖတ်လက်စကားကို ငုံဖတ်နေလေ၏။ တည်ငြိမ်အေးချမ်း
လိုက်တာနော်။ မိန်းကလေးမြင်တာနဲ့ (ကောင်လေးကတော့ ချွင်း
ချက်ပေါ့) အတင်းကြီးရောတာမျိုးမှမလုပ်တာကိုး။ ကိုကိုနဲ့များ
ကွာပါ။

“ဟော... လာပါပြီ မာသမီး”

“ထမင်းချိုင့်ရပြီလား မာ”

“ရပြီလေ သမီးရဲ့ အဲဒီမှာ ဟင်းပါထည့်ပေးထားတာ
ဖွန်းပါရဲ့လား စစ်ကြည့်လိုက်ဦး”

“ဟုတ်”

ရွန်းတို့အိမ်မှာ အိမ်အကူမခေါ်ပါ။ ဈေးဝယ်တာပဲဖြစ်
ဖြစ် လျှော်ဖွပ်တာပဲဖြစ်ဖြစ် မာမာနဲ့အတူတူ ရွန်းပဲဝိုင်းကူဖြစ်တာ
ပါလေ။ မာမာမျက်နှာလွှဲရလောက်အောင် ဟင်းချက်မတော်ပေ
မယ့် မာမာ ဟင်းအိုးနယ်ဖတ်တာကိုကြည့်ပြီး ဟင်းခတ်အချိန်
အသကို မှတ်သားတတ်ပါ၏။

ရွှေပဒေသာစာပေ

ကိုကိုနဲ့ပါပါအဝတ်တွေ၊ စောင်ခြင်ထောင်တွေကိုသာ
Washing Machine ဖြင့်လျှော်ပြီး ရွန်းနဲ့မာမာအဝတ်အစားတို့
ကိုတော့ လက်ဖြင့်သာလျှော်ပါ၏။ အဝတ်လှန်းတာကိုတော့ မာ
မာပဲလုပ်ပြီး ရွန်းကတော့ ညကျ မီးပူတိုက်ပေးပါသည်။ ကိုကို
နဲ့သာ အလုပ်တွက်ကပ်လေ့ရှိပေမယ့် မာမာကိုကူတာကတော့
ရွန်းအကျင့်ပါပဲ။

“ဒါဆို ရွန်းသွားတော့မယ် မာမာ”

“ဟဲ့! ဘာမှစားမသွားတော့ဘူးလား သမီးရဲ့”

“မစားတော့ဘူး မာမာ၊ ကျောင်းရောက်မှပဲ မုန့်တစ်ခု
ခုစားလိုက်တော့မယ်။ ဖယ်ရီမမီမှာစိုးလို့ပါ”

“အေးအေး”

“မာကိုကန်တော့ပါတယ်”

မာမာက ရွန်းကိုဆုပေးစဉ် ရွန်းနောက်ဘက်မှ လိုက်ကာ
လှုပ်သွားပြီး လေဟပ်သွားမှန်းသိလိုက်ပါ၏။ ဧည့်သည်တော်
မီးဖိုခန်းဘက် ဝင်လာပြီထင်ပါရဲ့။

“လာလေ သွန်းလို့”

“ညီမလေးက ဘယ်ကျောင်းကိုသွားမှာလဲ”

“ဝေးတယ်ကွ... ဒဂုံ”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“ဖယ်ရီစီးမှာလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဒါဆို လမ်းထိပ်ကိုကြိုတာပဲဟာ၊ ကားကြိုလိုက်ခဲ့ပေါ့”

“နေပါစေ အစ်ကို၊ ရပါတယ်။ အားနာစရာကြီး”

“ဟုတ်သားပဲသမီးရဲ့၊ လမ်းထိပ်ကိုအဝေးကြီးလျှောက်ရမှာ။ အစ်ကိုတွေရဲ့ကားနဲ့ကြိုတာပဲ၊ လိုက်သွားချေ”

“အာကာ... သောက်ရေတစ်ခွက်လောက်”

“ရတယ်လေ”

Plastic ကော်စောခင်းထက် ဒူးတုပ်ထိုင်လျက်မှ ထရပ်လိုက်ပါ၏။ ကားပိုင်ရှင်က ခေါ်နေသော်ငြား ကိုကိုက မကြည်သလိုနယ်ပါလေ။ ကိုယ့်ညီမလေးကိုစောင့်ရှောက်မယ်မရှိဘူး၊ အမြင်ကပ်စရာကြီး။

“ဒါဖြင့် ကျွန်တော်တို့သွားပါဦးမယ် အန်တီ။ ညီမလေးကျောင်းနောက်မှာစိုးလို့လေ”

“ဪ... အေးအေး... သား”

ကိုကိုက လက်ကျန်ကော်ဖီကိုမော့နေသေးတာမို့ ထိုအစ်ကိုကြီးနောက်မှ ရွန်း အသာလိုက်ခဲ့ပါ၏။ ဒီနေ့ကံကောင်းတာပါပဲလား။ တစ်ခါမှမစီးဖူးသေးတဲ့ကားအကောင်းစားကြီး စီး

ရချေရဲ့။

“ကိုယ့်နာမည် သွန်းရွှေလို့ပါ”

“ရွန်းနာမည် ရွန်းပပပါ အစ်ကို”

“လှတယ်”

“ရှင်”

“ဪ... နာမည်လေးကလှလို့ပြောတာပါ ညီမလေးရဲ့”

နာမည်လှတယ်ဆိုတော့ လူကမလှဘူးပေါ့လေ။ ရွန်းနှုတ်ခမ်းလေး သိသိသာသာစုသွားပါ၏။ စိတ်ကောက်ချင်လာပြီနော်။ သူများလှတာကိုတော့ မချီးမွမ်းဘဲ နာမည်လှတယ်ပဲပြောရတယ်လို့။

သူက ရွန်းတက်ရန် ရှေ့ခန်းတံခါးကိုဖွင့်ပေးလိုက်ပါ၏။ ကားပေါ်မတက်သေးဘဲ နှုတ်ခမ်းစုရပ်နေသည့်ရွန်းကို လှည့်ကြည့်ရင်း မြင်သွားလေသည်။ သူ့အံ့သြသွားပြီး မျက်ခုံးနှစ်ဖက်ပါ မြင့်တက်သွားပါသည်။ ရွန်းစိတ်ကောက်နေပြီမှန်း သိပြီပေါ့လေ။

“ဟောဗျာ... ဘာကိုမကျေမနပ်ဖြစ်သွားရတာလဲ”

“အစ်ကိုက နာမည်လှတယ်ဆိုလို့လေ”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ အကောင်းပြောတာပဲကို”

“နာမည်ပဲလှတယ်ဆိုတော့ လူက ရုပ်ဆိုးတယ်ဆိုတဲ့ သဘောဖြစ်နေတာပေါ့”

“ရော်!... အဲဒီလို အထအနကောက်တတ်တာလား။ မဟုတ်ရပါဘူး။ လူလည်းလှပါတယ်ဗျာ။ အရမ်းကိုလှပါတယ်”
သူက တစ်ဖက်မောင်းသူခုံမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ရင်း ပြုံးနေလေ၏။ မဆိုးပါဘူး... စတွေ့တာနဲ့ အတင်းလိုက်ရောတာမျိုး မဟုတ်ဘဲ ဖော်ရွေစွာ ပြောဆိုတတ်တာပါလေ။

“ညီမလေးက အဲဒီလိုအမြဲလုပ်လေ့ရှိတာလား”

“ဘာကိုလဲ”

“အပြင်သွားခါနီး လူကြီးတွေကိုကန်တော့တာလေ”

“အင်း... ဟုတ်တယ်လေ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ထူးဆန်းနေလို့”

“အာ! ကိုယ့်မိဘ ကိုယ်ကန်တော့တာကို အထူးအဆန်း မှတ်နေလား အစ်ကိုရဲ့။ ရွှန်းက ညအိပ်ရာဝင်ခါနီးတိုင်းလည်း ပါပါတို့ကိုနှိပ်နယ်ပေးပြီး ကန်တော့ပြီးမှ အိပ်လေ့ရှိတယ်။ အပြင် ထွက်ခါနီးတိုင်းလည်း ကန်တော့တယ်”

‘ဟုတ်လား၊ ကိုယ်တို့သိတာ ခရီးတွေဘာတွေထွက်ခါနီးပဲ ကန်တော့တတ်ကြတာလားလို့’

“အန္တရာယ်ကင်းစေချင်လို့ဖြစ်မှာပေါ့ အစ်ကိုရဲ့။ ရွှန်းကို ငယ်ငယ်လေးကတည်းက ကျောင်းက Teacher သင်ထားပေးလို့ အဲဒီအကျင့်က အရိုးစွဲနေပြီ”

သူက ခေါင်းကိုညှိတ်ပြလိုက်ပြီး အိမ်ထဲသို့လှမ်းကြည့်လိုက်ပါ၏။ ခုထိ ကိုကိုထွက်မလာသေးဘူးကိုး။ တမင်ရစ်တာပဲ ဖြစ်မှာပေါ့။ ရွှန်းကိုအမြင်ကပ်ကပ်နဲ့ နောက်ကျရအောင်လေ။

ကြည့်စမ်း! ဒီလောက်လိမ္မာတဲ့ရွှန်းအကြောင်းပြောပြနေတာတောင်မှ သာဓုမခေါ်ပါလား။ ဒီလိုခေါ်ရမှာကိုလည်း သူမသိတာထင်ပါရဲ့။

“ဟောဗျာ... ခုထိနှုတ်ခမ်းစူတာက မပျောက်သေးပါလား။ ဘာဖြစ်ပြန်ပြီလဲ”

“အစ်ကိုက သာဓုမှမခေါ်တာကိုး”

“ဪ... သာဓုခေါ်ရမှာလား”

“ခေါ်ရမှာပေါ့။ လူကြီးမိဘကိုရိုသေကန်တော့မှန်း သိတဲ့ဟာကို”

“ကဲပါလေ... သာဓုပါဗျာ... သာဓု... သာဓု ကျေနပ်ပြီလား”

“အင်း”

၃၈ ဓလေ့ရှိစောင့်

အခုမှပဲ ရွှန်းပြုံးပြမိပါ၏။ ကိုကိုနဲ့မောင်နှမဖြစ်ပေမယ့်
ရွှန်းအပေါ်မှာ စိတ်ရှည်လက်ရှည်ပြောတာမျိုးမရှိပါ။ နားမလည်
တာရှိလို့ စာမေးရင်တောင် သူ့အချိန်လာဖွဲ့ယူတယ်လို့ စွပ်စွဲသေး
တာပါလေ။ ရွှန်းနဲ့ကိုကိုက အမြဲရန်ဖြစ်နေတတ်တဲ့ Tom နဲ့
Jerry လိုပါပဲ။

“ဟိ! ဟိ!”

“လာပြီ... လာပြီ”

သူ ဟွန်းတီးလိုက်မှပဲ အပြေးအလွှားဖြင့် ကိုကိုထွက်
လာလေ၏။ နောက်ခန်းမှာဝင်ထိုင်လိုက်ရင်း ရွှန်းကိုမျက်စောင်း
ခဲလိုက်သေးတာပါလေ။ ဟွန်း... အမြင်ကပ်ပါ။ သူများကားနဲ့
ကပ်စီးရတာတောင် နည်းနည်းပါးပါး အားနာသမှုမရှိတာလေ။

လမ်းထိပ်ရှိကားဂိတ်အနီးမှာ သူက ကားကိုရပ်ပေးလိုက်
လေ၏။ Platform ပေါ်တက်ပြီး သူ့ကိုလက်ပြန့်တံဆက်စဉ် ကို
ကိုက ရွှန်းကိုလက်သီးထောင်ပြလိုက်လေသည်။

ကြည့်စမ်း! မနာလိုမရှုစိမ့်နဲ့ပေါ့လေ။ ကားဖြူလေးထွက်
သွားတော့မှ ခုံမှာထိုင်စောင့်ရန် ခြေလှမ်းလိုက်ပါ၏။

‘သွန်းရွှေလျှံ’တဲ့။ နာမည်နဲ့လိုက်အောင်ကို ချောမော
သန့်ပြန့်ပါတယ် အစ်ကို။

ရွှေပဒေသာစာပေ

အခန်း (၄)

“ဟဲ့! မေးတာဖြေဦးလေ။ ဘယ်သူ့လဲလို့၊ နင့်ကို ကား
နဲ့လိုက်ပို့ပေးတာ။ ချောလိုက်တာဟယ်”

“ကိုကိုဘော်ဒါပါဟဲ့”

“ဒါဖြင့် အင်ဂျင်နီယာလောင်းပဲပေါ့နော်... ဟီးဟီး”

ချိုမာ့ကိုမျက်စောင်းခဲလိုက်မိ၏။ ဒီမိန်းမကတော့ လုပ်
ပြီ။ အဲဒီ ဟီးဟီးလို့လုပ်ရယ်သံက. အဓိပ္ပာယ်တွေအများကြီးပါ
နေတာပါလေ။ မိန်းမကိုက ဟွန်း!

“နာမည်က ဘာတဲ့လဲဟင်”

‘မိန်းမနော်... ငါသိပ်ကြည့်လို့မရတော့ဘူး။ နင့်ကို
ယောင်းမစာရင်းကနေ ငါပယ်ဖျက်ချင်လာပြီ”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“နင်ကလည်းဟယ်၊ ချောလို့ချောတယ်ပြောတာပဲဟာ
ကို။ နာမည်လေးမေးတဲ့ဟာပဲ၊ ကပ်စေးနဲ့ပါ”

“သွန်းရွှေလှုံတဲ့”

“လုလိုက်တာ၊ နာမည်လေးကလည်း အမှိုက်စားလေး၊
ဟင်းဟင်း...”

ဆောင့်အောင်ဖြေလိုက်တာကိုတောင် သတိမထားမိဘဲ
ပျော်နေပုံပါလား။ ဟုတ်တော့လည်းဟုတ်ပါတယ်လေ။ အစ်ကို
ဘယ်လောက်ချောမောသန့်ပြန့်သလဲဆိုတာကို ရွှန်းက အနီးကပ်
မြင်ခဲ့သိခဲ့ရတာကိုး။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီနေ့မှမြင်ရသိရတာမို့ ချိုမာ့ကိုတော့ သူ
နဲ့မရင်းနှီးစေလိုတာအမှန်ပါ။ ဒီမိန်းမက ယုံရတာမဟုတ်။ တော်
ကြာ ရွှန်းကိုကိုမကြိုက်ဘဲ အစ်ကိုကိုစိတ်ဝင်စားသွားမှ အခက်
လေ။

“တိ!”

ရွှန်းတို့ရှေ့မှာ ကားတစ်စီးရပ်သွားပြီး ဟွန်းတစ်ချက်
တီးလိုက်တာမို့ နှစ်ယောက်သား ကြည့်လိုက်မိကြ၏။ ကားပေါ်မှ
ခေါင်းတစ်လုံးပြုထွက်လာကာ ရွှန်းတို့ကိုလှမ်းအော်လေတော့
သည်။

“ဟေ့! . . . Physics ကျောင်းသူ အစားထူတွေ လိုက်
မယ်ဆို”

“ကြည့်စမ်း! ဟိုအကောင်”

“ပြဿနာပဲ၊ ဒင်းနဲ့တော့ ဖယ်ရီအတူစီးရတော့မယ်”

“ဟုတ်ပါရဲ့”

ချစ်နင်းဝေက လက်လှမ်းပြနေပြီမို့ ရွှန်းတို့စီးရမယ့် ဖယ်
ရီမှန်းသိလိုက်ပါ၏။ ဒီဗရုတ်သုက္ကောင်အုပ်စုနဲ့တော့ ပွဲတော့
သိမ်းပါပြီ။ ဟိုင်းလပ်စ်အသေးလေးပေါ်တက်တော့ ဘေးခုံက
ပြည့်နေလေပြီ။ ဟိုမျက်နှာပြောင်သည့်ကောင်လေးက ခုံတန်း
အောက်မှခုံသေးသေးလေးကိုထုတ်ကာ အလယ်မှာထားပေးလိုက်
လေ၏။

“ထိုင်”

“အာ. . . ဒီခုံပီစိလေးနဲ့ မထိုင်တတ်ဘူး”

“မောင်း! ဆရာရဲ့”

ကားက ဂူးခနဲမောင်းထွက်သွားတာမို့ မထိုင်ရသေးသည့်
ရွှန်းက ရှေ့သို့ငိုက်ဆင်းသွားရတော့၏။ ချိုမာက ထိုင်နေပြီမို့
ကိစ္စမရှိ။ ရွှန်းက ဂျီဂျောင့်ကျနေတာမို့ လူကမထိန်းနိုင်ဘဲ
လည်ထွက်သွားကာ လဲကျသွားသော်ငြား ကားကြမ်းပြင်ပေါ်သို့

မရောက်ဘဲ သူ့ပေါင်ပေါ်ထိုင်လျက်သား ဖြစ်သွားရလေသည်။

“ဟဲ့!”

“အို! ထိုင်တောင်မထိုင်ရသေးဘူး။ အတင်းကိုမောင်းတပဲ”

“ဪ... အခုမှ အဘပေါ်ထိုင်ချင်တဲ့ကလေးက ရှိသေး”

အုန်းခနဲရယ်သံတို့ကြောင့် ရွှန်းမျက်နှာ ရဲသွားရပါ၏။ သူက ရွှန်းကိုထိန်းကိုင်ထားပေးရာမှ ခုံပေါ်မှာထိုင်ခိုင်းလိုက်လေသည်။ ခေါင်းလား နဖူးလား ဘယ်နေရာမှန်းမသိအောင် ထူပူသွားရတာအမှန်ပါလေ။

“နာသွားလား”

“အင်းပေါ့”

“ဥုံဖွ! ဥုံဖွ! အီးတုံးမတ်တပ်ထ၊ ပျောက်သွားပြီ”

ရွှန်းနဖူးကို လက်ဝါးနှစ်ဖက်ပွတ်ကာ အုပ်လိုက်ပြီး ရွတ်လိုက်တာမို့ ကားထဲမှာရယ်သံတွေ ထွက်လာပြန်လေ၏။ ဒီကောင်လေး တွေ့သမျှလူကို ဒီလိုပဲ တရင်းတနှီး စနောက်တတ်လေသလား။

ကျောင်းအပ်တဲ့နေ့က မျက်လုံးချင်း တစ်ခါ... အဲ!

နှစ်ခါလား ဆုံရသေးတဲ့ဟာ။ အခု ဒီနေ့ကျောင်းစတက်တဲ့နေ့မှာပဲ ထပ်ဆုံရတာကို မှတ်မိနေရတယ်လို့။ တကယ့်ငယ်ပေါင်းကြီးဖော် သူငယ်ချင်းလိုသဘောထားပြီး စနေနောက်နေတာမို့ ရွှန်းရှက်နေတာ နည်းနည်းမျက်နှာပူသက်သာသွားရပါ၏။

“ဘာလဲ တ-တလင်းချိတ်ရ၊ ငါတို့ကြားဖူးတာ ချော်လဲရောထိုင်တဲ့။ မင်းက ဘာတုန်း”

“မှန်တယ်လေ၊ သူကလည်း ချော်လဲလို့ထိုင်ချတာပဲဟာ။ ရောမထိုင်ဘဲ ပေါင်ပေါ်ထိုင်ချလိုက်တော့ ငါလည်းမတက်နိုင်ဘူးလေ”

“တော်ပါတော့ဟယ်၊ သူများ မျက်နှာနီနေပြီ။ သိပ်မနောက်ကြပါနဲ့”

“မျက်နှာဖြူလို့ပဲ ကြားဖူးပါတယ်ဟာ၊ နင့်အလှည့်မှ မျက်နှာနီလို့ပဲရှိသေး။ ဟာ! တကယ်ပဲ နဖူးမှာ ဘုသီးနီနေပါရောလား”

ရွှန်းလန့်သွားရပါ၏။ နောက်တာလား၊ တကယ်ပဲပြောတာလားမသိတာမို့ နဖူးပေါ်စမ်းကိုင်လိုက်စဉ် နာသည့်နေရာမှာ အဖုလေးဖြစ်နေမှန်း တကယ်သိလိုက်ပါသည်။ သေစမ်း! ခုနလက်ကိုင်ဘားတန်းကိုလှမ်းမဆွဲကိုင်မိစဉ် ဘယ်နေရာနှင့်များ

ဆောင့်မိသွားရတာပါလိမ့်။

“ဟေ့ကောင်! နဖူးမှာမှဲ့ပါတယ်ပဲ ကြားဖူးတယ်။ နဖူးမှာ ဘုပါတယ်လို့မကြားဖူးပါဘူး”

“ဟဲ့! တော်တော့လို့ပြောနေတယ်။ ထူးကျော်နော်၊ နင့် ပါးစပ်ပိတ်တော့”

“ဘာဖြစ်လဲဟာ၊ ဘော်ဒါတွေဖြစ်တော့မှာပဲဟာ။ နေ့၊ ဘော်ဘော်ရယ်”

တခြား Major မှကောင်မလေးတွေတော့ မည်သို့ထင် လေမည်မသိ။ ကားနောက်ဆုံးခုံကနေ လှမ်းစနေသည့် ‘ထူး ကျော်’ ဆိုသည့်ကောင်လေးကို ရွှန်း မျက်စောင်းလှမ်းထိုးလိုက် မိတော့သည်။

“ဟာ! မျက်စောင်းထိုးသဟ၊ ကေန္တ စနေသမီးထင်တာ ပဲ”

“ယောက်ျားလေးဖြစ်ပြီး လေကိုများလွန်းတယ်”

ချိုမာထံမှအသံထွက်လာတော့၏။ နဂိုကတည်းက ရွှန်း တို့သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်က ခပ်စွာစွာရယ်လေ။ နှစ်ယောက် တည်းဆိုပြီး လူအများအုပ်စုနဲ့ပြဿနာရှာရင်တောင် အသံကုန် အော်ဟစ်ဖို့သတ္တိရှိပြီး မကြောက်တတ်ပါလေ။

“ပါးစပ်ပါမှတော့ လေများမှာပေါ့ဟ”

“သူ့အဘိုးက အောင်တမန်လေပုပ်ထုတ်ဆေးတိုက်ပိုင် ရှင်လေ”

ရယ်သံတွေ အုန်းခနဲဖြစ်ပြန်ပါ၏။ စိတ်ဆိုးရမယ့်အစား ရယ်ချင်လာတာမို့ မပြုံးမိအောင် နေနေရတာပါလေ။ နှုတ်ခမ်းကို သွားဖြင့်အသာကိုက်ထားမိစဉ် သူကမျက်လုံးပြူးပြဲလျက် ရွှန်းကို ပြောလိုက်ပြန်လေ၏။

“တော်တော်နာနေပြီလားဟင်၊ ကားပေါ်မှာမို့လို့ ငါဆေး မလူးပေးတာပါ။ ခဏလေးအောင့်ထားနော်၊ ကျောင်းရောက် တော့မှ လူးပေးမယ်. . . သိလား”

“စေတနာတွေ. . . စေတနာတွေ”

“တ-တလင်းချိုတ်ရေ၊ ငါ့အသည်းထဲမှာ အောင့်နေ တယ်ကွာ။ မင်း ဆေးလူးပေးပါလား”

“သက်သာချင်ရင် ကားဘီးအောက်လှဲနေလိုက် လဒ ရေ”

“ဟယ်! . . ဖွ! လွဲပါစေ ဖယ်ပါစေ၊ အဲဒီလိုပေါက်တတ် ကရ မပြောကောင်းဘူးလေ”

“ကြားလား အဘရေ၊ ကြီးဒေါ်ပြောနေပြီ”

ရယ်ကြပြန်ချေပြီ။ ခေါင်းထဲမှာ ရယ်စရာတွေချည်းပဲ တွေးနေသလားမသိပါလေ။ ပြောစရာဟာသတွေက များလွန်း နေတာပဲကိုး။ ချစ်နှင်းဝေက သူ့လက်ခုံကိုရိုက်လျက် စကားပြော တော့ သူက သူမနားသို့ကပ်ကာ နားစွင့်စဉ် ပျိုင့်မှာ ကားဘရိတ် အုပ်လိုက်သဖြင့် သူ့ပါးကို ချစ်နှင်းဝေနှာခေါင်းက ထိမိသွားလေ ၏။

“ဟာ!”

“ဟယ်... နင်နော် အထွဋ်”

“ငါဘာလုပ်မိလို့လဲ၊ နင်ပဲ ငါ့ကို”

“တော်နော်... နင်”

“ထွဋ်ခေါင်တော့ ဈေးဦးပေါက်ပြီဟေ့”

“ပွတာပဲဟေ့”

သူငယ်ချင်းတွေမို့ သိပ်မရှက်ရပေမယ့် ရွှန်းတို့ရှေ့တင် ဖြစ်သွားတာမို့ ချစ်နှင်းဝေက သူ့ပေါင်ကိုလက်ဝါးဖြင့် တဖြောင်း ဖြောင်းရိုက်လေတော့၏။ မိန်းကလေးပေကိုး။

“ဟာ! နာတယ်ဟ၊ နင်ကလည်း”

“ဘာနာတာလဲ”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ဟိုစာအုပ်ထဲက ဖတ်ရတဲ့ကိုရင်ကြီး

တုန်းကလို ပါးကလေးလည်းနမ်းရသေး၊ သက်န်းလည်းအသစ် ရသေးဆိုပြီး မြတ်စေးတယ်။ အခု ငါ့မှာက ပါးလည်းနာသေး၊ ပေါင်ကလည်း နာသေးတယ်လေ”

“ကြည့်! နင်နော်”

ချစ်နှင်းဝေရှက်မှာစိုး၍ အများရှေ့မှာ သူ ဟာသလုပ် ပြောနေမှန်း ရွှန်းတို့အားလုံးသိနေပါ၏။ ဘယ်လိုပဲရင်းနှီးကြတယ် ဆိုဆို ယောက်ျားလေးနဲ့ယှဉ်ရင် ရွှန်းတို့မိန်းကလေးတွေပဲ အရှက် ရစေရတာမဟုတ်လား။

“စိတ်မဆိုးပါနဲ့ဟ၊ နင်နဲ့ငါက ငယ်သူငယ်ချင်းအရင်း ခေါက်ခေါက်ကြီးပဲဟာ။ ရှက်စရာမလိုပါဘူး၊ နင် နှပ်ချေးတဲ့ ခလောင်း...”

“Ho! stop!...အဲဒီမှာတင် ရပ်ပါတော့ ငထွဋ်ရယ်၊ ဆက်မပြောပါနဲ့”

“ငါက”

“ဟေ့ကောင်! မပြောနဲ့ဆို၊ ကားပေါ်မှာ ငါတို့ချည်းပဲ မဟုတ်ဘူးလေကွာ... တခြားမိန်းကလေးတွေပါနေတဲ့ဟာကို၊ မပြောနဲ့”

သူငယ်ချင်းတွေ ဝိုင်းတားနေပြီမို့ သူဆက်မပြောတော့

၄၈ မေတ္တဝါမောင်

ပါချေ။ ‘ထွဋ်ခေါင်’တဲ့။ နာမည်ကလည်း စီးပိုးလိုက်တာနော်။
‘ထွဋ်’မို့လို့ သူ့ကို တ-တလင်းချိတ်လို့ သူငယ်ချင်းတွေက ခေါ်
ကြတာကိုး။

ငယ်သူငယ်ချင်းတွေတဲ့...။ ပြောမနာဆိုမနာ မရှက်
မကြောက်ပေါ့နော်။ ရွှန်းဖြင့် အဲဒီလိုခင်စရာကောင်းတဲ့ယောက်ျား
လေးသူငယ်ချင်းမျိုး တစ်ယောက်တောင်မှမရှိခဲ့ပါ။ ကိုကိုနဲ့ငယ်
စဉ်ကတည်းက ကျောင်းအတူတက်ခဲ့ရတာမို့ ဘယ်ကောင်လေး
မှ အနားမကပ်ရဲခဲ့။

ကိုကိုသူငယ်ချင်းတွေကလည်း ရွှန်းကိုညီမလိုပဲ သဘော
ထားပြီး ချစ်စနိုး စနောက်တတ်ကြပါတယ်။ သို့သော် အခုလို ထွဋ်
ခေါင်နှင့်ချစ်နှင်းဝေလို တရင်းတနှီးမရှိလှပါချေ။

ကြည့်ရတာတော့ အဲဒီထွဋ်ခေါင်နဲ့ ချစ်နှင်းဝေတို့နှစ်
ယောက်ကြားမှာ သူများတကာထက် ပိုသာတဲ့သံယောဇဉ်နှောင်
ကြိုးတော့ ရှိနေမှာပါပဲ။ ပါပါပြောသလို ဘာညာဘာညာအဆင့်
မျိုးပေပဲလား။ ရွှန်း သေချာမခန့်မှန်းနိုင်ပါချေ။

ရွှေပဒေသာစာပေ

အနီး (၅)

ဖယ်ရီရပ်ပေးလိုက်ပြီမို့ ကားလေးပေါ်မှဆင်းလိုက်ကြ
ပါတယ်။ ဝင်းအဝန်းရိုအဆောင်မှာ စာသင်ရမည့်သူတွေကို တစ်
ဝိုက်ချင်းစီ ရပ်ပေးခဲ့သော်ငြား သူတို့သုံးယောက်က ချစ်နှင်းဝေ
နှင့်အတူ လိုက်စီးခဲ့ကြတာလေ။

“ရပြီ ဦးလေးရေ။”

ကားလေးမောင်းထွက်သွားစဉ် ငါးယောက်စလုံး Can-
teen ထဲဝင်ထိုင်ရန် ပြင်လိုက်ကြပါတယ်။ မနက်က ဖယ်ရီနောက်
ကျမှာစိုးပြီး breakfast မစားဖြစ်ခဲ့တာမို့ ရွှန်းလည်း ဗိုက်ဆာ
နေပြီလေ။

“ဘာမှာမလဲ... American system (ကိုယ့်စရိတ်

ရွှေပဒေသာစာပေ

ကိုယ်ရှင်း) နော်”

“အမယ်လေး! သိပါတယ်ဟယ်၊ နင်တို့ဝယ်မကျွေးချင်လည်း ငါ့ကို အထွဋ်ဝယ်ကျွေးမှာပေါ့”

“အံ့မာ! ငါက ဘာကိစ္စကျွေးရမှာလဲ၊ နင် ငါ့ကိုပေးစရာ (၁၆)စေ့တောင် ရှိသေးတာကို”

“ကြီးကျယ်လို့၊ မကျွေးလည်းနေပေါ့။ နင်အဲဒီတုန်းက ငါ့ကိုပေးဖို့ ချိုးရပ်အကြွေးနဲ့ကျောနေပြီကို”

“အောင်မာ... အဲဒါ ငါမတော်တဆတက်နင်းမိခဲ့တာပါဟ။ နင်သာ ငါ့အကြွေးမပေးချင်လို့ တမင်ညစ်တာ။ ငညစ်မ”

“နင်သာ ငညစ်ကောင်”

“နင် နှပ်ချေးတွဲလောင်း”

“ဟေ့ကောင်! ဟေ့ကောင်! လာပြန်ပြီလား ဒီစကား”

သူ့ကို ဟိုနှစ်ယောက် လှမ်းပိတ်လိုက်တာမို့ ဇက်ပုသွားပါ၏။ ကြည့်ပါဦး၊ ငယ်ငယ်ကဆော့ရင်း အကြွေးတင်တာတွေကို ခုချိန်ထိပြောပြီး တောင်းနေတုန်းမဟုတ်လား။ နှစ်ယောက်သား စကားနိုင်လုနေတာမို့ ရွှန်းတို့ကိုပင်သတ်မထားမိသလိုဖြစ်နေတာလေ။

Canteen မှာ လူတွေများနေပြီး ခုံလွတ်မရှိတာကြောင့်

တစ်ဝိုင်းတည်းမှာပင် ထိုင်ရန်ပြင်လိုက်ကြ၏။ ဘေးဝိုင်းမှခုံလွတ်နှစ်လုံးကို သူယူ၍ခုံထိုးလိုက်တာမို့ လူခြောက်ယောက်တစ်ဝိုင်းတည်းထိုင်ရန် အဆင်ပြေသွားလေသည်။

“မုန့်ဟင်းခါးပဲစားကြရအောင်ဟယ်၊ ပူပူနွေးနွေးလေး”

“အေး... ကောင်းသားပဲ”

“ဒီမှာ... ပဲကြော် ဘူးသီးကြော် ပဲသီးနဲ့နံနံပင် များများလေး။ သူတို့ရော ဘာနဲ့စားမလဲဟင်၊ နာမည်တောင်မမေးရသေးဘူး။ မှာပြီးရင် မိတ်ဆက်ကြတာပေါ့”

ချစ်နှင်းဝေက ဦးဆောင်ပြီး တစ်ယောက်တစ်ယောက်မှာ သံက ဆူညံသွားပါ၏။ စားပွဲထိုးချာတိတ်လေးပင် ခေါင်းကုတ်သွားရလေသည်။ ရေခဲအိုးထဲရေခဲနွေးမရှိလို့ ထပ်ဖြည့်ခိုင်းပြီး လက်ဖက်ခြောက်ထည့်ခိုင်းတာ၊ ပန်းကန်လုံး (၆)လုံးမပြည့်လို့ ထယျပြီး ဆေးတာတို့ကို သူပဲထလုပ်ပေးလေ၏။

“တို့နာမည်က ချစ်နှင်းဝေတဲ့၊ အထွဋ်နာမည်က ထွဋ်ခေါင်၊ သူက ထူးကျော်၊ သူကတော့ သီဟတဲ့”

“ဟင်! ဒါဆို ဗလလို့ ဘာကြောင့်ခေါ်ရတာလဲ”

“ဪ... အရိုးပြိုင်းပြိုင်းကျအောင် ပိန်နေလို့ တင်စားခေါ်တာပေါ့ဟ”

“ပြော...”

သူက ရွှန်းရှေ့မှာ ရေခဲခွေးပန်းကန်လုံးဖြည့်ပြီးတာကို ချပေးလိုက်ရင်း ပြောလိုက်တာမို့ ရုတ်တရက်ကြောင်သွားရပါ၏။ ဘာကိုပြောခိုင်းနေတာပါလိမ့်။ သူတို့အုပ်စုထဲ အခုမှဝင်သလိုဖြစ် နေတာမို့ သိပ်အတာမကျသေးတာလေ။

“ဘာပြောရမှာလဲ”

“နာမည်လေ”

“ဪ... ဟုတ်သားပဲ၊ ရွှန်းနာမည်က ရွှန်းပပပါ။ ချို့နာမည်က ချို့မာတဲ့”

“ချို့မာဆိုတော့ ကတုံးမပေါ့”

“အံ့မာ၊ နွေတုန်းက သီလရှင်ဝတ်ထားတာပါနော်။ အခု ဆံပင်ပေါက်နေပါပြီ။ လူကို နာမည်လိုက်မဖျက်ပါနဲ့”

ချို့မာက ခပ်စွာစွာပြန်ပြောလိုက်တာမို့ သူက ပခုံးတွန့် လိုက်ပြီး ခပ်မဲ့မဲ့ပြုံးလိုက်လေ၏။ ဒီလိုပဲ သူငယ်ချင်းတွေအကူ လုံးကို ခင်မင်တာနဲ့ပဲ တစ်ယောက်မကျန် နာမည်လိုက်ဖျက်နေ တာ အကျင့်ထင်ပါရဲ့။ တမင်တကာ အရုပ်ဆိုးအောင်လို့ လုပ် မရပါလေ။

“ဒီဆံပင်ထိုးထိုးထောင်ထောင် Style ကိုမြင်ကတည်း”

က ကတုံးမမှန်း လူတိုင်းသိပြီးသား။ ဘာဖြစ်လဲ... ခေါ်မှာပဲ ကတုံးမ”

“နင်နော်”

“ရွှန်းကိုကျ ဘာလို့နာမည်ပြောင်မခေါ်တာလဲ”

သူ ဖျတ်ခနဲလှည့်ကြည့်လိုက်တာမို့ ရွှန်းနဲ့အကြည့်ချင်း ဆုံသွားပြန်ပါ၏။ ကြည့်စမ်း! ဒီကောင်လေး အမှတ်မထင်ကြည့် လိုက်တဲ့မျက်ဝန်းလေးက တကယ့်ကို တောက်ပသွားတာပါလား။ ဘယ်လိုလေးပါလိမ့်။

“ရွှန်းက နာမည်ဖျက်စရာမှမလိုတာကိုး”

“ဘာ!”

“ဟိုနေ့က စိမ်းစံမ်းတွေ ပြာပြာတွေ ဘယ်ရောက်ကုန် ပြီလဲ”

“ဟိုကောင်”

စကားလမ်းကြောင်းလွှဲလိုက်သည့်သူ့ကျောကို ဟိုနှစ် ယောက် ထထုလေတော့၏။ တကယ့်ကို တရင်းတနှီးနဲ့ ရိုးသား ပွင့်လင်းစွာ ချစ်ခင်ကြသည့်သူငယ်ချင်းတွေပါပဲလား။

တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ပြောမနာဆိုမနာ ထုရိုက် မနာ စိတ်မဆိုးကြဘဲ အရွယ်ရောက်နေတဲ့လူငယ်တွေဆိုတာကို

မေ့နေကြသလိုပါလေ။ ခုချိန်ထိ သူတို့ကိုယ်သူတို့ မှကြုံကျောင်းက သုံးလေးနှစ်ကလေးတွေလို့ပဲ မြင်နေကြတုန်းပဲလား။

“နေကြစမ်းပါ။ ဒီမှာ ကောက်ညှင်းထုပ်သည်ကို ငါဆေးလူးပေးမလို့”

“ဘာရယ်”

သူက ခပ်တည်တည်မျက်နှာဖြင့် လွယ်အိတ်ထဲမှ ကျားပရုတ်ဆီဘူးသေးသေးလေးကို နှိုက်ယူလိုက်လေ၏။ ဘူးအဖုံးကို ဖွင့်ကာ ဘာမပြောညာမပြောဖြင့် ရွန်းနဖူးမှာ ဘုလေးဖြစ်နေတာကို တကယ်ပင် လိမ်းပေးနေတာမို့ အံ့သြကုန်ကြလေသည်။

ဘာလဲ... ဒီလောက်ကြီး မရင်းနှီးသေးပါဘဲ အခုလို လုပ်ပေးတာမျိုးကတော့ လွန်ပြီလေ။ ရွန်းဘဝမှာ ဤသို့ သူစိမ်းယောက်ျားလေးတစ်ယောက်က ကိုယ့်ကို တယုတယဖြင့် ပြုပေးတာ ဒါ ပထမဦးဆုံးပါပဲ။ နေရခက်သွားတာမှန်ပေမယ့် ကျွန်ုပ်တို့ဆည်ထားရပြီး သူတို့မရိပ်မိအောင် နေလိုက်ရပါ၏။

“ဥဲ! ဘီးသု... ဘီးသု... ငါဆရာထု၊ ပြား ဆရာပြား... ပျောက်ဆရာ ပျောက်စေ”

“ဘာ ဘီးသုလဲ”

“ဘီးသုဆိုမှတော့ ဘုသီးပေါ့ ကလေးမရဲ့ ဒါထေ”

တောင် မသိဘူးလား။ တုံးပါ”

“အ! နာတယ်”

ရယ်ကြပြန်လေ၏။ သူက ရွန်းနဖူးကို လက်ညှိုးဖြင့် ဖိတွန်းလိုက်တာကိုး။ စိတ်မတိုမိသော်လည်း မျက်စောင်းတော့ ထိုးလိုက်မိပါ၏။ လုပ်ပြန်ပြီ လူကိုတရင်းတနှိုးပုံစံမျိုး။ လူကိုလည်း ကောက်ညှင်းထုပ်သည်လို့ပြောသေးတာလေ။

“သူတို့က ဘာမေဂျာလဲဟင်”

“ဘယ်သူလဲ”

“နင်တို့ကိုပြောတာပေါ့”

“ဘယ်က နင်လဲ”

“လွင်္ဂခေါင်နော်”

“ဟိုနှစ်ကောင်က နတ်သျှင်နောင်ရဲ့ချစ်သူတွေ”

“ဘယ်လို”

“ခါတုပေကျောင်းသားတွေလို့ပြောတာလေ၊ တုံးပြန်ပြီ”

“ဒါဆို နင်ကရော”

“နင်လို့ပြောရင် မပြောပြဘူး”

တဟိဟိရယ်ကြပြန်လေ၏။ ဘာမှလည်း သိပ်မရယ်ရ

ပါဘဲ ရွှန်းနဲ့ချိုကိုများ ကွက်ပြီးလှောင်နေကြတာလားမသိပါလေ။ သူက မုန့်ဟင်းခါးပန်းကန်ထဲ ငရုတ်သီးမှုန့်ခပ်ထည့်နေသည့် ချစ်နင်းဝေရှေ့မှ ငရုတ်သီးမှုန့်ခွက်ကို ဝေးဝေးရွှေ့လိုက်လေ၏။ သူငယ်ချင်းကို ဗိုက်အောင်မှာစိုးရိမ်လို့ပဲထင်ပါရဲ့။

“ခေါင်ကိုပြောတာပေါ့”

“အမယ်... ခေါင်တဲ့ဟေ့”

အခုမှ တကယ်ပွဲကျတော့တာပါလေ။ ချစ်နင်းဝေကို ကမန်းကတန်းလှမ်းကြည့်တော့ မျက်နှာပျက်မသွားပါချေ။ ဘာလဲ... ချစ်ချစ်နဲ့ခေါင်က ရွှန်းထင်နေသလို ဘာညာဘာညာ မဟုတ်ဘူးလား။

“ကိုယ်က မင်းနဲ့အတူရှိနေမှ”

“ဟင်! ဘာကြီးလဲ”

“မင်းနဲ့အတူရှိနေမှဆိုတော့ ဘူမိဗေဒပေါ့ ကြီးဒေါ်ရဲ့ ဦးနှောက်ကလည်း ဒုပါ”

“လူကို ကြီးဒေါ် ကြီးဒေါ်လို့မခေါ်ပါနဲ့”

“ဘာလဲ... မကြိုက်ဘူးလား”

“မကြိုက်ဘူး”

“ဟဲ့! ဗရုတ်ကျမနေကြနဲ့ ကိုးနာရီထိုးတော့မယ်။ Class

တက်ကြွစို့”

“ကာနယ်” ခြင်ဆေးခွေ Command ပေးနေပြီ။ ရဲဘော်တို့ Let's go!...”

ညနေ ငါတို့စောင့်ရဦးမလား ခြင်ဆေးခွေ”

“မစောင့်နဲ့လေ၊ ရွှန်းတို့နဲ့အဖော်ရှိတာပဲဟာ။ အတူတူ ပြန်မှာပေါ့”

“OK!”

လူစုခွဲတော့လည်း အမြန်သား။ ခပ်ဝေးဝေးအဆောက်ကိုသွားရမှာမို့ ဝင်းကိုပတ်ဝင်လာသည့် bus ဖြင့် သူတို့အပြေးအလွှားတက်စီးသွားတော့၏။ ချစ်ချစ်နဲ့အတူ အဆောင်ထဲသို့ လမ်းလျှောက်ဝင်ခဲ့ကြပါသည်။

“ချစ်ချစ်တို့က အတော်လေးရင်းနှီးကြတယ်နော်”

“ဘယ်သူနဲ့လဲ၊ အထွဋ်လား”

“အင်း”

“ဟုတ်တယ်၊ အထွဋ်နဲ့က တစ်လမ်းတည်းနေလာကြတာဆိုတော့ ကစားဖော်ဖြစ်ခဲ့တာ ရွှန်းရဲ့။ ငါနဲ့က တစ်ယောက်တစ်လှည့် ကုတ်ခွစီးခဲ့တဲ့သူငယ်ချင်းအရင်းကြီးတွေဆိုတော့ မရက်တတ်မကြောက်တတ် ပြောနေတော့တာ”

၅၈ ❀ စေတနာ့စာပေ

“သူ့ပါးစပ်က တကယ့်မရုတ်သုက္ခတွေချည်း ထွက်လာတယ်နော်”

“အင်း... အဲဒါ သူ့ဝယ်လိုဖြစ်နေတာ ချိုရဲ့။ မျက်စိရှေ့မြင်တာနဲ့ ကောက်ကာငင်ကာ ထပြောလိုက်တာလေ။ ငါမှတ်မိသေးတယ်။ ငါတို့ရှစ်တန်းနှစ်မှာ အထွဋ်ဘိုးလေး ဆုံးပါရော။ အထွဋ်အမေရဲ့အဖေပေါ့။ အန်တီသန့်မှာက အစ်မကြီးရှိတယ်။ အဲဒါဟယ်... အသုဘမှာ မျက်နှာမကောင်းဘဲ ငြိမ်နေကြတော့သူက မရိုးမရွှံဖြစ်လာရော။ အဲဒီတုန်းက အထွဋ်ဖေဖေက ဝန်ထမ်းပဲရှိသေးတာလေ။ အဲဒါ ဦးဦးအောင်လည်းရောက်လာရော ‘ငါ့အဖေတော့ ထောပြီကွ၊ ယောက္ခမသေမှ အမွေရ ပွတာပဲဟေ့’ ဆိုပြီး ထခုန်လို့ လူတွေဝိုင်းရယ်ကြပါရော။ တကယ်ပဲ အဲဒီတော့မှ အမွေရပြီး ဦးဦးအောင် စီးပွားရေးလုပ်တော့တာကိုး။ သူ့ကြီးဒေါ်ဆို စိတ်ဆိုးပြီး သုံးလလောက် စကားမပြောဘဲနေခဲ့တာ”

“ဟယ်!”

“ဒါလည်းမမှတ်ဘူး။ သူတို့အိမ်ကို ကြီးကြီးခင် လာလည်တိုင်း ‘ကကြီးဒွေး အမွေပေး’ လို့ စတုန်း။ ဟိုက အပျိုကြီးကိုး”

“ဘာလဲ ကကြီး ဒွေး”

“ကြီးဒေါ်ကို အတိုကောက်ခေါ်တာတဲ့လေ”

ရွှေပဒေသာစာပေ

ရုပ်ထဲမှာ ချစ်တူရန် ❀ ၅၉

ရယ်သံထွက်လာတာကို အမြန်ဘရိတ်အုပ်လိုက်ရတော့၏။ ကျောင်းခန်းထဲရောက်ပြီမို့ မျက်နှာပိုးသပ်ရတော့မှာလေ။ ခေါင်ရယ်... ဟာသမင်းသားပါပဲလား။

ရွှေပဒေသာစာပေ

အနီး (၆)

“ဘာတွေကျိတ်ပြိုးနေတာလဲ သားရဲ့”

“ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး မာမီ”

“မဟုတ်ဘူးလို့သာပြောနေတာ၊ သားစိတ်ထဲမှာ တစ်ခုခုကိုတွေးပြီး ပျော်နေတာမဟုတ်လား။ အာကာနဲ့ပတ်သက်နေသလား သားရဲ့”

‘အာကာ’တဲ့။ ဟုတ်တော့ဟုတ်ပါတယ်။ ဒီသူငယ်ချင်းကို ဒီကျောင်းရောက်မှခင်ခဲ့ပြီး ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပေါင်းလို့ရတာမို့ တွဲဖြစ်ခဲ့တာပင်။ ကျောင်းတက်ရန်လမ်းလည်းကြုံသဖြင့် အိမ်ကိုဝင်ဝင်ခေါ်ခဲ့တာကြာပါပြီ။ အာကာက ပွင့်လင်းတဲ့ယောက်ျားလေးဖြစ်ပေမယ့် ညီမလေးရှိတာကို ဘာကြောင့်များ သူ့ကိုမပြော

ရွှေပဒေသာစာပေ

တာပါလိမ့်။

မနေ့ကမှ မှတ်မှတ်ရရ အဲဒီကောင်မလေးကိုတွေ့ခဲ့ရတာပါ။ အစ်ကိုဖြစ်သူနှင့်မတူဘဲ တစ်မျိုးတစ်ဘာသာ ထူးခြားပြီး စွဲဆောင်မှုရှိနေတာလေ။ အထူးသဖြင့် အပြင်ထွက်ခါနီး ဘုရားရှိခိုးရုံမက၊ မိဘကိုရိုကျိုးစွာ ရှိခိုးဦးချလေ့ရှိတဲ့စရိုက်လေးက ဘာသာတရားကိုကိုင်ရှိုင်းလွန်းသူအဖြစ် သိသာစေတာအမှန်ပါ။

‘ရွှန်းပပ’တဲ့။ အဘယ်မျှလိုက်ဖက်တဲ့အမည်လေးပါလဲ။ တကယ့်ကို ဝင်းပရွှန်းလဲ့ကြည်လင်နေတဲ့ မျက်နှာပိုင်ရှင်လေးပါလေ။

“မနေ့တုန်းကလေ...”

စကားအစပျိုးတာကို မာမိက ထောက်ခံပုံဖြင့်ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ပြီး ကော်ဖီကိုဆက်ငဲ့ပေးနေပါ၏။ ပြောလို့ဖြစ်ပါ့မလား။ အိုလေ! သူငယ်ချင်းရဲ့ညီမလေးဆိုတော့ သူညီမလေးပဲမဟုတ်လား။ မိန်းကလေးတစ်ယောက်အကြောင်းပြောရုံနဲ့တော့ သူ့ကို မာမိ သံသယမဖြစ်လောက်ပါဘူးလေ။

“ကောင်မလေးတစ်ယောက်နဲ့တွေ့ခဲ့လို့”

“ဒါများဆန်းလို့လား။ သားပတ်ဝန်းကျင်မှာ မိန်းကလေးတွေ အများကြီးရှိတာကို”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“မဟုတ်ဘူး မာမိရဲ့... အခုတွေ့တဲ့ကောင်မလေးက တခြားမိန်းကလေးတွေလိုမဟုတ်ဘူး။ မတူတာအမှန်ပဲ”

“ဘာကိုမတူတာလဲ”

သူနှုတ်ဆိတ်သွားရပါ၏။ အာရုံက လှတစ်မျက်နှာလေးနှင့် အပြုံးချိုချိုလေးကို ဖျတ်ခနဲမြင်ယောင်လိုက်မိလေသည်။ လှတာလား ယဉ်တာလား သူမဝေခွဲနိုင်သော်ငြား ချစ်စရာကောင်းလွန်းနေတာကတော့ တကယ်ပါလေ။

“ပြောလေ သားရဲ့”

“ဟိုလေ”

သူက ရွှန်းလေးအကြောင်းကို အကျဉ်းရုံးပြောပြလိုက်ပါ၏။ မာမိက ကော်ဖီခွက်ကိုကိုင်သောက်ရင်း ငြိမ်နေလေသည်။ Cake တစ်ချပ်ကို သူယူစားလိုက်စဉ် မာမိက မျက်လွှာလှန်ကြည့်လိုက်လေ၏။

“ဒါဘာများထူးဆန်းလို့လဲ သားရဲ့၊ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် မိန်းကလေးတိုင်း ဒီလိုအလုပ်ကို လုပ်လေ့လုပ်ထရှိတာပဲ”

“တူလို့လား မာမိရဲ့”

“အဲဒီကောင်မလေးကို မင်းစိတ်ဝင်စားနေလို့များလား သွန်းရွှေလျှံဖြိုး”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“ဗျာ!”

“ဒါဆိုရင်တော့ ခုကတည်းက ကြုံပြီးထားရလိမ့်မယ် သား”

“မာမိ... ကျွန်တော်က”

“သားမှာ ထားတစ်ယောက်လုံးရှိနေတာကို မေ့မထားနဲ့။ မာမိ ဒီလောက်ပဲပြောချင်တယ်”

“မာမိ”

“သားနဲ့ထားကို ဘွဲ့ယူပြီးရင် လက်ထပ်ပေးဖို့ လူကြီးတွေ သဘောတူထားတာကိုသိရင် စိတ်ကိုထိန်းပါ သွန်းရွှေလျှံ”

သူနှုတ်ဆိတ်သွားရပါ၏။ ‘ထား’တဲ့။ အဘယ်ကြောင့်များ ဤအမည်ကို ယခုအချိန်မှာမှ မာမိရွတ်ပြရတာပါလိမ့်။ လူကြီးတွေ သဘောတူထားတယ်ဆိုတာ နှုတ်နဲ့ပဲမဟုတ်ပါလား။ မျက်နှာချင်းဆိုင်တွေ့ပြီး ပြုံးပြဲနှုတ်ဆက်ရုံလောက် မပိုသာတဲ့ ရင်းနှီးမှုက သူနဲ့ထားကို ဒီထက်ပိုပြီးနီးစပ်နိုင်မှာတဲ့လား။

“မာမိ... ထားနဲ့ကျွန်တော်”

“ဘာလဲ၊ လေ့လာနေတုန်းလို့ ပြောဦးမှာပဲလား သား။ စကားလှအောင် စီမံပြချင်ပါနဲ့၊ သွန်းရွှေလျှံဖြိုးနဲ့ ထားသစ္စာတို့ နှစ်ဦးကို နှစ်ဖက်မိဘတွေ သဘောတူထားပြီးသားမို့ ဒီကိစ္စက

တစ်နေ့ဖြစ်လာမှာပဲ သား။ ထားက သားနောက်မှကျောင်းပြီး ဘွဲ့ရပေမယ့် ဆေးကျောင်းသူမို့ အလွန်ဆုံးစောင့်ရ နောက် လေးနှစ်ပေါ့”

သူ သက်ပြင်းကိုခိုးရှိုက်လိုက်မိပါ၏။ ‘ထားသစ္စာ’တဲ့။ သူနဲ့စတွေ့တုန်းက မြင်ခဲ့ဖူးသည့်မျက်နှာတည်တည်တစ်ခု။ အပြုံးက ရှားပါးလွန်းပြီး ခပ်တင်းတင်းခပ်မာမာလေသံပြတ်ဖြင့် ပြောတတ်သည့်သူမလေသံမှာ အဘယ်သို့သောမာနမျိုး ကိန်းအောင်းခိုင်နေသလဲဆိုတာကို သိသာစေတာလေ။

‘လှကားလှ၏။ သို့သော် ဆူးတွေဝန်းရံလျက်ရှိလေ၏’ ဟူသကဲ့သို့ မာနရောင် တောက်ပနေသည့်မျက်ဝန်းတစ်စုံက လူတစ်ဖက်သားကို နှိမ့်ချဆက်ဆံချင်သည့်အရိပ်အရောင်တွေ ဖြာလက်နေတာအမှန်ပင်။ မာနတို့ခိုအောင်းရာနေရာအမည်သညာ ခေါ်စရာကား ‘ထားသစ္စာ’ဟု တွင်လေ၏။

“ထားက ကျွန်တော့်ကို စိတ်ဝင်စားပုံမရပါဘူး မာမိ”

“ကျစ်! ထားက စိတ်မဝင်စားတာလား၊ သားက စိတ်မဝင်စားတာလား သွန်းရွှေလျှံ”

သတ်သာထားပေတော့ သွန်းရွှေလျှံ၊ ငယ်ငယ်ကတည်းက မိဘစကားကို အမြဲနားထောင်တတ်တဲ့ကောင်လေးလို့ပဲ မာမိ

တို့ တရားသေခွဲမှတ်ယုံထားတာကို မမေ့လိုက်လေနဲ့။ သားလိမ္မာ
ဆိုပြီး ဒက်ဒီကုမ္ပဏီမှာ နာမည်ကြီးနေသလို မာမိဝန်းကျင်မှာ
လည်း နာမည်ထွက်နေတာကိုး။

“သူက မိန်းကလေးဆိုတော့ နည်းနည်းတော့ မာနထား
မှာပဲလေ။ ဒါကို သားနားလည်ရမယ်”

မိန်းကလေးရဲ့မာနတဲ့လား။ ဒါဖြင့် သူ့မှာရော မာနမရှိ
ရဘူးလား။ ကိုယ်က ယောက်ျားလေးမို့ မိန်းကလေးဖြစ်တဲ့သူမ
ကို ကြိုအရှုံးပေးရမယ်ဆိုတာမျိုး မဖြစ်သင့်ပါလေ။ သွားဆိုလို့
အမိနဲ့အတိုင်းသွားခဲ့ရပေမယ့် သူမထံမှ သူပြန်ရခဲ့သမျှက အေး
စက်စက်ဆက်ဆံမှုတွေချည်းပါပဲ။ ဒါကို မာမိတို့သိပါရဲ့လား။

“ထားက ကျွန်တော့်ကိုရွေးမယ်လို့များ မာမိတို့ထင်နေ
သလား”

“ဒါက သူ့ကိစ္စလေ။ သူ့ကိုလာတောင်းနေတဲ့ သတို့
သားလောင်းက သုံးလေးယောက်ရှိနေတာ။ အဲဒီထဲကမှ သူနှစ်
သက်တဲ့ယောက်ျားလေးကို စိတ်ကြိုက်ရွေးလိမ့်မယ်။ သားက
တော့ ရွေးချယ်ဖို့ 70 % ရှိတဲ့သူပဲ။ ဒါကို သားသိထားပါ”

ကြည့်စမ်း! ဥသျှစ်တစ်တင်း နှမ်းတစ်တင်းဆိုပြီး စံနမူ
နာပြုနေပြီဖြစ်တဲ့ ဒီခေတ်ကြီးထဲမှာမှ သူ့အဖြစ်က ဒီလိုကြီးတ

လား။ သူမရှေ့မှာ တန်းစီရပ်စောင့်နေကြတဲ့ ယောက်ျားတွေထဲ
မှာမှ သူဘာကြောင့် ပါဝင်နေတာပါလဲ။

အောက်ကျလိုက်တာနော်၊ သူ့ကျောင်း သူ့ပတ်ဝန်းကျင်
မှာ ထားသစ္စာထက်သာတဲ့ မိန်းကလေးတွေ အများကြီးရှိနေတာ
ပါလေ။ အရပ်မြင့်မလား၊ အလယ်အလတ်လား၊ ဆံပင်ဆိုရင်လည်း
ပုံစံမျိုးစုံ၊ ခေတ်မီမီယူမလား၊ ခပ်အေးအေးပဲလိုချင်သလား။ အစုံ
အစုံကိုရွေးနိုင်ပါလျက်နဲ့ သူမရှေ့မှာမှ တန်းစီရပ်စောင့်နေရမယ်
လို့။

“ကျွန်တော့်ကိုသဘောတူထားတာ သူတစ်ယောက်ပဲ
ရှိသလား မာမိ”

“ဘာရယ်”

“သူက ဘယ်လောက်များ အဖိုးတန်နေလို့လဲ၊ ဘယ်
လောက်များ ချမ်းသာလို့လဲ မာမိ။ ဒီလိုသာရွေးချယ်ကြစတမ်း
ဆိုရင် ကျွန်တော့်မှာလည်း သုံးလေးယောက်လောက်တော့ ရှိ
သင့်တာပေါ့”

“ဘာသဘောနဲ့ ဒီစကားကိုပြောလိုက်တာလဲ သွန်းရွှေ
လျှံ”

“ဘာရယ်လို့မဟုတ်ပါဘူး မာမိ၊ လူတိုင်းလူတိုင်းမှာ

Chance ဆိုတာရှိမှန်ရင် ကျွန်တော့်လိုလူမှာလည်း ရှိသင့်တယ်လို့ ယူဆလို့ပါ မာမီ”

မာမီ(ဒေါ်ကလျာခိုင်)က သူ့ကိုခပ်စိမ်းစိမ်းကြီး ကြည့်လိုက်လေ၏။ မနက်ကော်ဖီပိုင်းမှာ သားအမိနှစ်ယောက်ပြောတဲ့ ခေါင်းစဉ်က ထားသစ္စာတဲ့လား။ တခြားလူတွေအတွက်တော့ ထားသစ္စာကို လိုချင်စိတ်ဖြစ်ကောင်းဖြစ်နိုင်ပေမယ့် နဂိုကတည်းက စိတ်ဝင်စားမှုမရှိသည့်သူ့အတွက်ကတော့ နေသာသပါ့ လေညာကပါလေ။

“မင်းမှာ တခြားသူရှိနေပြီလို့ မာမီတို့ကို အတိုက်အခံ လုပ်နေတာလား သွန်းရွှေလျှံ”

“မဟုတ်ရပါဘူး မာမီ”

“မင်းငြင်းဆန်ချင်ရလောက်အောင် ထားမှာ ဘာချို့ယွင်းချက်တွေရှိနေလို့လဲ၊ ပြောပါဦး”

ချို့ယွင်းချက်တဲ့လား။ ကြီးကြီးမားမားညွှန်ပြစရာမှ မရှိတာလေ။ ခန္ဓာကိုယ်သေးသေးသွယ်သွယ် အရပ်ကမြင့်မြင့် မျက်နှာက ချစ်စဖွယ်ဖြစ်ပေမယ့် ခပ်တည်တည်။ ဆံပင်ကို ခပ်တိုတို ညှပ်ထားတာမို့ သေသေသပ်သပ်။ လမ်းလျှောက်ရင် သူမ ခွာမြင့်သံနှင့် ခန္ဓာကိုယ်မတ်ပြီး မျက်နှာဝင့်လျှောက်တတ်တာမို့ သူမ

ကိုယ်သူမ အဘယ်မျှ ယုံကြည်စိတ်ရှိသလဲဆိုတဲ့ Confidence က Detail ပါလေ။

“အဲဒီလိုအပြစ်ထောက်ပြစရာ တစ်ကွက်မှရှိမနေတဲ့ မိန်းကလေးကို မျက်စိမှောက်ရလောက်အောင် သားစိတ်တွေ တွေဝေနေသလား”

သူ သက်ပြင်းမောကို ရှိုက်မိပြန်လေ၏။ ဒက်ဒီသာ ရှိနေရင် ယခုလောက်ထိ ဖိဖိစီးစီးပြောနေမည်မထင်ပါချေ။ (ဒက်ဒီ ဦးဘုန်းလျှံက စင်္ကာပူခေတ္တသွားနေပါ၏) ယောက်ျားချင်းမို့ သိပ်ရှည်ရှည်ဝေးဝေးပြောမနေဘဲ ‘သွားကြည့်လေ၊ သားသဘော’ ဟူ၍လောက်သာ ပြောခဲ့တာမဟုတ်ပါလား။

“အာကာတို့ဘယ်မှာနေကြတာလဲ”

“ဗျာ”

ဘုရား! ဘာမှတောင် ခြေလှမ်းမစရသေးခင် သူ့ကိစ္စကို မာမီ Control လုပ်တော့မလို့ပါလား။ အာကာတို့ ဘယ်မှာနေသလဲပြီးရင် ‘ရွန်းပပ’ Case က နောက်ဆက်တွဲပါလာတော့မှာလေ။ အလိုလေးလေ၊ ညီမလေးတော့ သူနဲ့စကားစပြောဖူးရုံနဲ့ ယုန်ထင်ကြောင်ထင် အထင်ခံရတာမျိုးတော့ မဖြစ်သင့်ပါလေ။

“ဘာလုပ်ဖို့မေးတာလဲ မာမီ”

“ဒါလေးမေးတာနဲ့ ဒီလောက်လန့်သွားစရာလား သား
ရဲ့”

“အာကာနဲ့ခင်တာဖြင့် သုံးနှစ်ကျော်နေပြီကို၊ မာမီ တစ်
ခါမှဖြင့် မမေးဖူးဘဲနဲ့များ”

“အာကာညီမလေးဆိုတော့ ဖြူဖြူသန့်သန့်လေးပဲဖြစ်
မှာပေါ့”

“ညီမလေးက ကလေးသာသာစိတ်ပဲရှိတာပါ မာမီ။
ကျွန်တော့်ကိုစိုးရိမ်စိတ်ဖြစ်မိတာနဲ့ပဲ ဘာမှမသက်ဆိုင်တဲ့ကလေး
ကို အရောင်သွားမဆိုးလိုက်ပါနဲ့။ ကျွန်တော် မေတ္တာရပ်ခံတာပါ
မာမီ”

ခနဲသည့်ဟန်မျိုးဖြင့် ပြုံးလိုက်လေ၏။ အစိုးရိမ်ပိုတာ
တော့ မဟုတ်ပါလေ။ မဆီမဆိုင်နဲ့ သူ့ကိစ္စထဲဆွဲထည့်မှာကိုတော့
မလိုလားပါချေ။ အခုမှ First year ကျောင်းသူလေ။ အရာရာ
ကိုစူးစမ်းချင်စိတ်နဲ့ တောက်ပသက်ဝင်နေတဲ့မျက်ဝန်းနက်လေး
တွေ။ ပြီးတော့ ဖော်ရွေနှစ်လိုတဲ့အပြုံးနုနုပေါ်လွင်လာတဲ့ နှုတ်
ခမ်းထွေးထွေး။

ဘာဆိုဘာအရောင်မှ မစွန်းသေးတဲ့ အဖြူထည်သန့်
သန့်လေးပါလေ။ ဒီလိုကလေးလေးကို သူတို့သူငယ်ချင်းအားလုံး

က ကိုယ့်ညီမလေးလိုပဲ ဖြူဖြူစင်စင် စောင့်ရှောက်သင့်တာမဟုတ်
ပါလား။ ဒီလိုမှမဟုတ်ရင် အာကာတို့မိသားစုအပေါ် မျက်နှာပူ
အားနာစရာတွေ ဖြစ်ကုန်မှာကိုး။

ဪ... ညီမလေးရယ်...။

အနီး (၇)

မာမာက ရွှန်းပြောတာကိုလိုက်ရယ်ရင်း လက်ကလည်း
ဟင်းချက်မပြတ်ပါချေ။ မနွေညနေက ကြော်ထားသည့် မြေဦး
အကောင်လေးတွေကို ရွှန်းက ပန်းကန်ထဲမှာ ထည့်ချွေဖဲ့နေပါ
၏။ ဒါကို ငရုတ်သီးခွဲခြမ်းနဲ့ ပြန်ကြော်ပေးမှာကိုး။

“အဲဒီကလေးက ပေါက်ပေါက်ရှာရှာ တယ်ပြောတာပါ
လား”

“နောက်ထပ်အများကြီးရှိသေးတာ မာရဲ့။ သူနဲ့တွေ့ရင်
ပါးစပ်ကိုမပိတ်ရဘူး။ နောက်မှ ချစ်ချစ်ကို အိမ်ခေါ်လာဦးမယ်”

“ချစ်ချစ်ဆိုတာ”

“ချစ်နင်းဝေလေ၊ ခြင်ဆေးခွေဆိုတာ သူ့ကိုခေါ်တာ
ပေါ့”

“ဒါနဲ့ပဲ ချိုမာက ကတုံးမဖြစ်ရောပေါ့လေ”

“ဟုတ်တယ်... ဟင်းဟင်းဟင်း”

“မာမာ”

“ဟဲ့! ပလုတ်တုတ်၊ လန့်လိုက်တာ အာကာရယ်။ ဒီမှာ စကားပြောနေတာကို ဘာဖြစ်ပြန်ပြီလဲ”

“သား T-square ရော”

“နင့်စားပွဲခုံနောက်ကြားထဲမှာ ထောင်ထားတယ်လေ။ ကိုယ့်ကျောင်းစာသင်ပစ္စည်းကို မှတ်မှတ်ရရကိုမရှိဘူး။ ဟိုတင် ဒီတင်နဲ့ စည်းကမ်းကိုမရှိပါဘူးအေး၊ ပြောရပြန်ပြီ၊ တွေ့ရဲ့လား”

“ဟုတ်”

မာက ကင်ပွန်းချဉ်ရွက်ကို အရည်စပ်စပ်လေးဖြစ်အောင် ပုစွန်ကျောလေးတွေနှင့် ရောချက်နေပါတယ်။ ရွန်းရောချိုမာပါ ထမင်း ဘူးယူတော့ ချစ်ချစ်ပါ သယ်လေတော့သည်။ ချိုင့်မသယ်ချင် တာကတော့ ဟိုသုံးကောင်ပါ။ လေးတယ်အကြောင်းပြပြီး အပျင်း ကထူပါ။ ပြီးရင် ဟိုချိုင့်ကတစ်ဖုန်း ဒီချိုင့်ကတစ်လုပ်ဆိုပြီး ကပ် စားလိုက်သေး။

မာကလည်း ရွန်းသူငယ်ချင်းတွေပါ စားလို့လောက်ငှ အောင် ဟင်းဟိုထည့်ပေးပါတယ်။ ယုံကြပါ့မလား၊ ပထမနှစ် ရှုပ

မေအကျောင်းသူက Steel လေးဆင့်ချိုင့်နဲ့ ကျောင်းတက်တာပါ ရှင်း။

“ဟာ! မာသမီးက ဝိုင်းလုပ်ပေးသလိုလိုနဲ့ ဟင်းတွေ နှိုက်စားနေတာ”

“ကြည့်!”

“မဟုတ်ဘူး မာ၊ ရွန်းစားတာ အပြီးပိုင်းကလေးတွေ၊ ကိုကိုနော်... ချွန်တွန်းလုပ်ပြန်ပြီ”

“နင်စားတာ မဟုတ်လို့လား၊ တကတည်း မိုးလင်းတာ နဲ့ တစ်အိမ်လုံး သူ့အသံချည်းပဲ”

“ဘာဖြစ်လဲ”

“ငါ့ကိုပြန်ခံမပက်နဲ့၊ ငါကအကြီး နင်ကအငယ်”

“အကြီးက အကြီးလို့မနေဘဲ အငယ်ကိုအနိုင်ကျင့် ပိုလ် ကျနေပြီးတော့များ။ ပြောမှာပဲ”

“ငါ...”

“ကဲ! တော်ကြစမ်းပါဟယ်၊ နှစ်ယောက်တွေ့ရင် ကိုက် ပြန်ပြီ။ နင်တို့နှစ်ယောက်ကို လူစုခွဲထားကာတောင်မှ တကယ်ပဲ၊ အငယ်မ စောနိုးလို့ ဝိုင်းကူခိုင်းထားပါတယ်၊ ဟိုကောင် ရေချိုး ပြီးပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့ မာ”

“ဒါဆို သမီး ရေသွားချိုးပြီး ပြင်တော့”

“ဟုတ်! မာ၊ ရွှန်းချိုင့်ထဲကို ငရုတ်သီးစိမ်းလေး များများ ဆယ်ထည့်ပေးနော်”

“အေးပါ”

“အစပ်က နင်းကန်စားပြန်ပြီ၊ ပြီးရင် ဝက်ခြံထွက်လာ လို့ ထိုင်မခိုချင်နဲ့”

“အံ့မယ်! ကိုကိုသာ ဘူးထဲပြီး ဝက်ခြံထွက်တာပါနော်၊ ရွှန်းက တစ်ခါမှမထွက်ဘူး။ ဝေးသေး”

“နင်တော့ နာဦးမယ်”

ကိုကိုကိုလျှာထုတ်ပြပြီး မီးဖိုခန်းထဲမှ ပြေးထွက်လာခဲ့ ၏။ ရေချိုးခန်းထဲဝင်ကာ ရေပန်းကိုဖွင့်ချလိုက်ပါသည်။ ငရုတ် သီးဆို၍ ချစ်ချစ်တစ်ခုစားတိုင်း ငရုတ်သီးမှုန့်တို့ ငရုတ်သီးစိမ်း ပန်းကန်တို့ကို လက်လှမ်းမမီနိုင်တဲ့နေရာသို့ သူရွှေ့တာကို သတိ ရသွားပါ၏။ ဘာကြောင့်လဲ၊ ချစ်ချစ်ကို သူအစိုးရိမ်ပိုတာများ လား။ ဒါမှမဟုတ် ချစ်ချစ်မှာ ငရုတ်သီးနဲ့မတည့်တဲ့ရောဂါရှိလို့ ပဲဖြစ်မယ်ထင်ပါရဲ့။

“ဝိုင်းမေးကြတာ မာရဲ့၊ သူငယ်ချင်းတွေဆိုတော့ မပြော

လို့လည်းမကောင်းဘူး”

အဝတ်အစားလဲ အလှပြင်ပြီး မီးဖိုခန်းဘက်ဝင်လာစဉ် မာ့ကို ကိုကိုပြောနေသည့်စကားတစ်စွန်းတစ်စ ကြားလိုက်ရပါ ၏။ ဘာကိုပြောတာပါလိမ့်။ မာ့အသံတိတ်နေတာမို့ တစ်ခုခုစဉ်း စားနေမှန်း ရွှန်းသိလိုက်ပါသည်။

“သွန်းလျှံ ပြောလို့လား”

“သွန်းလျှံရယ်လို့မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒီလိုပဲ တစ်ယောက် တစ်ပေါက်ပြောရင်း သိကုန်တာ”

“အင်းလေ၊ အငယ်မလည်း အရွယ်ရောက်လာမှကိုး”

ဘုရား! ဒါဆို ရွှန်းအကြောင်းကိုပြောနေတာပေါ့လေ။ ဘာလဲ... ရွှန်းမရှိတုန်း မာနဲ့ကိုကို အတင်းအုပ်တာတော့ ဘယ် လိုနည်းနဲ့မှမဖြစ်နိုင်ပါ။ တစ်ခုခုတော့ တစ်ခုခုပဲ။

“သားပြောရင် မာ့သမီးက ပြန်ပက်ဦးမယ်။ အဲဒါ မာပဲ ကြည့်ပြောပေးဦး”

“အေးပါ”

“ထမင်းချိုင့်ထည့်ရတော့မလား မာမာ”

“ဪ... ထည့်လေသမီး၊ နင့်ကိုကိုအတွက် အရင် ထည့်ပေး။ သူက ဘူးပြားနဲ့ပဲယူမှာ။ အရည်မထည့်ဘူးတဲ့”

မာက ပဲသီးတောင့်ကို ပုစွန်ခြောက်ဖြင့် ရောကြော်ပေးထားတာမို့ Steel ဘူးပြားထဲက အံအကြီးမှာ ထမင်းအရင်ထည့်ဖွန်းတပ်ပြီးမှ ဟင်းအံအသေးထဲမှာ ငါးကြော်နှင့်ပဲသီးကြော်ကို ခပ်ပြည့်ပြည့်လေး ထည့်ပေးလိုက်ပါသည်။ ပြီးနောက် အဖုံးပိတ်ကာ လက်သုတ်ပဝါဖြင့် စည်းနှောင်ပေးလိုက်ပါ၏။

“သမီး”

“ရှန်”

“သွန်းလှုံတို့ကားနဲ့ လမ်းကြိုမလိုက်နဲ့တော့နော်။ နောက်မှ ဂိတ်အထိ သမီးစက်ဘီးနဲ့သွားလို့ရအောင် သမီးစက်ဘီးကို မာ ပြင်ခိုင်းထားပေးမယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်”

“ဘာဖြစ်ရမှာလဲ၊ လူကြီးက မစီးနဲ့ဆိုရင် မစီးနဲ့ပေါ့။ ဘာလို့ပြန်မေးနေတာလဲ”

“အကြောင်းပြချက်ပေးရမှာပေါ့ ကိုကိုရဲ့”

“အကြောင်းပြချက်က နင့်ကြောင့် ကျောင်းမှာ ငါ့ကို ယောက်ဖလို့ပိုင်းခေါ်ကြတာကွ”

“ဟင်!”

ရွှန်းအံ့သွားရသလို ပြုံးစိမ့်စိမ့်သွားရပါ၏။ ညီမရှိတာ

နဲ့ပဲ လှလှမလှလှ ယောက်ဖခေါ်ခံရတာ ဘာများဆန်းလို့တုန်း။ ရွှန်းလည်း ချိုမာ့ကို ငယ်ငယ်ကတည်းက (ဟိတ်ဟိတ်လေး အစ်ကိုပေးပြီး) ယောင်းမလို့ခေါ်ခဲ့တာပါလေ။

“အဲဒါဘာဖြစ်လဲ၊ ရွှန်းလည်း ချိုကိုယောင်းမလို့ခေါ်တာပဲကို”

“ကျွန်! နင်ဟာလေ”

“ဒါ ကိုကို တမင်သက်သက် စိတ်ပုပ်တာမဟုတ်လား။ အစ်ကိုက စေတနာနဲ့ခေါ်တာတောင်မှ ကြားထဲက စိတ်ပုပ်နေတာ ရွှန်းသိတယ်”

“နင်နော်”

“ရပါတယ်... ရပါတယ်၊ ရွှန်းတို့ကလည်း သူများခေါ်တာနဲ့ ဖျတ်ဖျတ်လူး လိုက်စီးချင်နေတာမှမဟုတ်တာ။ ရတယ်၊ ကိုကိုသူငယ်ချင်းကိုသာပြောလိုက်၊ နောက်ဆို ရွှန်းကို လမ်းကြိုမတင်နဲ့၊ ခေါ်လည်းမခေါ်နဲ့လို့”

“ဟဲ့! သမီး”

“ရွှန်းသွားပြီ မာ”

စိတ်မကြည်ပေမယ့် မာ့ကိုတော့ ထိုင်ကန်တော့ဖြစ်ပါ၏။ လွယ်အိတ်လွယ်လျက် Steel လေးဆင့်ချိုင့်ကိုကိုင်ကာ ထိုင်

လာခဲ့ပါသည်။ စောတာတော့ စောနေမှာပဲ။ ဘယ်တတ်နိုင်ပါ့မလဲ
လေ။ စောတော့လည်း ဂိတ်မှာတိုင်စောင့်နေရုံပေါ့။

“ဟိ!”

ဟော! ပြောရင်းတွေပြီ။ အစ်ကိုကား လမ်းထဲဝင်လာ
ရင်း ရွန်းအနီးမှာ ရပ်သွားလေသည်။ အိမ်ကထွက်လာကတည်း
က မျက်နှာမကြည်လင်တာမို့ စူပိုနေမိတာလေ။

“ဟေ့! သွားတော့မှာလား။ မစောင့်တော့ဘူးလား။”

“ရတယ်။ (ကက/ဗြဗြ)နဲ့ သွားလည်း ဒီဂိတ်ကိုရောက်
တာပဲဟာ။ အစ်ကိုကားစီးမှ ရောက်တာမဟုတ်ဘူး။ မစီးဘူး။”

“ဟောဗျာ! နေရင်းထိုင်ရင်း အဖျားခတ်ခံရပြန်ပါပြီ။
ဘာလဲ... (ကက/ဗြဗြ)ဆိုတာ”

“ကုန်းကြောင်း ကိုယ့်ခြေထောက်ကိုယ်သုံးလို့ အတို
ကောက်သုံးလိုက်တာလေ။ ဒါလေးတောင်မှမသိဘူးလား။”

သူက ရွန်းစကားကို သဘောကျသလိုဖြင့် ရယ်လေ၏။
ရယ်ပါ၊ ရယ်ပါ... ရွန်းက ကလေးသာသာအရွယ်လေးဆိုတော့
အစ်ကိုတို့အုပ်စုကြားမှာ လှောင်စရာလေးအဖြစ်ပဲရှိတော့မှာပေါ့။
ပြောတော့ဖြင့် ညီမလေးလိုသဘောထားပါတယ်ဆို။ ခေါ်တာ
တောင် ညီမလေးဆိုပြီး ဘာညီမလေးလဲ။

“အခု ဘယ်သူနဲ့စိတ်ကောက်လာတာလဲ”

“ဘယ်သူရှိမလဲ။ အစ်ကို့သူငယ်ချင်းပဲပေါ့”

“အာကာက ဘာတဲ့လဲ”

ဘာတဲ့လဲတဲ့။ ပြောလိုက်ရမလား။ အိုလေ... လူကို
ကားအလကားလိုက်စီးတဲ့ကောင်မလေးလို့ ထင်နေသေးတာ။
ပြောလို့တယ်ဖြစ်ပါမလဲ။ ရွန်းက ဘာမဆိုမြဲမထားတတ်သူမို့ စိတ်
ထဲမှာ သိမ်းထားမိရင် ကလိကလိနဲ့ အသည်းယားနေတော့တာ
ပါလေ။

“သိချင်ရင် သူ့ပဲမေးကြည့်ပေါ့”

“တကယ်လိုက်မစီးဘူးလား”

“မစီးဘူး။ ဘယ်တော့မှလည်းမစီးဘူး။ တစ်သက်လုံး
လည်းစီးမှာမဟုတ်လို့ နောက်ကို လေကုန်ခံပြီး ခေါ်မနေနဲ့တော့။
ဒါပဲ... သွားပြီ”

အစ်ကိုက အံ့သြပြီး ပါးစပ်ဟာသွားစဉ် ရွန်းက ဘောက်
ဆတ်ဘောက်ဆတ်ဖြင့် လမ်းထိပ်သို့ဆက်လျှောက်ခဲ့၏။ ဟုတ်
တယ်။ အဲဒီကိုကိုက သူများကားကိုလိုက်ကပ်စီးပြီးတော့များ ကြား
ထဲကနေ စိတ်လိုက်ပုပ်နေတာလေ။ အမြင်ကိုကပ်တယ်။

ဂိတ်မှာ တစ်အောင့်လေးထိုင်စောင့်နေစဉ် ချိုမာ ရော့စ

လာတာမို့ စိတ်ကောက်ရသည့်အကြောင်းက အတင်းဖြစ်သွားလေ၏။ ဆယ့်ငါးမိနစ်ခန့်အကြာမှာ ဖယ်ရီရောက်လာတာမို့ ကားပေါ်သို့တက်လိုက်ကြပါသည်။ သူက ဘေးမှာထိုင်နေသည့်ဗလကို ဖယ်ခိုင်းလိုက်တာမို့ သူ့ဘေးနေရာမှာ ရွန်းထိုင်ရလေ၏။

“တ-တလင်းချိတ်ကတော့ လောဘကိုကြီးတယ်”

“ဘာလို့လဲ”

“ဘေးမှာ ဘယ်တောင်ပံညာတောင်ပံ ရံထားလို့လေ”

သူက ပြုံးမြဲမြဲဖြင့် ရွန်းကိုကြည့်လိုက်လေ၏။ ခါတိုင်းလို စိတ်ကသိပ်မကြည်တာမို့ ရွန်းဘာမှပြန်မပြောဖြစ်။ ပေါင်ပေါ်တင်ကိုင်ထားသည့်ချိုင့်ကိုကြည့်ကာ မေးပြန်လေ၏။

“ဒီနေ့ ဘာဟင်းလဲ”

“ကြက်ဟင်းခါးသီးနဲ့ ကြက်သားကို ဆီပြန်ချက်တယ်။ ဖရဲသီးနှံဘဲဥကို ရောမွှေလာတယ်။ သဘောသီးကို ဂျင်း(ချင်း) များများထောင်းထည့်ပြီး အချဉ်ရည်ဟင်းချက်လာတယ်။ စား”

“ဟိုက်! သေပေါက်ချည်းပါပဲလား”

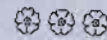
“ဂျွန်းဂျွန်းမားမား... ဟိဘင်းမားမားက ငါ့ကိုယ်တော်ဘုရင်ကို သေအောင်လုပ်ကြံမှုမြောက်နေသဖြင့် အဆိပ်ရည်ပေးသနားတော်မူလိုက်ပါ”

“သေဦးမယ်”

“ခေါင်နော်၊ လိုက်စမနေနဲ့။ ငါ ဒီနေ့စိတ်သိပ်မကြည်ဘူး”

“ကြည်အောင် ကျောက်ချဉ်ခတ်ပေးမယ်လေ”

ခေါင်တို့ကတော့ အဲဒီလိုပါလေ။ မရရအောင်ကို စရနောက်ရမှ နေသာထိုင်သာရှိတယ်ထင်ပါရဲ့။

အနီး (၈)

“ဒီနေ့ မင်းညီမနဲ့စကားများပြန်ပြီလား အာကာ”

“ဟာ! ငါ့ညီမနဲ့ငါစကားများတာ ဘာများထူးဆန်းလို့လဲ၊
နေ့တိုင်းတကျက်ကျက်နဲ့ ဂုဏ်ဖြစ်နေတာ ထုံးစံဖြစ်နေတဲ့ဟာ”

သူကားစက်နိုးပြီး မောင်းထွက်ခဲ့ပါ၏။ လမ်းပေါ်မှာ သူမ
အရိပ်သော်မျှ မမြင်ရတော့ပါလေ။ မြန်လိုက်တာနော်။ စိတ်ဆိုး
ပြီးလျှောက်လို့ပဲ မြန်လေသလားမသိ။ အန်တိုကိုနှုတ်ဆက်ပြီး
ပြန်ထွက်လာတော့ အန်တိုကပုံမှန်အတိုင်း အပြုံးမပျက် စကား
ပြောပါ၏။ ဒါဖြင့် စိတ်ဆိုးနေတာ ညီမလေးတစ်ယောက်ပဲပေါ့
လေ။

‘ဘယ်တော့မှမစီးဘူး၊ တစ်သက်လုံးလည်း စီးမှာမဟုတ်’

ရွှေပဒေသာစာပေ

လို့ လေကုန်ခံပြီးမခေါ်နဲ့တဲ့။ ဒါ ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ။ ဒီလေသံနဲ့ ပြောတာမို့ ပြဿနာက အကြီးကြီးဖြစ်နိုင်တာလေ။ မည်သို့သော အကြောင်းကြောင့် ရွန်းပပ စိတ်ကောက်ရသနည်း။

“ညီမလေး အတော်စိတ်ဆိုးနေတာကွ၊ ငါ့ကိုတောင် စကားကောင်းမပြောဘူး။ ဘာကိစ္စဖြစ်ကြတာလဲ”

“ဒီလိုပါပဲကွာ”

“အဲဒီလိုပေါ့ပေါ့လေး မပြောပါနဲ့အာကာရာ။ ညီမလေးက ငါသိချင်ရင် မင်းကိုမေးကြည့်လို့ပြောသွားတာကွ”

“ကျစ်! ဒီကောင်မလေးက ကြက်ဥခေါက်တံလို အိမ်မှာသိပ်မွှေတာကွ။ ပါပါရောမာမာပါ သူ့ကိုအငယ်ဆိုပြီး အလိုလိုက်ထားလို့ အရမ်းရောင့်တက်တာ”

“မင်းကလည်း ကိုယ့်ညီမကို”

အလိုလိုက်လို့ ဆိုးသတဲ့။ သူ့မျက်မြင်မှာတော့ ညီမလေးက ခပ်အေးအေးပါလေ။ ကိုယ့်ညီမအရင်းကို မချစ်သလိုမျိုး ပြောနေရတယ်လို့။ တခြားသူငယ်ချင်းတွေမှာလည်း အစ်မတွေ ညီမတွေ ရှိတတ်ပါတယ်။ သူတို့လိုနည်းပညာကျောင်းသားတွေရောက်လာရင် ဖော်ရွေစွာညွှန်ပြီး ရောချင်ကြတာပါလေ။ သူမကတော့ ထိုသို့မဟုတ်ပါ။ စကားပြောပေမယ့် သူ့

ကို အစ်ကိုလိုမျိုးပဲသဘောထားတာမဟုတ်ပါလား။ လိုတာထက် အပိုမပြောဘဲ လိမ္မာရေးခြားရှိတဲ့မိန်းကလေးပါလေ။ ဒီလိုကောင်မလေးကို ဆိုးတယ်လို့ အာကာ ဘာကြောင့်ပြောရတာပါလဲ။

“မင်း သူ့အကြောင်းမသိသေးလို့ပါ သွန်းလျှံရာ”

“မသိရင် သိအောင်ပြောပြပေါ့ကွ”

“ဘယ်လို”

ဟိုနေ့ကပဲ မာမိနဲ့ ဒီကိစ္စအခြေအတင်ဆွေးနွေးခဲ့ရတာမဟုတ်ပါလား။ လူဆိုတာ ကိုယ့်လမ်းပေါ်မှာ ကိုယ်ပုံမှန်လျှောက်နေတာမှန်ပေမယ့် တစ်စုံတစ်ရာတွန်းအားမျိုးရှိခဲ့ရင် ရှေ့ကိုပိုပြီး ရွေ့ချင်တတ်တာ အမှန်မဟုတ်ပါလား။ အဲဒါက သဘာဝပါလေ။

“ဘာလဲကွ သွန်းလျှံရ”

“မင်းပဲ မင်းညီမအကြောင်းမသိဘူးဆို ဒါကြောင့် ပြောပြလို့ပြောတာပေါ့ကွ”

ထက်အာကာ ငြိမ်သွားရပါတယ်။ ဘယ်လိုကြီးလဲ။ ဒီသူငယ်ချင်းနဲ့ပေါင်းတာ နှစ်ပိုင်းပဲရှိသေးတာပါလေ။ တစ်အုပ်စုလုံးမှာ သွန်းရွှေလျှံက အချမ်းသာဆုံးမဟုတ်လား။ သွန်းလျှံရဲ့အဖေ ဦးဘုန်းလျှံဖြိုးက နိုင်ငံခြားကုမ္ပဏီအဖွဲ့ဝင်မို့ ဒီကို သုံးလတစ်ခါ ခြောက်လတစ်ကြိမ်လောက်သာ ပြန်လာတတ်ပါတယ်။ တစ်ဦးတည်း

သောသားမို့ အလျှံပယ်ဆင်ထားပေးတာပါလေ။

ကားကအစ အဝတ်အစားအသုံးအဆောင် ဖိနပ်အဆုံး
ဈေးကြီးပေဆိုတာမျိုးချည်းသာ။ သူ့ကိုလည်း ပါပါ ဆင်ပေးပေ
မယ့် ဒီလောက်ကြီးမှမဟုတ်တာကိုး။ အိမ်မှာက နှစ်ယောက်မို့
အငယ်မကလည်း အစ်ကိုဝတ်သမျှ လိုက်ဝတ်တတ်တဲ့ ပေါက်
ကျော်မ။ ဘာမဆိုခွဲဝေသုံးရသဖြင့် သူနဲ့မိချွန်းဟာ ဘယ်တော့မှ
တည့်သည်မရှိဘဲ အမြဲစကားများ နောင်ရှိန်ချနေရတာပါလေ။

“ဘာလို့သိချင်ရတာလဲ”

“ဒီလိုပဲပေါ့ကွ”

စိတ်ထဲမှာ မတင်မကျဖြစ်သွားရပါ၏။ သိချင်လို့တဲ့။
ဘာပြောရမှာလဲ။ အိမ်မှာ မာမာ့ကို အငယ်မပဲ ဝိုင်းကူတတ်တာ
သူအသိပါ။ ယုတ်စွအဆုံး ပါပါရုံးသွားရင်တောင် အဝတ်အစား
မီးပူပြန်တိုက်ပေးတာကအစ မှာကိုယ်စား အငယ်မချည်းလုပ်ပေး
တာမဟုတ်လား။ မာမာပြောနေကျလက်သုံးစကားက ‘သမီးရှိ
နေလို့ မာမာနည်းနည်းသက်သာတာ’ ဆိုတဲ့စကားပါပဲ။

“ဟဲ့ ဘာဝိုင်းသွားတာလဲ၊ ဒါလေးမေးမိတာ စိတ်ဆိုး
စရာလား”

“မဟုတ်ပါဘူး မင်းကလည်း”

“ဘာလဲ၊ ဝတ္ထုတို့ စသလို မင်းကိုစမှာစိုးလို့လား။ သူ
ငယ်ချင်းတွေပါ အာကာရာ၊ ဒီလောက်အထိ မပူစမ်းပါနဲ့”

“မင်းကို ငါယုံပါတယ် သွန်းလျှံရ။ မင်းမှာက ဟိုဆေး
ကျောင်းသူလေး ရှိပြီးသားမဟုတ်လား”

ဘုရားဇေ! ဆေးကျောင်းသူတဲ့။ သူ တမင်တကာမေ့
ထားတဲ့ ဒီဆေးကျောင်းသူကိစ္စကို အာကာက ဘာကြောင့်များ
အစဆွဲပြောရတာပါလိမ့်။ ထားနဲ့ပတ်သက်ပြီး သူ့ရင်ခုန်သံက
အခုချိန်ထိ ငြိမ်သက်နေတုန်းပါလေ။ မာမိက သူ့ကို ထားသစ္စာ
နဲ့လက်တွဲဖို့ပြောနေပေမယ့် ခေါင်းထဲမှာမရှိသေးတာအမှန်ပါ။

“အဲဒါက ဘာဖြစ်သွားရတာလဲ”

“ဘာကိုလဲ”

“မင်းမျက်နှာက လငပုပ်ဖမ်းသလိုဖြစ်နေတာကိုး။ ဘာ
လဲ... အဲဒီမဒီလေးနဲ့ မ OK ဘူးလား။ ဓာတ်ပုံထဲမှာတော့
အတော်လေးလှတာပါကွ”

လှပါ အာကာရာ၊ လှပေမယ့် ဘေးမှာဆူးတွေရံထား
တဲ့နှင်းဆီလိုအလှမျိုးပါ။ ဒီလို တဝေးတလံရှင်းပြချင်ပေမယ့် နှုတ်
က ဖွင့်မပြောမိ။ ဪ... အချစ်နဲ့ပတ်သက်လာရင် သူက မူ
ကြိုအဆင့်လေးတောင်မှ မရှိသေးပါလားနော်။

“အန်ကယ် ပြန်လာသေးလား”

“ဟင့်အင်း... Phone တော့ မှန်မှန်ဆက်ပါတယ်”

“မင်းတို့နှစ်ယောက်ကိစ္စကို ကျောင်းပြီးမှစီစဉ်ပေးကြမှာမဟုတ်လား”

“ထားကျောင်းအပြီးထိ စောင့်ရမယ်ဆို ငါတို့ဘွဲ့ယူပြီး နှစ်နှစ်လောက် ထပ်စောင့်ရဦးမှာ”

“ဘာလဲ၊ မစောင့်နိုင်တော့လို့လား”

“မဟုတ်ပါဘူး”

‘မစောင့်နိုင်တော့လို့လား’တဲ့။ မဖြစ်နိုင်တာလေ။ ထားသစ္စာကိုစောင့်စားနေတဲ့ ပုရိသတွေက လက်ချိုးရေလို့ရသလိုမျိုး အများကြီးပဲမဟုတ်ပါလား။ အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်တွေထဲမှာ အုတ်အရောရော ကျောက်အရောရောပါနေတဲ့ သူ့အတွက်ကဖြင့် ရှက်စရာပါလေ။

“မင်းထင်ထားသလို ငါနဲ့ထားသစ္စာက အရမ်းကြီးရင်းနှီးနေသလိုမျိုးမဟုတ်ဘူး အာကာ”

“ဘယ်လို”

“ဟုတ်တယ်၊ ထားနဲ့ငါ့ကို နှစ်ဖက်မိဘတွေ သဘောတူထားကြတာမှန်ပေမယ့် ငါ့အဖြစ်က ထားရှေ့စီရပ်နေတဲ့ လူ

တန်းထဲက တစ်ယောက်ဝင်ပါ အာကာရ”

“ဟာ! ဒီလိုကြီးလား”

“အေး... ထားရှေ့မှာ စောင့်နေကြတာ ဆရာဝန်၊ အင်ဂျင်နီယာ၊ စစ်ဗိုလ်၊ ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင် တူကယ့်ဒိတ်ဒိတ်ကျဲတွေ ချည်းပဲ။ အဲဒီကြားထဲမှာ ငါက Senior နံပါတ်စဉ်လို့ မာမိပြောပေမယ့် ခပ်ဝါးဝါးပါပဲကွာ”

“မင်းဟာကလည်း မာတို့ငယ်ငယ်က ကောင်စီခေတ်လို ပြည်သူ့ဆိုင်မှာ ဆီတိုးဆန်တိုးထုတ်ဖို့ ရပ်စောင့်နေသလိုဖြစ်နေပြီ”

သူခေါင်းညိတ်ထောက်ခံလိုက်မိပါ၏။ အမှန်ပေပဲကိုး။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီခေတ်တုန်းက အများပြည်သူလောက်ဝုအောင် ခွဲတမ်းချ ဝေငှပေးခဲ့တာမဟုတ်လား။ အခုကိစ္စက ထားဆီက မေတ္တာတစ်ခုတည်းကိုသာ စောင့်စားမျှော်လင့်နေရတာပါလေ။ တန်ဖိုးက ခပ်ကြီးကြီးပေကိုး။

“အဲဒါတော့ မမိုက်ပါဘူးကွာ”

“ဘာလဲ... ထားကိစ္စလား”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ အချစ်ဆိုတာ ရောင်းကုန်မှမဟုတ်ဘဲ။ ဒီလိုကြီး ယောက်ျားတွေကိုစောင့်ခိုင်းထားတာ သဘာဝမကွာ

ဘူး”

သူ ဟက်ခနဲရယ်လိုက်မိပါ၏။ အာကွာနှုတ်က ‘အချစ်’ ဆိုတဲ့စကားလုံး ထူးထူးခြားခြားထွက်လာတာကိုး။ ဒီသူငယ်ချင်းက နောက်နောက်ပြောင်ပြောင်သာ ပျော်ပျော်နေတတ်ပြီး မိန်းကလေးကိစ္စ ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက်မရှိတာလေ။

“ဘာလောင်တာလဲကွ၊ ငါပြောတဲ့အထဲမှာ ရယ်စရာမှ မပါတာကို”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ အချစ်အကြောင်း တစ်ခါမှမပြောဖူးတဲ့ လူဆီက ဒီအကွာရာထွက်လာလို့”

“ဒီအရွယ်ပဲရောက်နေပြီ၊ အချစ်အကြောင်းမသိတဲ့လူ ရှိမလား သွန်းလျှံရ။ ရှိရင် အဲဒီလိုကို မျောက်ဖင်နီလို့ခေါ်ရုံပဲ”

နှစ်ယောက်သား ဟားတိုက်ရယ်ချလိုက်မိလေ၏။ ရင်ထဲမှာ ပေါ့သွားရတာတော့အမှန်ပါလေ။ အာကာက စာအတော်ကြီး မဟုတ်ပေမယ့် တခြားသူဌေးသားတွေလို ပေါ်ကျောနေပြီး သုံးဖြန်းပျော်ပါးတဲ့လူမဟုတ်သလို စည်းကမ်းတကျသုံးစွဲပြီး စာကြိုးစားသည့်လူငယ်လေးပါပဲ။

“မသိပါဘူး၊ ငါက မင်း ဟိုကောင်မလေးကိုများ မျက်စိကျနေပြီလားလို့”

“ဘယ်ကောင်မလေးလဲ”

“ဟံ! တို့ကျောင်းမှာ မိန်းကလေးရှားမှရှားကို၊ ဒါလေးတောင် မျက်စိထဲ ကွက်ခနဲမမြင်ဘူးလား”

“ဘယ်သိမှာလဲကွ”

“မင်းကိုလည်းလည်းကြည့်တတ်တဲ့ တစ်ယောက်လေကွာ၊ မေ့မျက်သွယ်ကိုပြောတာ”

အာကွာမျက်နှာ ရှုံ့တွသွားလေ၏။ ဘယ်လိုလဲ၊ မေ့မျက်သွယ်ဆိုတာ သူတို့ကျောင်းမှာတော့ အလှဆုံးဖြစ်ပြီး နာမည်ကြီးသလို စာလည်းတော်တဲ့ကျောင်းသူပါလေ။ ချွင်းချက်တစ်ခုကတော့ အဲဒီမိလေးက ယောက်ျားလေးဆန်ပြီး သူတို့နဲ့ယှဉ်ပြိုင်ဘက်ဖြစ်နေတာမဟုတ်လား။

“အဲဒီ ဟိုမကျဒီမကျ ပေါက်ကျော်မကို”

“လှတော့လှပါတယ်ကွ၊ သေချာကြည့်မှမြင်တာ။ မျက်လုံးလေးရော နှာတံလေးရော နှုတ်ခမ်းလေးပါ ချစ်စရာလေးတဲ့”

“တဲ့ဆိုတော့ ဘယ်သူပြောတာလဲ”

“ဝဏ္ဏ”

“နာဗူး”

အာကာ ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ်ပြောတာကို ရယ်မိပြန်၏။ အဲဒီ

www.burmeseclassic.com

ကနေ စိတ်ညစ်ညစ်နဲ့ထွက်လာတိုင်း ဒီသူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ပေါက်
တတ်ကရတွေပြောပြီးရင် ပေါ့သွားရတာမဟုတ်ပါလား။

“မေမျက်သွယ်ကြည့်တာ ငါ့ကိုမဟုတ်ဘူး သွန်းလှုံရ။
မင်းကိုပါ”

“ကျွန်! မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ မင်းကိုမှမင်းအာကာရ။ ငါ့
ကိုကြည့်ရိုးမှန်ရင် ငါနဲ့အကြည့်ချင်းဆုံရမှာပေါ့။ သူလှည့်ကြည့်
လိုက်တိုင်း မင်းအမြဲခေါင်းငုံ့ပြီး စာရေးနေချိန်မျိုးချည်းပဲ”

အာကာ ခေါင်းခါလိုက်လေ၏။ ဘာသဘောပါလိမ့်။
သူတို့ခေါင်းစဉ်က ထားသောစာကနေ မေမျက်သွယ်ကို အလိုလို
ပြောင်းသွားပါရောလား။

“ဘာလဲ၊ မငြိချင်ဘူးလား”

“No!...”

“ဘာလို့လဲ”

“ငါတို့မောင်နှမနှစ်ယောက်စလုံးကို ကျောင်းမပြီးမချင်း
ရည်းစားမစားရလို့ ပါပါအမိန့်ချထားတယ်”

သူ ဘရိတ်ကို ယောင်ရမ်းနှင်းမိလိုက်ပါ၏။ ကျောင်း
ဝင်းထဲစင်လာသည့်ကားနှင့် တိုက်မိမလိုဖြစ်သွားသဖြင့် ကြည့်
လိုက်မိစဉ် မေမျက်သွယ်ရဲ့ကားဖြစ်နေလေ၏။ ရေစက်က ဆုံပါ။

အလယ်

ယုံမလားတော့ မသိဘူး...သူမမျက်စောင်း
လေး ဝင့်ကြည့်လိုက်ပြီး နှုတ်ခမ်းလေးစုပြလိုက်ရုံနဲ့
ကျွန်တော်ရင်ထဲမှာ တဒိန်းဒိန်းမြည်သံတွေ ညံ့ကုန်
တော့တာလေ....

ထွဋ်ခေါင်

အခန်း (၉)

“မာတာ... မာတာ... အို! မာတာ”

“ဟဲ့! ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး အပေါ်ကနေ ကျုံးအော်နေရတာ
လဲသားရယ်။ ပြောစရာရှိရင် အောက်ရောက်မှပြောပါတော့လား”

အခန်းထဲခါးဖွင့်အော်နေရာမှ လှေကားထိပ်ဆီ ထွက်
လာခဲ့ပါ၏။ အိမ်မှာ သူတစ်ယောက်တည်းရှိပေမယ့် သူရှိချိန်ဆို
ရင် ဒီအိမ်မှာ အမြဲအသံမြည်တတ်တာပါလေ။ အခုလည်း အပြင်
သွားခါနီး အတွင်းခံဘောင်းဘီက ရှာမရတာကိုး။

“မာတာ”

“ဘာလဲ”

“သားရဲ့ရှက်ရှက် Cover တစ်ထည်မှရှာမတွေ့ဘူး။

ဘယ်သူလာခိုးသွားတာများလဲ”

“ကြည့်! လုပ်ပြီ၊ အောက်ခံဘောင်းဘီကို တစ်ခါဝတ် ပြီးတာနဲ့လျှော်လို့ ပြောထားတာမဟုတ်လား။ မင်းကုတင်အောက် ပုံထားလို့ မိပို့ ကောက်လျှော်လိုက်တာပဲဖြစ်မှာပေါ့”

“ဟင်! သုံးထည်လုံးလား၊ ဒါဖြင့် သားကဒီအတိုင်းသွား ရရင် မိန်းမတော့ရတော့မှာပဲ မေမေရာ”

“ဪ... ဗလွတ်ရွတ်တ ပြောပြန်ပြီ ဒီကလေးဟာ။ ဗိရိတ်မှာ မေမေ နှစ်ဘူးတောင် ဝယ်ထည့်ပေးထားတယ်၊ ဖောက် ပြီးယူဝတ်၊ တကယ်ပဲ ကလေးမဟုတ်သူငယ်မဟုတ် အစစအရာ ရာ လိုက်ပြောနေရတုန်းပဲ”

“ဒါကတော့ မေမေသား ရွှေဥပေကိုး။ ဘယ်အထပ် မှာလဲ”

“အောက်ဆုံးထပ်မှာပါတဲ့ရှင်”

“ရဲ့ရဲ့... ညာ”

တရုတ်လိုကျေးဇူးစကားဆိုတော့ မေမေမျက်နှာက ပြုံး မြဲမြဲ။ အိမ်မှာအကူခေါ်ထားသည့်ပုံပုံက မေမေဘက်က ဆွေခိုး မျိုးစပ်သွေးတော်ပြီး အသက်က (၁၄)နှစ်ခန့်သာ ရှိပါသေး၏။ သူက သူ့အခန်းထဲ မိန်းကလေးအဝင်မခံသလို ဘုန်းနိမ့်မည်ဟု

ပြောထားတာမို့ သူ့ရိုချိန်မျိုးဆို သူ့အခန်းထဲသို့ မိပို့မဝင်ရဲပါလေ။

အဝတ်အစားလဲပြီး ရေခေါင်းလောင်းချိုးထားတာမို့ ဆံ ပင်တွေ မခြောက်သေးတာကို Towel ဖြင့် ထပ်သုတ်ရပြန်၏။ သူ့ဘေးနားမှာ ခြင်ဆေးခွေ(ချစ်နှင်းဝေ) အမြဲထိုင်တတ်ပေမယ့် ဘာရှန်ပူသုံးသလဲဆိုတာကို တစ်ခါမှမခန့်မှန်းမိ။ သူ့ပါးကို ခြင် ဆေးခွေ နှမ်းမိစဉ်တုန်းကလည်း ရင်မခန့်မိ။ ငယ်သူငယ်ချင်းပေ ကိုး။

သို့သော် သူမ သူ့အနီးထိုင်စဉ်မှာ သူ့ပေါင်ပေါ် အမှတ် တမဲ့ထိုင်မိစဉ်မှာ၊ သူမနဖူးမှာ ပရုတ်ဆီလူးပေးစဉ်မှာ သူ့ရင်ထဲ တဒိတ်ဒိတ်အခုန်မြန်လာရတာ ဘာကြောင့်လဲ။ ယုံမလားတော့ မသိဘူး။ သူမမျက်စောင်းလေးဝင့်ကြည့်ပြီး နှုတ်ခမ်းလေး စူပြ လိုက်ရုံနဲ့ သူ့ရင်ထဲမှာ တဒိန်းဒိန်းမြည်သံတွေ ညံ့ကုန်တော့တာ ပါလေ။

ဒါအချစ်ပေလား။ အလိုလေး! သူငယ်ချင်းတွေရှေ့ ရင် ဖွင့်မိရင် အဟားခံလိုက်ရမယ့်ဖြစ်ခြင်း။ သူက နဂိုကတည်းက အစအနောက်သန်တဲ့သူမို့ ဂျာပြောတာကို ဘယ်သူတွေက ယုံပါ့ မလဲ။ ရွှန်းလည်း အတူတူဖြစ်မှာပေါ့နော်။ အတွေးဖြင့် သူ ပြုံး လိုက်မိလေ၏။

“အမယ်! တစ်နှစ်သားလေးဖြစ်နေပါရောလား။ ဘာတွေများ သဘောကနေတာလဲ”

“အာ! မေမေကလည်း အသံမပေးဘာမပေးနဲ့ အခန်းထဲဝင်လာရသလား”

“အလို! မဝင်ပေါင်တော်၊ ရှင့်ဘာသာရှင် အခန်းတံခါးကြီးဖွင့်ထားပြီး မှန်ကြည့်ပြီးနေလို့ပြောတာကို ရှက်ရမ်းပြောနေပြန်ပါပြီ။ ဒီနေ့ကျောင်းပိတ်တယ်မဟုတ်လား၊ ဒါက ဘယ်လဲ”

“ခြင်ဆေးခွေကို ကျူရှင်သွားအပ်ပေးမလို့ပါမေမေရ”

“ကြည့်! အနင်းကို နာမည်ဖျက်မခေါ်ပါနဲ့ဆိုတာ သားရယ်”

“နှုတ်ကျိုးနေပြီမေမေရ၊ ပြင်လို့မရတော့ဘူး”

“သီဟတို့ လာဦးမှာလား”

“အပြန်တော့မသိဘူး၊ နှစ်ကောင်ကတော့ မြို့ထဲမှာပဲ ဆုံဖို့ချိန်းထားတာ။ ခြင်ဆေးခွေလာရင် ရွန်းဆီဝင်ခေါ်ရမှာ”

“ရွန်း... ဟုတ်လား”

မေမေက ကြားနေကျအမည်မျိုးမဟုတ်တာမို့ သတိထားမိသွားပါ၏။ ‘ရွန်း’တဲ့။ အမည်နဲ့လိုက်ဖက်လွန်းအောင်ကို ရွန်းရဲ့မျက်ဝန်းနက်နက်လေးတစ်စုံက မိုးထက်က သောက်ရှူ

ကြယ်ညီနောင်လို တလက်လက် တောက်ပလွန်းနေတာလေ။ တစ်ဖက်သားရဲ့ရင်ထဲထိတိုင် ထွင်းဖောက်မြင်နိုင်စွမ်းရှိသလို မျက်ဝန်းမျိုးမဟုတ်ပါ။

“ရွန်းဆိုတာ ဘယ်သူလဲ”

ဟော! မေးပြီ၊ တစ်သက်လုံး ခြင်ဆေးခွေကိုသာ တဖွဖွ ခေါ်ခဲ့တာမို့ ဒီအမည်သစ်က သူ့အတွက်ရော မေမေအတွက်ပါ အသစ်အဆန်းဖြစ်နေတာပါလေ။ သူ့ပြီးစိတ်ဖြစ်သွားတာကို မေမေက သံသယအကြည့်မျိုးဖြင့်ကြည့်လိုက်လေ၏။

“သားနော်”

“ဟာ! မေမေကလည်း သူငယ်ချင်းတွေပါဗျ။ ခြင်ဆေးခွေရဲ့ Class mate ”

“မေမေက ရည်းစားမထားရဘူးလို့မပြောပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ အခုမှ First year စတင်တာဆိုတော့ စောသေးလို့လေ။ တော်ကြာ ကျောင်းမပြီးဘဲ အိမ်ထောင်ကျကုန်မှာစိုးလို့ သတိပေးတာ”

“ဒါတော့ သားသိပါတယ်မေမေရ၊ လက်ထဲ တစ်ပြားမှမရှိ၊ အလုပ်မရှိအကိုင်မရှိဘဲနဲ့တော့ သူများသားသမီးကိုမယူပါဘူး။ ခုချိန်ထိ မိဘဆီမှာ လက်ဖြန့်ပြီး သုံးနေတာကို”

“သာဓုပါတော်... သာဓု... သာဓု။ ဒီအသိလေး”

၁၀၂ ❀ မေတ္တဝါမောင်

တာမို့ ကျေးဇူးတင်ပါရဲ့သားရယ်”

“ကကြီးဒေဋ္ဌေး မလာတာကြာပြီနော်၊ ကေန္တ သား မုန့်
ဖိုးတောင်းမှာစိုးလို့ထင်တယ်”“ကိုယ့်ကြီးဒေါ်ဆီကို သားကသွားရမှာပေါ့။ ဘယ့်နယ်
အိမ်ကနေ ထိုင်မျှော်နေရတာလဲ”

“အိမ်သွားလို့မဖြစ်လို့ပေါ့ မေမေရ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“သူ့ကိုတွေ့ရင် အမွေချည်းတောင်းနေလို့ မလာနဲ့တဲ့။
ကကြီးဒေဋ္ဌေးကပြောတယ်”

“ဟုတ်သားပဲ၊ ပြောတာတောင် နည်းသေးတယ်”

“သားက တကယ်လိုချင်လို့တောင်းတာမှမဟုတ်တာ
မေမေရ။ ကပ်စေးနဲ့လွန်းလို့ တမင်တောင်းတာ။ အပျိုကြီးတစ်
ကိုယ်တည်းသေရင် ဘယ်ယူသွားလို့ရမှာလဲ။ မဟုတ်ဘူးလား
နော့!”“ဟဲ့! ပြောပြန်ပြီ၊ ဟိုကကြားရင် သွေးနားထင် တတ်
ထိုးနေပါဦးမယ်”ဟုတ်ပါရဲ့။ ကြီးဒေါ်(ဒေါ်ခင်ခင်ခန့်)က အပျိုကြီးဖြစ်
သလို ကပ်စေးနဲ့တတ်တာကိုး။ ညီမဖြစ်သူဆီလာလည်ရင်

ရွှေပဒေသာစာပေ

ရုပ်ထဲမှာ ဓမ္မနိတရန် ❀ ၁၀၃

တော်မောင်ကိုမြင်တာနဲ့ မျက်နှာက သံပုရာသီးကိုက်မိသလို ရှုံ့
တွသွားတတ်တာလေ။ ဒီတူလေးကို ငယ်ငယ်က ဖူးဖူးမှတ်အလို
လိုက်ချစ်ခဲ့ပေမယ့် အရွယ်ရောက်လာတာနဲ့အမျှ ‘ကကြီး ဒေဋ္ဌေး
အမွေပေး’လို့ မကြာခဏ သူ့စတတ်တာမို့ အချဉ်ကြီးချဉ်တဲ့ ချဉ်
ပတ်လိုဖြစ်နေပြီလေ။

“သားသွားပြီ မေမေ”

“ရွတ်!”

“ဟဲ့! မုန့်ဖိုးရော”

“ရှိပါသေးတယ် မေမေရ”

“Taxi နဲ့သွားမှာမဟုတ်လား”

လိုင်းကားချောင်ရင် လိုင်းကားပဲစီးမှာပေါ့မေမေရ။ ချွေ
တာစုဆောင်း သူဌေးလောင်းတဲ့”

“အေး... သူပဲပြော”

အိပ်ခန်းထဲမှ သူထွက်လိုက်စဉ် မေမေကပင် အခန်း
တံခါးကိုပိတ်ပေးလေ၏။ လှေကားမှခပ်သွက်သွက်ဆင်းခဲ့ပြီး ဖိနပ်
စင်မှ ကတ္တီပါဖိနပ်ကို ဖိနပ်ချင်း သုံးလေးချက်ရှိက်လိုက်စဉ် ဖိနပ်
တိုက်ကိစ္စက ပြီးချေပြီ။ သူက ထိုသို့ပြီးစလွယ်အမြန်လုပ်တတ်
သူပါပဲ။

ရွှေပဒေသာစာပေ

အိမ်ပြင်မထွက်ခင် ပုဆိုးကိုခိုင်အောင် ပြင်ဝတ်လိုက်ပါ၏။ သူတို့အုပ်စုယောက်ျားလေးသုံးယောက်စလုံးက လုံခြုံသော အဝတ်များပြီး တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် လစ်ရင်လစ်သလို လုံချည်ဆွဲချွတ်ပြီး စနောက်တတ်တာ အလယ်တန်းကတည်းကပါ။ ပုဆိုးမခိုင်တဲ့ကောင်တွေ အရှက်ကွဲစတမ်းပါပဲ။ အဲဒီလို ဆော့တိုင်း ခြင်ဆေးခွေအသံက လော်စပ်ကာလို ကျယ်လောင်အော်တတ်တာပါလေ။

ဘေးခြံရှေ့ရောက်တော့ ခြံတံခါး Bell ကို သုံးလေးချက် ဆင့်နှိပ်လိုက်မိ၏။ ဒင်းကတော့ သွားမယ်ဆိုပြီး ပြီးလိမ်းပြင်ဆင်လို့မပြီးသေးပါလေ။ ရေချိုးခါနီးတုန်းက နာရီဝက်ကြိုပြီး အရင်ချိုးခိုင်းထားတာကိုလေ။

“ခြင်ဆေးခွေ...ဟေ့! ခြင်ဆေးခွေ”

“ခဏလေး အထွဋ်ရေ၊ ခဏလေး”

“ဘာလဲ... မျက်ခုံးမွေးနှုတ်နေပြန်ပြီလား။ လုပ်မနေနဲ့၊ ထွက်လာလည်း ဒီရုပ်ပဲဟာ။ ဘာမှပိုထူးမလာဘူး”

“ကောင်စုတ်”

သူလှမ်းပြောတာကိုကြားတာမို့ ခြင်ဆေးခွေ ပြန်အော်လေ၏။ မျက်ခုံးနှုတ်တာကိုပြောမိတာမို့ အာရုံထဲမှာ ရွန်းမျက်နှာ

ဝင်းပပလေးကို ကွက်ခနဲမြင်ယောင်မိလိုက်တာလေ။ ဟုတ်တယ်၊ ရွန်းရဲ့မျက်ခုံးလေးက တခြားမိန်းကလေးတွေလို တန်းတန်းကြီးမဟုတ်ဘဲ ခုံးခုံးလေးနဲ့ ထောင့်ချိုးလေးပေါ်တဲ့ အထူးတဆန်းမျက်ခုံးမျိုးပါ။

ခြင်ဆေးခွေသာ မျက်ခုံးခြစ်တတ်ပြီး ရွန်းကတော့ မျက်ခုံးကို တစ်ခါတလေ မခြစ်လာပါလေ။ ကျောင်းအပ်တဲ့နေ့တုန်းကသာ ပြာပြာတွေစိမ်းစိမ်းတွေ ခြယ်ခဲ့တာပါ။ ကျောင်းစတက်တဲ့နေ့ကတည်းက သနပ်ခါးရေကဲ့လေးလှူးပြီး နှုတ်ခမ်းဖျော့ဖျော့လေးသာချိုးပြီး အလှပြင်တတ်တာမဟုတ်လား။

“တကတည်း... လာမယ့်ဟာကို ခုနစ်အိမ်ကြား ရှစ်အိမ်ကြား စွတ်အော်နေတာပဲ”

“အော်မှာပေါ့၊ နင့်ကို နာရီဝက်ကြိုပြီးအော်ထားတာကို”

“မိန်းကလေးဟဲ့၊ နင်တို့လို တစ်စုံတည်းနဲ့ကိစ္စမပြီးဘူး၊ နှစ်စုံဝတ်ရတာ ကြာမှာပေါ့”

“အံ့မာ! ငါလည်းနှစ်စုံဝတ်တာပါနော်။ အပေါ်က စွပ်ကျယ်ခံပြီးမှ Shirt ဝတ်တာ။ အောက်မှာ ရှက်ရှက် Cover ဝတ်ပြီးမှ လုံချည်ဝတ်ရတာ... နှစ်စုံ။ အတူတူနဲ့အနုနုပဲ။ အပိုလာမပြောနဲ့၊ ကြာရင်ကြာတယ် ဝန်ခံစမ်းပါ”

“အောင်မယ်... အရင်ကဖြင့် စွပ်ကျယ်မဝတ်တတ် တဲ့လူကများ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်ပြောနေပြန်ပါပြီ။ ညစ်ညစ်ပတ် ပတ်နေတတ်တဲ့လူက အခုမှ လှချင်ရက် စက်စက်ယိုမဖြစ်ချင်စမ်း ပါနဲ့။ ငါသိတယ် သာလိကာရဲ့”

“ဘာကိုသိတာလဲ”

ချစ်နှင်းဝေက သူ့ကိုမျက်စောင်းခဲ့လိုက်လေ၏။ တွေ့ လား... ချစ်နှင်းဝေ မျက်စောင်းခဲ့တာ လှပေမယ့် ရွှန်းကိုမသိ တာလေ။ ရှမ်းကြိုက်တော့ နွားချောတယ်ဆိုလား။ မဟုတ်သေး ပါဘူး။ သူ့ချစ်နေတဲ့ကောင်မလေးကို နွားနှိုင်းမိသလိုဖြစ်မှာပေါ့။

“နင် သူများတွေကိုသာ ညာချင်ညာလိုရမယ်။ ငါ့ကို တော့ လိမ်လို့မရဘူးမှတ်”

“အံ့မာ! ငါက ဘာများလိမ်ညာနေလို့လဲ။ ရှင်းစမ်းပါဦး”

“မျက်လုံးလေ... မျက်လုံး”

“ဘာမျက်လုံးလဲ”

“ရွှန်းကိုကြည့်လိုက်တိုင်း နင့်မျက်လုံးမှာ ရွှန်းလဲ့လဲ့ အရည်လေးတွေကို ငါမြင်နေရတယ်ဟဲ့ အထွဋ်ရဲ့။ ရွှန်းကို နင် ချစ်နေပြီမဟုတ်လား”

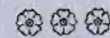
“ဟိုက်!”

“မဟိုက်နဲ့ဦး။ အခုကတည်းက နင့်ရင်ထဲက အချစ်တွေ ကို Final အထိ ဂရုစန့်မျှချပြီးသိမ်းထားလိုက်။ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆိုတော့ ရွှန်းတို့မောင်နှမနှစ်ယောက်စလုံးကို ကျောင်းမပြီးမချင်း ရည်းစားမထားရအမိန့်ချထားလို့ပဲ”

ဟိုက်! သေပြီဆရာ...

ဘယ်လိုဖြစ်ပြီးတော့များ ဒီယောက္ခမကြီးတွေက ဒီလို အမိန့်မျိုး ချထားရတာပါလိမ့်။

ရက်စက်ပါဗျာ...။

အခန်း (၁၀)

ကားဂိတ်မှာ ကားပေါ်မှဆင်းစဉ် ဂိတ်စောင့်ထိုင်ခုံမှာ ဘယ်သူမှမရှိပါချေ။ ဒီတော့ အိမ်ကိုသွားခေါ်ရမှာပေါ့။ ပြောသားပဲ၊ ကံကြမ္မာက သူ့ဘက်ကို (60%) လောက် ဘက်လိုက်နေတာပါလေ။

“ဂိတ်မှာမရှိတော့ လမ်းထဲဝင်ရမှာပေါ့။ ဟိုရောက်ရင် နင့်နှုတ်ကို brake အုပ်ဦးနော်။ ရွန်းမိဘတွေနဲ့ သိပ်မရင်းနှီးသေးဘူး”

“အေးပါ. . . ငါသိပါတယ်”

“ပြောတာပဲ၊ ပြီးရင် နင့်ပါးစပ်က ဗရုတ်သုက္ခတွေထွက်လာဦးမှာ။ အထူးသဖြင့် ရွန်းကိုနင်ချစ်နေတာ အရိပ်တောင်မပြ

ရွှေပဒေသာစာပေ

မိစေနဲ့။ သတိထား”

“အချစ်နဲ့ ရှုရှုပေါက်ချင်တာက အောင့်ထားလို့မှမရတာဟ”

“လုပ်ပြန်ပြီ... တွေ့လား။ အချစ်နဲ့ချောင်းဆိုးတာပဲရှိပါတယ်”

“ချောင်းဆိုးတာက ချောင်းဆိုးပျောက်ဆေးငုံထားရင်ရသေးတယ်။ ရှုရှုပေါက်ချင်တာကို ထိန်းထားလို့မရဘူး။ မယုံရင် နင်ထိန်းထားကြည့်။ အလွန်ဆုံး ဆယ့်ငါးမိနစ်ပဲ အောင့်လို့ရမှာ။ ဒီအချိန်လွန်သွားရင် မင်္ဂလာရွှေပါးဟပ်က ရေပက်ပြီပဲ”

“ကောင်စုတ်! အယုတ်တမာကောင်၊ ဒီလောက်ပြောနေတဲ့ကြားက ညစ်ညစ်ပတ်ပတ်က ပြောထွက်သေးတယ်”

ချစ်နှင်းဝေက သူ့လက်မောင်းကို ဖျတ်ခနဲရိုက်လိုက်လေ၏။ သူမတို့ခြံရှေ့ရောက်ပြီမို့ အုတ်တိုင်မှခလုတ်လေးကို နှိပ်လိုက်ပါသည်။ ခြံထဲမှာ အကျီတွေချိတ်လှန်းထားတာမို့ သူမအဝတ်လျှော်ထားမှန်း သိလိုက်ပါသည်။ သူမပြောထားသလို အဟုတ်ပါပဲလား။ ရှုပ်အကျီဖြူတွေနဲ့စွပ်ကျယ်ဖြူတို့ကို မဲနယ်စွတ်ထားတာမို့ ပြာနင်းနမ်းလေးနဲ့ သစ်လွင်နေတာလေ။

အခုဆို ကိုယ်လည်း အောက်ခံစွပ်ကျယ်ဝတ်တတ်နေ

တာ အမှန်ပါ ရှုန်းရယ်။

“တင်းတောင်! . . .”

“ဘယ်သူလဲ၊ ဪ! သမီးသူငယ်ချင်း ချစ်ချစ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် အန်တီ”

“လာလေ သမီး၊ အငယ်မက အခုပဲရေချိုးပြီးတာ။

သနပ်ခါးလူးနေတုန်းပဲ။ ခဏလောက် ဝင်စောင့်လိုက်လေ”

တံခါးဖွင့်ပေးလိုက်တာမို့ ခြံထဲမှတစ်ဆင့် တိုက်ပုလေးထဲသို့ လိုက်ဝင်ခဲ့ပါ၏။ ဧည့်ခန်းထိုင်ခုံမှာ လူကြီးတစ်ယောက် ထိုင်နေတာမို့ ရှုန်းဖေဖေမှန်း သူသိလိုက်ပါသည်။ လက်စသပ်တော့ ရှုန်းက အဖေတူသမီးပေကိုး။

“ထိုင်ဦးနော်၊ ဘာစားလာကြသေးလဲ။ အမူအအေးတစ်ခုခု လုပ်ပေးမယ်လေ”

“နေပါစေအန်တီ၊ သမီးတို့ အိမ်မှာစားလာပါတယ်”

“ဟုတ်လား၊ ဒါဖြင့် ခဏလေးစောင့်ဦးနော်။ အငယ်မကို အန်တီသွားအော်ဦးမယ်”

အန်တီက အတွင်းဘက်သို့ဝင်သွားပါ၏။ ဧည့်ခန်းမှာပင် လှေကားတစ်ခုရှိနေပြီး အပေါ်ထပ် ထပ်ခိုးပုံစံလုပ်ထားတာမို့ ရှုန်းရဲ့အစ်ကိုနေတာမှန်း သူသိလိုက်ပါသည်။ အိမ်လေးက

သပ်သပ်ရပ်ရပ်နဲ့ နေချင့်စဖွယ်လေးပါပဲ။

“သမီးရဲ့သူငယ်ချင်းတွေလား”

“ဟုတ်... ဟုတ်ပါတယ် ဦး၊ သမီးက ချစ်နှင်းဝေပါ။

သူက သမီးရဲ့သူငယ်ချင်း တွင်္ဂါခေါင်ပါ”

“အေးအေး... သမီးတို့အကြောင်းတော့ သမီးငယ် ပြောပြပါတယ်။ စာကြိုးစားကြနော်၊ ပညာရေးဆုံးခန်းမတိုင်ဘဲ နဲ့ အပျော်မရှာကြနဲ့။ သမီးကိုလည်း သူငယ်ချင်းလို ညီမလေးလို သဘောထားပေးပြီး စောင့်ရှောက်ပါ။ နှောင့်ယှက်တဲ့ကလေးတွေ ရှိရင်လည်း ဦးတို့ကိုပြန်အသိပေးနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဦး”

ခြင်ဆေးခွေက ပြုံးနေပြီး သူ့ကိုလှည့်ကြည့်လိုက်တာ မို့ သူ့မျက်လုံးပြုံးပြလိုက်ရပါ၏။ ဒင်းပုံစံက ‘အခုယုံပြီးဟုတ် လား’ လို့သဘောမျိုးဖြစ်နေတာကိုး။ ရွှန်းဖေဖေရှေ့မှာ သံသယ ဝင်အောင် မျက်ရိပ်ပြရတယ်လို့။

“ချစ်ချစ်ရောက်နေပြီလား”

“အေး”

“ဘာစားပြီးပြီလဲ၊ လာခဲ့လေ၊ ငါ ပူတင်းဖုတ်ထားတယ် ဟဲ့။ လာစားကြည့်”

“အဲ... ”

ချစ်နှင်းဝေက မိန်းကလေးမို့ ကိစ္စမရှိ။ သူက ယောက်ျား လေးမို့ အတွင်းခန်းသို့ဝင်ဖို့ ခက်ခဲ့မှာလေ။ ရွှန်းက လိုက်ကာလေး လုပ်ပြီး ခေါ်နေတာမို့ သူနဲ့ခြင်ဆေးခွေ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်မိကြလေ၏။

“ဘာကြောင်နေတာလဲ၊ မာမာက ဝင်ခဲ့ခိုင်းတာကို”

“ဝင်သွားလေ သမီးရဲ့၊ သားလည်းလိုက်သွား။ ဦးတို့ အိမ်က အကျယ်ကြီးမှမဟုတ်တာ။ သွားသွား...”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဦး”

ရွှန်းဖေဖေခွေပြုမုပင် နှစ်ယောက်သား ထဖြစ်လေ၏။ အလိုလေးနော်၊ ဘာမှဖြင့်မပတ်သက်ရသေးပါဘဲ ခုကတည်းက ယောက္ခမလောင်းတွေကို ကြောက်နေရသလိုမျိုးပါလား။ အတွင်း ဘက်မှာ အိပ်ခန်းနှစ်ခု မျက်နှာချင်းဆိုင်ရှိပြီးမှ မီးဖိုဆောင်ကို ရောက်လေသည်။ ဒီတစ်ဖက်မှ ရေချိုးခန်းနဲ့အိမ်သာတွဲလျက် ဆောက်ထားပါ၏။

“ထိုင်လေ သားနဲ့သမီး၊ ဘာမှမကျွေးရလို့ အန်တီက အားနာနေမိတာ။ သမီးငယ်က သူဖုတ်ထားတဲ့ပူတင်းလေး ကျွေး ချင်တယ်ဆိုတာနဲ့ပဲ ဒီထဲခေါ်လိုက်တာ။ သမီးတို့အဖေက ဧည့်

ခန်းထဲမှာ အစားအသောက်စားတာမျိုးမကြိုက်ဘူးလေ”

“စားနော်... အရသာရှိတယ် ချစ်ချစ်ရဲ့။ ခေါင်လည်း စားကြည့်၊ ကော်ဖီသောက်ဦးမလား”

“ဟင့်အင်း... မသောက်တော့ပါဘူး”

“ဒါဆို ရေနွေးလေးနဲ့ပဲသောက်လေ”

ရွှန်းက သူနဲ့ခြင်ဆေးခွေအတွက် ပူတင်းပန်းကန်လေးတွေမှာ ဇွန်းတပ်ပေးသလို ကြွေမတ်ခွက်တွေထဲသို့ လက်ဖက်ခြောက်ခပ်ကျကျရေနွေးကို ရေနွေးဖြူရောပေးပြီးမှ ထည့်ပေးလိုက်လေသည်။

“ချိုလား”

“အတော်ပါပဲ”

“ရွှန်းက သိပ်အချိုမကြိုက်တာမို့ အချိုနည်းနည်းနဲ့ပဲ လုပ်ထားတာ”

“ဟိုမျောက်နှစ်ကောင်သာသိရင် မစားရလို့ ရန်လိုပဲတော့မှာပဲ”

“ဟယ်! ဘယ်က မျောက်နှစ်ကောင်လဲ သားရဲ့”

“ဟိုလေ၊ ထဆင်ထူးနဲ့ ဗလကိုပြောတာပါ အန်တီ”

“မာ့ကို သမီးကြိုပြောထားတယ်လေ၊ ခေါင်က အစ

သန်ပါတယ်ဆိုမှ”

“ဪ... ဟုတ်သားပဲ၊ သားတို့အုပ်စုက ယောက်ျားလေး သုံးယောက်ရှိတာပဲ။ သူငယ်ချင်းတွေပါ ခေါ်လာလို့ရပါတယ်သားရဲ့။ စာမေးပွဲနီးလို့ စာစုကျက်ရင်လည်း လာကြ။ အိမ်က သိပ်မကျယ်ပေမို့ ခြံထဲမှာ ကွပ်ပျစ်ချပြီး စုကျက်လို့ရတယ်”

“မဖြစ်ဘူး အန်တီရဲ့”

“ဟင်! ဘာလို့လဲ”

“ကျွန်တော်တို့အုပ်စုက Major တစ်ခုစီပဲ။ ခြင်ဆေးခွေခွေရွှန်းကသာ Physics, ထဆင်ထူးနဲ့ဗလက Chemistry, ကျွန်တော်က ဘူမိဗေဒမို့ပါ”

“ဟုတ်သားပဲ”

“Minor တွေတော့ တူပါတယ်ဟဲ့”

“ကျူရှင်တော့ တစ်ခုတည်းပဲမဟုတ်လား”

“မဟုတ်ဘူး မာ၊ ခေါင်တို့မေဂျာက အမြင်ကျူရှင်မရှိလို့ Major Teacher ဆီမှာပဲ ဝိုင်းယူထားရတယ်။ မွဲဆေးပဲ”

ရွှန်းပါ ဂေါ်လီစကားသုံးလိုက်တာမို့ သူပြုံးလိုက်မိပါတယ်။ ဒီနေ့ဝတ်ထားတာက သူ Crazy အဖြစ်ဆုံး အစိမ်းနုရောင် One set လေးမဟုတ်လား။ ရွှန်းရေ... မင်းသိပ်ကြိုက်တဲ့အဝတ်ရောင်

နဲ့ ကိုယ်သိပ်ကြိုက်တဲ့အစိမ်းရောင်ကို ရောလိုက်ရင် ဘာရောင်ရသလဲသိလား။

ချစ်ခြင်းရဲ့သင်္ကေတအရောင် အပြာရောင်ရသတဲ့။ နိမိတ်ကတော့ လှတယ်ဆရာ။ လောလောဆယ်တော့ ပန်းတိုင်ဆီမရောက်သေးဘဲ ပြေးလမ်းမှာ သူရပ်ကြည့်နေရတုန်းပါပဲ။ ကိုယ့်အဖြစ်က ခြောက်လသားကလေးကို မိုးပေါ်လက်ညှိုးညွှန်ပြပြီး လမင်းကိုမော့ကြည့်ရင်း ‘ထမင်းဆီဆမ်း ရွှေလင်ဗန်းနဲ့ ချပေးပါ’ လို့ ပူဆာနေရသလိုပါလေ။

“သမီးတို့သူငယ်ချင်းကို စောင့်ကြည့်ပေးကြဦးနော်။ သူ့အဖေက သားကိုရော သမီးကိုပါ ရည်းစားသနာကိစ္စမျိုး မရှိစေချင်ဘူးတဲ့”

“မာကလည်း”

“အခုလေးတင် သမီးတို့ကို ဦးပြောလိုက်ပါတယ် အန်တီ။ စိတ်ချပါ။ သမီးတို့အုပ်စုက တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ပြောင်ကြနောက်ကြနဲ့ ပျော်ပျော်ပဲနေတတ်ကြတာပါ။ အဲဒီကိစ္စတွေ မရှိကြပါဘူး။ သမီးကိုရော ရွှန်းကိုပါ အထွဋ်တို့သုံးယောက် စလုံးက စောင့်ရှောက်ကြတာပါ။ ကျောင်းသွားကျောင်းပြန်လည်း အတူတူပါပဲ။ ကျူရှင်မတူပေမယ့်လည်း လိုက်ပို့ပါတယ်။ အဖြေ

ရွှေပဒေသာစာပေ

လည်း လာကြိုကြပါတယ် အန်တီ”

“အေးကွယ်... သမီးကိုရော သားတို့ကိုပါ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ တကယ်ပါ”

ကဲ! ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။ သူ့အဖြစ်က ရှေ့မှာ ကျောက်တောင်ကြီး၊ နောက်မှာ ပင်လယ်ပြင်မို့ သက်စွန့်ဆံဖျား စွန့်စားရမှာအမှန်ပါလေ။

စောင့်ပေတော့ ထွဋ်ခေါင်ရေ။ Final ပြီးမှ ချစ်ခွင့်ရမယ်ဆိုရင် ရွှန်းရဲ့ချစ်ခြင်းကိုအပိုင်ရဖို့ ရှေ့ဆုံးနံပါတ်(၁)မှာ အဆင်သင့်စောင့်ဆိုင်းနေရမှာ အမှန်ပါပဲ။

“Taxi နဲ့သွားကြမှာလား”

“ဒီအချိန် လိုင်းကားတွေချောင်ပါတယ် မာရဲ့။ bus ပဲစီးဖြစ်မှာပါ”

“လိုင်းကားစီးရင် ယောက်ျားတွေကိုသတိထားဦးနော် သမီး။ ချစ်ချစ်လည်းသတိထား။ ကိုယ့်အသားကို မထိတထိလုပ်တတ်တဲ့ယောက်ျားမျိုးတွေ ရှိတတ်တယ်။ သားက ညီမလေးတွေနောက်မှာ ကာရပ်ပေးနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အန်တီ”

ကဲ! အကွက်ကိုထောင့်စေ့လို့ပါလေ။ အန်တီတို့ မမ

ရွှေပဒေသာစာပေ

၁၁၈ ❀ မေတ္တဝါမောင်

လည်း သူက ခြင်ဆေးခွေကိုရော ရွန်းကိုပါ ကာကွယ်ပေးရမယ့် သူပါပဲ။ ကိုယ့်သူငယ်ချင်းကိုရော ကိုယ့်ချစ်သူကိုပါ တခြားသူ စေ့စေ့ကြည့်တာကိုတောင် သူမနှစ်သက်ပါလေ။

“ကဲကဲ... သွားကြ၊ ကျူရှင်ပြီးတာနဲ့ အိမ်တန်းပြန် လာကြနော်။ လမ်းမှာပေါက်ကရဲတွေ ဝယ်မစားကြနဲ့ဦး။ ဝမ်းတွေ ဘာတွေပျက်မှာစိုးလို့။ သမီးငယ်က အစားမှားလို့မရဘူး”

“ဟုတ်လား အန်တီ၊ ခြင်ဆေးခွေလည်း အစာအိမ် ရောင်ဖူးလို့ အစားအသောက်စားရင် သတိပေးနေရတယ်။ ဒင်း က ငရုတ်သီးဆိုရင် နင်းကန် ပါးဖြနားဖြသွတ်တတ်လို့လေ”

အန်တီက သူ့ကို သူငယ်ချင်းတွေကိုဂရုစိုက်ပေးတတ် တဲ့ကောင်လေးလို့မြင်ပြီး ပြုံးပြလေ၏။ ဘုရားသိကြား‘မ’လို့ Fi- nal ဖြေပြီးရင်တော့ သူနဲ့ရွှန်းကိုသဘောတူပေးပါ အန်တီရယ်၊ အန်တီသမီးကို ခြေမွေးမီးမလောင် လက်မွေးမီးမလောင် ရှာဖွေ ကျွေးမွေးမှာမို့ပါ။

အတွေးဖြင့် သူပြုံးလိုက်မိစဉ် ရွှန်းက အပြင်ထွက်ခါနီး သူမမေမေနှင့်ဖေဖေကို ထိုင်ကန်တော့တာမို့ သူငယ်ချင်းတွေ အံ့သြသွားရသလို သူ့စိတ်ထဲမှာ ချမ်းမြေ့လိုက်တာလေ။

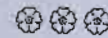
ကြည့်ပါဦး...

ရွှေပဒေသာစာပေ

ရုပ်ထဲမှာ မစုန်တစုန် ❀ ၁၁၉

ဘယ်လောက်များ မိဘကိုရိုသေပြီး ဘာသာတရား ကိုင်းရှိုင်းလိုက်တဲ့သူငယ်မလေးပါလဲ။

ကိုယ်တို့လက်ထပ်ပြီးရင်လည်း ကိုယ့်ကို ညတိုင်း ကန် တော့ပြီးမှ အိပ်ရမယ်နော်... လိမ္မာတယ်။

ရွှေပဒေသာစာပေ

အခန်း (၁၁)

အခန်းထဲမှာ ကျွတ်စိကျွတ်စိအသံတွေ ထွက်လာတာ...
မို့ စာသင်ပေးနေသည့် Major ဆရာကြီးက အခန်းထဲသို့ ဖျတ်
ခနဲလှည့်ကြည့်လိုက်လေ၏။

ဟေ့! Class မတက်ကြဘူးလား”

“ပြီးပါပြီ ဆရာကြီး”

“ပြီးရင်လည်း Canteen သွားကြပါလား။ ဒီမှာ ဘာ
လာမျှော်နေကြတာလဲ”

ဆရာကြီးစကားကြောင့် အတန်းသားတွေ တီးတိုးရယ်
ကြချေပြီ။ ရွန်းကတော့ မပြုံးနိုင်။ ဒီ Dimation ပုစ္ဆာတွေတွက်
ရတိုင်း ချွေးပြန်ပြီး ခေါင်းတွေမူးနောက်လာရတာမဟုတ်လား။

ရွှေပဒေသာစာပေ

ကျူရှင်က ဆရာမကိုပဲ သေချာမေးရတော့မှာလေ။

“Final...ကတဲ့”

“ချောတယ်နော်၊ မိုက်တယ်”

“ဘယ်သူ့ကိုလာကြည့်တာလဲမသိဘူး”

ရွန်း၊ ချိုမာနဲ့ချစ်ချစ်က အလယ်တန်းတတိယခုံမှာ ထိုင်နေတာမို့ ရှေ့တန်းမှကောင်မလေးတွေ ပြောနေကြတာကို ကြားနေရပါ၏။ ထမင်းစားချိန်လွှတ်ခါနီးမို့ ကျောက်သင်ပုန်းက ပုဆွန်ကိုမမှားအောင် သတိထားပြီး ကူးနေရတာမဟုတ်လား။ ဒီတစ်ပတ်မှာ Assignment လည်းတင်ရမှာမို့ လူလည်းလုံးလည်ချာလည်လိုက် အလုပ်ရှုပ်နေရပြီလေ။

“ခုထိမသွားကြသေးဘူးလား၊ ဒီမှာကလေးတွေ အာရုံနောက်တာနဲ့ ပုဆွန်မပြီးဘဲဖြစ်တော့မယ်၊ စာမပြီးရင် ငါ အတန်းမလွှတ်ဘူးနော်”

ဆရာကြီးထပ်ဟောက်လိုက်တာမို့ အပြင်မှလူတွေ ပွစိပွစိရေရွတ်ကာ ရဲ့သွားလေ၏။ ရွန်းက နောက်စာရွက်ကူးလိုက်စဉ် ဘေးမျဉ်းမတားရသေးတာမို့ ပေတံနှင့်ခဲတံကိုင်ကာ တားရန်ပြင်လိုက်ပါသည်။ ဒါက ငယ်စဉ်ကတည်းကအကျင့်ပေးကိုး။

“ရွန်း”

“အင်း”

“နင့်ကိုကြည့်နေတာဟဲ့”

“ဘာ!”

ချစ်ချစ်ပြောလိုက်တာမို့ ရုတ်တရက်လန့်သွားပြီးအခန်းဝသို့ကြည့်လိုက်မိစဉ် ရွန်းခဲဆံက ဂျွတ်ခနဲကျိုးသွားချေပြီ။ အလိုလေး! ရွန်းတို့ဆီကို Corridor မှီရပ်ကာ လက်ပိုက်ပြီးကြည့်နေတဲ့လူချောကြီးပါလား။

“တွေ့လား”

“အာ... ပေါက်ကရလျှောက်ပြောနေပြန်ပါပြီ။ ဒီမှာစာမပြီးရတဲ့ကြားထဲ”

“တကယ်ပြောနေတာဟဲ့၊ ရှေ့ကကောင်မလေးတွေတောင် ရိပ်မိနေပြီ”

“သူကြည့်ချင်း လာကြည့်ရင် Section A က Major Queen ကိုသွားကြည့်ရမှာပေါ့။ ဘာလို့ ငါတို့အတန်းကိုလာရတာလဲ”

“ဟုတ်ပါတယ်လို့ဆို”

အတင်းကြီးသေချာချင်နေသည့် ချစ်ချစ်လက်ဖမိုးကို ဆတ်ခနဲရိုက်လိုက်ကာ အခန်းဝသို့ မျက်စောင်းလှမ်းခဲလိုက်မိပါ

၏။ ကိုယ့်ကိုလာကြည့်ကြည့် မကြည့်ကြည့် ကိစ္စမရှိပါ။ ဒီလိုကြီး
လာရင်နေတော့ အထဲကကောင်မလေးတွေ မမိုးမရွာဖြစ်ကုန်ရတာ
မဟုတ်လား။ အလကားလူကြီး။

“ပြီးပြီရော ကူးမသွားကြနဲ့နော်၊ အိပ်ရောက်ရင် သုံး
ခေါက်လောက်ပြန်တွက်ကြ၊ မမေ့ကြနဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာကြီး”

သုံးခေါက်လောက်ဆိုတာနှင့် ဘေးမှကောင်မလေးတွေ
က ပုစ္ဆာဘေးမှာ မှင်နီဖြင့် ကြယ်သုံးလုံးအမြန်ခြစ်လိုက်ကြလေ
၏။ ချစ်ချစ်လည်း ထိုနည်းတူပါလေ။

“ဘာလုပ်တာလဲ”

“စာမေးပွဲမှာ ပါမှာဟဲ့”

“ရှားပါ့ဟယ်”

အတန်းဆင်းပြီမို့ ဆရာကြီးကို မတ်တပ်ရပ် နှုတ်ဆက်
လိုက်ကြသလို အတန်းသားတွေပါ ဝရန်းသုန်းကားထွက်ကုန်ကြ
လေ၏။ ရွှန်းက နောက်ဆုံးစာသုံးကြောင်းနှင့် အဖြေကို သေချာ
ကူးနေရတာမို့ မထနိုင်သေး။ ချစ်ချစ်က စာအုပ်ကိုလွယ်အိတ်
ထဲတောင် ထည့်နေချေပြီ။

“ငါ့ကိုစောင့်ဦးလေ”

“စောင့်ပါရှင်... စောင့်ပါ။ ငါတင်စောင့်နေတာမဟုတ်
ဘူး၊ အပြင်မှာလည်း စောင့်နေပါသေးတယ်”

“နင့်အထွဋ်လား”

“No!...”

“ဟင်”

ခုထိလက်ပိုက်ကြည့်နေသေးသည့်လူကြောင့် အံ့သြသွား
ရပါ၏။ အခန်းထဲလူကုန်နေတာတောင်မှ ခုချိန်ထိရှိနေသေးတာ
လား။ စာအုပ်တွေသိမ်းလိုက်စဉ် ရွှန်းဘောပင်က ရှေ့တန်းသို့
လျှောကျသွားလေသည်။ ဒီဘောပင်က ရွှန်းအထက်တန်းအောင်
မှ ပါပါ ဆုချပေးတဲ့ အဖိုးတန် Pen လေးပါလေ။

“ဘာလုပ်နေပြန်တာလဲ”

“ငါ့ဘောပင် ပြုတ်ကျသွားလို့ဟဲ့”

“နောက်မှရှာလေ ရွှန်းရယ်၊ အရေးမကြီးတာကို”

“အရေးကြီးတယ်ဟဲ့၊ အဲဒါ ငါ့ကို ပါပါဆုချပေးထား
တဲ့ဘောပင်။ ဈေးကြီးတယ် သိရဲ့လား”

“ဈေးကြီးတာကို ဒိုင်ယာရီမရေးဘဲ ကျောင်းစာရေးရ
လား”

“ဒိုင်ယာရီရေးတာ အရှားအလုပ်ဟဲ့”

ဟိုကင်းဒီကုန်းဖြင့် ပြူးပြုရှာနေတာမို့ ချိုမာက စိတ်
မရှည်ပုံဖြင့် ခြေဆောင့်လေပြီ။ အမယ်! ဒါက ရွှန်းလုပ်နေကျ
မူပိုင် Style ကိုများ ဒင်းခိုးရတယ်လို့။

“တွေ့ပြီလား”

“တွေ့ဘူး... ဝိုင်းဖြင့်မရှာပေးဘဲနဲ့ ငါ စိတ်တိုလာပြီ
နော်”

တကယ်လည်း စိတ်တိုလာပြီမို့ ချစ်ချစ်တို့ကိုရန်လုပ်မိ
ချေပြီ။ ရွှန်းငုံရှာနေစဉ်မှာ ရွှန်းတို့ရှေ့သို့ ခြေတစ်စုံရောက်လာလေ
၏။ ကတ္တီပါဖိနပ်အနက်ရောင်လေး ဝတ်ထားသည့်ခြေဖမ်းဖြူဖြူ
ထက်မှာ မွေးညင်းစိမ်းစိမ်းလေးတွေ ပေါက်နေတာလေ။ လှလိုက်
တာနော်။ ယောက်ျားလေးဖြစ်ပြီး ခြေထောက်တောင်မှ ဒီလောက်
လှနေရသလား။

လက်တစ်ဖက်က ဖျတ်ခနဲကောက်လိုက်သဖြင့် ရွှန်း
ဘောပင်ကောက်ရသွားတာမှန်း သိလိုက်ပါ၏။ မတ်တပ်အမြန်
ရပ်လိုက်မိစဉ် ခေါင်းငုံ့ရှာပေးနေသည့်ချစ်ချစ်နဖူးနှင့် ဆောင့်မိလေ
တော့သည်။ ချိုမာ ရယ်ချေပြီ။

“အားလားလား... နာလိုက်တာ ရွှန်းရာ”

“Sorry!...sorry!...အို! မဟုတ်ဘူး၊ ကန်တော့...”

ရွှေပဒေသာစာပေ

ကန်တော့”

“နှစ်ယောက်တည်းရှိနေတာတောင် တိုက်နေရလား”

“ဟင်!”

ရပ်ထဲဒီတုခနဲဖြစ်သွားရပါ၏။ ဘုရားရေ! စောစောက
ရွှန်းဘောပင်ကိုကောက်ပေးလိုက်တာ ခေါင်ဖြစ်နေပါရောလား။
ဘယ်ကနေဘယ်လိုများ ဒီကိုရောက်လာရတာပါလိမ့်။

“ရော့! ယူလေ၊ ဘာဝိုင်းနေတာလဲ။ ဒါရှာနေတာမဟုတ်
လား”

“အင်း”

“မိန်းကလေးဖြစ်ပြီး နမော်နမဲ့နဲ့၊ ငါသိပ်မပြောချင်ဘူး”

ဘောပင်ကို ရွှန်းလက်ဝါးထဲသို့ ဆောင့်ကြီးအောင့်ကြီး
ထည့်ပေးလိုက်တာမို့ ပြုံးလိုက်မိပါ၏။ သူကပဲ အစ်ကိုကြီး Style
နဲ့ ဆူနေသေးတာလေ။ ခုချိန်ထိ ရပ်ကြည့်နေသေးသည့်လူကြောင့်
ပဲထင်ပါရဲ့။ ဘော်ဒါတွေကို လာ Show နေလို့ နင် အူတိုပြနေ
တာမဟုတ်လား ခေါင်။

“သွားကြမယ်လေ”

“ခြင်ဆေးခွေ... ရှေ့ကသွား”

“ဟဲ့! ဘာလဲ”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“သွားလို့ပြောနေတယ်လေ၊ သွားဆိုသွားမှပေါ့။ ချိုမာ သူ့နောက်ကသွား”

“အေးပါ... အေးပါ”

“နေဦး... ထမင်းချိုင့်”

“ငါသယ်ခဲ့မယ်၊ ဟွန်း! လူကိုချိုင့်ဆွဲလို့ထင်ကြတော့ မှာပဲ။ အရမ်းကိုပဲတယ်”

“အမယ်! နင်ပဲ ငါတို့ချိုင့် အမြဲကပ်စားနေတာမဟုတ် လား။ ဒီလောက်လေးတော့ ကူရမှာပေါ့”

“ငါသိတယ်၊ လျှာမရှည်နဲ့၊ နင့်အသံ သိပ်မထွက်ချင် နဲ့နော် ရွန်း”

အံ့ကျိတ်ပြီးပြောလိုက်တာမို့ အံ့သြနေမိစဉ် ခေါင်က ရွန်းလက်ကောက်ဝတ်ကို ဖျတ်ခနဲကိုင်ကာ ဆွဲခေါ်လိုက်လေ၏။ Corridor မှာ ရပ်ကြည့်နေသည့်အစ်ကိုကြီးက သဘောကျသလို နယ် ဟက်ခနဲရယ်ချလိုက်တာလေ။ အလို! ရွန်းတို့ကျိတ်ပြောနေ တာကိုများ ကြားရလို့များလား။

“ပဲက များတာကိုး၊ သူများလာကြည့်တာတောင် နည်း သေး”

“ဘာပြောတယ်၊ ငါ ဘယ်မှာပဲများလို့လဲ”

“များတာပေါ့၊ ခေါင်းမှာ ပန်းက ပန်လာသေးတယ်”

“မိန်းကလေးပဲဟဲ့၊ ပန်းကြိုက်လို့ပန်တာ နင့်အပူလား”

“ဟယ်! ဘယ်လိုဖြစ်နေကြတာလဲ၊ လမ်းမှာ လူတွေ ဝိုင်းကြည့်နေပြီ။ အထွဋ်လည်းတော်၊ ရွန်းလည်းတော်တော့”

“မတော်နိုင်ပါဘူး၊ နင်တို့နှစ်ယောက်စလုံးကို မိဘတွေ က ငါ့ကိုအပ်ထားတာလေ။ အမြင်မတော်ရင် ငါပြောမှာပဲ”

“ဪ... ငါကပဲ နင်အမြင်မတော်သလို နေနေလို့ လား။ ဘာများမှားနေလဲ ပြောပြစမ်းပါဦး”

“နင်နေလို့ပြောရတာပေါ့၊ မဟုတ်ရင် နင့်ကို သူများ လာကြည့်ပါ့မလား”

“ဟဲ့! သူ့မှာ မျက်စိပါလို့ကြည့်တာပဲဟာ။ ငါ့အသားပဲ ပါသွားတာမှမဟုတ်ဘဲ။ ကြည့်ပါစေ... ဘာဖြစ်လဲ”

“နင်နော်... ငါ့ကိုမရွံ့နဲ့”

“ဒုက္ခပါပဲ၊ ငါစိတ်ညစ်လာပြီနော်။ တော်ကြပါတော့ဟဲ့ ကလေးတွေကျနေတာပဲ”

“ကလေးဆိုရင် နားရွက်ဆွဲပြီး ဆုံးမလို့ရဦးမှာ။ ဒင်းက ကလေးမှမဟုတ်တော့တာကို”

“ဘာပြောတယ်၊ ငါ့ကိုများ နားရွက်ဆွဲချင်သလေး ဘာ

လေးနဲ့။ သတ္တိရှိရင် ဆွဲရဲဆွဲကြည့်စမ်း။ ငါ့အကြောင်း ကောင်း
ကောင်းသိမယ်မှတ်”

“ဟဲ့!”

ရွှန်းက တကယ်ပဲစိတ်တိုလာကာ ခေါင်းမှာပန်လာသည့်
ကံ့ကော်ပန်းခက်ကိုဖြုတ်ပြီး လွှင့်ပစ်လိုက်ပါ၏။ သူက ရွှန်းပစ်
လိုက်သည့်ပန်းခိုင်လေးကို ပြေးကောက်ကာ နောက်မှလိုက်လာ
လေသည်။ စိတ်တိုလိုက်တာနော်၊ ရွှန်းကို လူလာကြည့်တာစို့
ရွှန်းကပဲ စိတ်တိုရမှာမဟုတ်လား။ သူကများ ဘာကိစ္စနဲ့ ရွှန်းကို
စိတ်တိုပြရတာလဲ။

“ဘယ်လိုဖြစ်လာကြတာလဲ”

“မမေးနဲ့... မပြောချင်ဘူး”

“ဟိုက်! ဆိုင်ကလုံးက ငါတို့ဘက် လှည့်ပြီထင်ပါရဲ့”

Canteen ရောက်ချိန်ထိ ရွှန်းနဲ့သူ စိတ်ကောက်မပြေ
သေးပါချေ။ ဒုက္ခပါပဲ။ ဘယ်ကနေဘယ်လိုဖြစ်ပြီး စကား စများ
ရတာလဲ။ အကြောင်းကိစ္စမကြီးပါဘဲ မရေမရာနဲ့ စိတ်ကောက်
ရတာပါလိမ့်နော်။

“ရွှန်း”

“ဘာလဲ”

“ထမင်းချိုင့်ဖွင့်ရတော့မလား”

“ဖွင့်ချင်ဖွင့်... မဖွင့်ချင်နော်။ ငါမစားဘူး”

“နင်တို့နှစ်ယောက်ကလည်းဟာ သမီးရည်းစားတွေကျ
နေတာပဲ။ ပြိုင်တူစိတ်ကောက်နေရတယ်လို့”

“ဟဲ့!”

ရွှန်းမျက်နှာရဲသွားရသလို ရွှန်းတို့ကို တွဲစလိုက်သည့်
ထူးကျော်ကို သူက လက်သီးဖြင့်လက်မောင်းကိုထိုးလိုက်သလို
ရွှန်းကလည်း ဖြန်းခနဲရိုက်တာက ပြိုင်တူပါပဲလား။

အနီး (၁၂)

“သီဟ”

“ဘာလဲ”

“နင် ဒီမှာထိုင်၊ ငါအဲဒီမှာထိုင်မလို့”

“ဟ၊ နင်ပဲ အလယ်ခုံမထိုင်တတ်ဘူးဆို”

“ခုထိ စစ်ပြေမငြိမ်းကြသေးဘူးလားဟယ်။ နေ့ခင်း
ကတည်းက ကိစ္စကို... တကယ်ပဲ”

“ထဆို”

“မထနဲ့ ဗလ၊ ကားထွက်ရင် သူလဲကျတော့မှာ။ ဝရုန်း
သုန်းကားနဲ့ ကားမစီးတတ်တာ အကုန်လုံးသိတယ်”

“အဲဒါနင့်ကိစ္စမဟုတ်ပါဘူး။ ဝင်မပါနဲ့”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“ငါပြောတာ နင့်အတွက် စေတနာနဲ့ကွဲ ချိန်းရ”

“ဘာစေတနာလဲ၊ မလိုချင်ဘူး။ ဘာစေတနာမေတ္တာမှ မလိုချင်ဘူး။ ဘာမှလာမပေးနဲ့... တောက်!”

ဆူငယ်ချင်းတွေက အချင်းချင်းမျက်ရိပ်ပြကာ ငြိမ်သက်သွားကြလေ၏။ သူတို့နှစ်ယောက်ကို စိတ်ကြိုက်ပြောလို့ရအောင် လွှတ်ထားလိုက်ဆိုတဲ့သဘောပေါ်လေ။ သီဟက အလယ်ခုံမှ ထပေးကာ နေရာလဲပေးလိုက်တာမို့ ထူးကျော်ရှေ့ခုံမှာ သူမ နေရာယူလိုက်လေသည်။

ကားက ဂူးခနဲမောင်းထွက်လေပြီ။

“အမယ်လေး!”

အပေါ်လက်တန်းကိုမကိုင်မသေးတာမို့ သူမခန္ဓာကိုယ်က ထူးကျော်ရင်ခွင်ထဲသို့ ထွေးခနဲရောက်သွားသလို သူ့ရင်ထဲ မျက်ရှုသွားရတာပါလေ။ တောက်! ဒီလိုဖြစ်မယ်မှန်းသိသိကြည့်ရင် တမင်စီးတာမဟုတ်လား။

“ထဆင်ထူး”

“ဟေ”

“ထ”

“ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“ငါနဲ့နေရာချိန်းဖို့”

“ဟာ... မင်းတို့ဇာတ်လမ်းက မပြီးသေးဘူးလားကွာ၊ ကြားထဲမှာ ငါတို့နေရကြယ်တယ်ကွ”

“ထဆိုထကွာ... ငါ့လက်သီးယားလာပြီ”

“ကဲ! ထပေးလိုက် ထူးကျော်ရယ်၊ နို့မို့ သူတို့ခုံရွှေထိုင်တဲ့ကိစ္စက ပြတ်မှာမဟုတ်ဘူး။ တကတည်း... ကားပေါ်မှာ သူတို့ပဲ ပါလာတယ်ထင်နေလားမသိဘူး။ ဖယ်ပေး! လာ၊ ငါ့နားထိုင်”

“မထနဲ့ ထူးကျော်”

“နင် ငါ့သူငယ်ချင်းကို အမိန့်ပေးလို့ရမလား။ ထူးကျော်ရော ဗလနဲ့ခြင်ဆေးခွေပါ ဂါ့သူငယ်ချင်း”

“ဘာ!”

“နင့်သူငယ်ချင်းဆိုလို့ ချိုမာတစ်ယောက်ပဲပါတယ်”

“ချို”

“ငါမပါဘူး၊ နင်တို့ကိစ္စနင်တို့ဘာသာရှင်း။ ငါ ခေါင်းတောင် မူးလာပြီ။ အဟုတ်ပဲ”

ကြည့်စမ်း! ချိန်းဘက်မှာ တကယ်ပဲ တစ်ယောက်မှမရှိတာပါလား။ သူက ပြောပြောဆိုဆို ထူးကျော်နဲ့နေရာလဲထိုင်လိုက်

တာမို့ သူ့ပေါ်မပီစေရန် (အသားချင်းလည်းမထိချင်တာမို့) အပေါ်လက်တန်းကို အားနှင့်ဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်မိလေ၏။ ကားတစ်ချက်ဆောင့်တိုင်း လက်မောင်းသားရော လက်ကောက်ဝတ်ပါ နာကျင်ရပြီး လက်ဖဝါးတွေ နီရဲနေမှာအမှန်ပါလေ။

“လက်နာမယ်နော်”

“နာနာ . . . နင့်အပူမပါဘူးလို့ပြောနေတယ်”

“လက်နာမှာစိုးလို့ စေတနာထားပြီး ပြောနေတာကွာမင်းလက်နာလို့ စာမရေးနိုင်ရင် သူငယ်ချင်းတွေက စာတိုင်းကူးပေးရမယ့်တာဝန်က ပိုဦးမယ်”

“အဲဒါ နင့်ကို . . . အား”

သူ့ကိုလှည့်ရန်တွေ့လိုက်စဉ် ကားက အကွေ့မို့ လက်တစ်ဝါးစာသာသာ ခုံလေးကအလဲ၊ ပုံခနဲလဲကျသွားသလို သူက သူမကိုကြားညပ်မသွားစေရန် ထွေးဖက်လိုက်သလို ရှေ့ခုံမှလူကိုလည်း အသာတွန်းပေးထားလိုက်လေသည်။ ကဲ! ပြောတဲ့အတိုင်း အလဲလဲအပြုပြုမဟုတ်လား။

“ရလား . . . ရလား ရွှန်း”

“နာတယ်”

“ဘယ်နားက နာတာလဲ၊ ထကြည့်လေ”

“နာပါတယ်လို့ဆိုနေမှပဲ”

“သူနာတဲ့နေရာက မင်း ပရုတ်ဆီလူးပေးလို့ရမှာမဟုတ်ဘူးကွ”

“မနောက်နဲ့နော်၊ ငါတကယ်နာနေတာဟဲ့”

“အေးပါ . . . အေးပါ”

“အဲဒါ နင့်ကြောင့်ဖြစ်တာ၊ ကဲ!”

လူတွေရှေ့မှာမို့ ရွှန်း ရှက်ရမ်းရမ်းကာ သူ့လက်ဖျံကို တဖျောင်းဖျောင်းရိုက်လိုက်မိလေ၏။ သူက ရွှန်းရိုက်တာကို ဂရုမထားဘဲ ခုံမှာပြန်ထိုင်လို့ရအောင် ထူမပေးနေတာပါလေ။

“အေးပါ၊ ငါ့အပြစ်ပဲထားပါတော့”

“ဘာထားပါတော့လဲ၊ နင့်အပြစ်ပါဆိုနေမှ”

“အေးပါ . . . ဟုတ်ပါတယ်၊ ငါ့အပြစ်ပါ။ ပြန်ထိုင်လိုက်ဦး။ တော်ကြာ ကြားထဲညပ်သွားမှ နံပြားဖြစ်ဦးမယ်”

“နင်နော်”

ရယ်သံက အုန်းခနဲ။ တွေ့လား! သူများစိတ်ဆိုးနေမှန်း သိနေတာတောင်မှ ဟာသက ထဖောက်ရတယ်လို့၊ ငါ တကယ် စိတ်ဆိုးမပြေသေးဘူး ခေါင်။ နင့်ကိုအရမ်းစိတ်တိုနေတာနော်။

“ကိုယ်ပြောတယ်မဟုတ်လား၊ အားစိုက်ပြီးကိုင်ထားလို့”

နာတာပေါ့။ မှန်း! တွေ့လား၊ လက်ဝါးလေး ရဲနေပြီ”

“ငါ့အသားကိုမထိနဲ့”

“သူငယ်ချင်းတွေပဲဟာကို”

“ဘာသူငယ်ချင်းလဲ၊ ခုနတုန်းကတော့ ငါနဲ့သူငယ်ချင်း

မဟုတ်ဘူးဆို”

“သူစိမ်းမျက်စိနဲ့ကြည့်တာတောင်မှ အသားပဲ့မပါဘူးဆို၊

သူငယ်ချင်းလက်ကိုင်မိတာကျ နာတတ်တယ်ပေါ့”

“ကြည့်ပါလား၊ အစက ပြန်ဖော်ပြန်ပြီ။ ဒီကိစ္စ ပြီးကို

မပြီးနိုင်ဘူး၊ မှန်းလိုက်တာ”

“ဘယ်သူ့ကိုလဲ”

“နင့်ကို”

“ဘာ! နင်တို့မိဘတွေက နင်တို့ကိုစောင့်ရှောက်ဖို့ အပ်

ထားလို့ နေရာတကာဝင်ပါနေရတာကွ”

“မလိုပါဘူး၊ ကလေးမဟုတ်ဘဲနဲ့ ဘာအစောင့်အရှောက်

မှမလိုအပ်ဘူး”

“အံ့မာ! ဟိုက တစ်ခါလေး လာကြည့်ရုံနဲ့ ဘဝင်လေ

ဟပ်ပြနေပြန်ပါပြီ။ ရည်းစားစကားလိုက်ပြောတဲ့အခါကျမှ ရှက်

ပြီး ထိုင်မငိုနဲ့”

“ပြောပါစေပေါ့”

“ရွှန်းနော်”

“မှန်းလိုက်တာ အရမ်းပဲ”

“ငါ နင့်အိမ်ကိုလာတိုင်မှာ”

“နင်နော်”

“ရောက်ပြီ ရွှန်းရေ၊ ဆင်းကြစို့၊ သွားပြီချစ်ချစ်ရေ”

“အေး”

“ဖြည်းဖြည်းဆင်းဦးနော်”

သူသတိပေးတာကို မကြားယောင်ဆောင်ကာ ကားလေ

ပေါ်မှ တိုးဝှေ့ဆင်းလိုက်ပါ၏။ ကတ္တရာလမ်းပေါ်ရောက်သည်နှင့်

အတွင်းကိုသိပ်မမြင်ရပါဘဲ မျက်စောင်းကို လှည့်ထိုးဖြစ်အောင် ထိုးလိုက်မိလေသည်။

“ရပြီဆရာရေ... မောင်း”

“တုတ်တုတ်”

ကားပေါ်မှဖယ်ရီစီးဖက်အားလုံး လက်ပြတာကို ခါတိုင်း

လိုပြန်မပြဖြစ်။ ချိုကတော့ လက်ပြန်ပြလိုက်ပါသည်။ တောက်!

ဒီနေ့ကိုက ပြဿဒါးရက်ဖြစ်မှာပဲ။ လက်ရောတစ်ကိုယ်လုံးပါ နာနေပြီလေ။

“စိတ်လျော့ပါ ချွန်းရာ”

“ဘာလို့လျော့ရမှာလဲ၊ မလျော့နိုင်ဘူး”

“နင်ကလည်း နင်စိတ်ကောက်ရင်ခဏလေးပဲကို၊ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး အခုမှအကြာကြီးစိတ်ကောက်ချင်ရတာလဲ”

ကားလမ်းကြည့်ကူးရင်း ချွန်း ငိုသွားရပါ၏။ ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပါတယ်၊ ချွန်းက အိမ်မှာဆို ထစ်ခနဲရှိ စိတ်ကောက်တတ်ပါသည်။ ကိုကို့ဆီကပစ္စည်းကိုလိုချင်တိုင်း ခြေဆောင့်ပြီး စိတ်ကောက်ပြတတ်တာမို့ အကြီးဖြစ်သူက အလျော့ပေးလိုက်ရုံနဲ့ အလွယ်တကူစိတ်ပြေတတ်တာလေ။

အခုကရော၊ ချွန်းကို Final က အစ်ကိုကြီး လာကြည့်တာနဲ့ (သိပ်မသေချာပါ) လူကိုအပြစ်ပုံချပြီး ရန်လုပ်တာက သူမဟုတ်လား။ အကြောင်းအရာမယ်မယ်ရရမရှိပေမယ့် သူ့အပေါ် စိတ်တိုတာကတော့ တိုတာအမှန်ပါပဲ။

“ငါမလွန်ဘူး”

“အေး... နင့်ဘက်ကလည်း မှန်တာပဲ၊ ထွဋ်ခေါင်ဘက်ကကြည့်ရင်လည်း မှန်တယ်လေ။ သူက ငါတို့သုံးယောက်စလုံးကို စောင့်ရှောက်ပေးနေမှန်းသိသိကြီးနဲ့ နင် တမင်ကောက်ပြနေတာလို့ပဲ ဘေးကနေ ငါတို့မြင်နေရတယ် ချွန်းရဲ့”

“ဘာရယ်”

“ဟုတ်တယ်”

“ဘာဟုတ်ရမှာလဲ၊ သူ့ပုံစံက ငါ့ကိုပိုင်စိုးပိုင်နင်းလုပ်ပြီးပြောနေတာ နင်မမြင်ဘူးလား... တောက်!”

“အဲဒါနင့်အမြင်လေ ချွန်းရဲ့၊ ဘေးလူက အဲဒီလိုမမြင်ဘူး၊ သူ့အစိုးရိမ်ပုံတတ်လေ့အကျင့်ရှိတာ နင်သိသားနဲ့၊ ချစ်ချစ်အပေါ်မှာရော နင့်အပေါ်မှာပါ ဂရုတစိုက်ရှိတာ ငါတို့အားလုံးမြင်နေရတာပါ။ နင့်တစ်ယောက်တည်းကိုပဲကွက်ပြီး စိုးရိမ်ပြတာမှ မဟုတ်တာ။ နင်သေချာစဉ်းစားကြည့်”

ဟုတ်တော့ဟုတ်သား။ ချွန်းတို့မိန်းကလေးသုံးယောက်ကို သူတို့အားလုံး ဂရုစိုက်ပေးတာအမှန်ပါပဲ။ သို့သော် သူဂရုစိုက်မှုပိုတာက ချစ်ချစ်တစ်ဦးတည်းသာပါလေ။ ခုံဆွဲပေးလိုက်တိုင်း ချစ်ချစ်သာ ဦးဆုံးပထမ။ ရေခွေးကြမ်းခွက်ဆေးပြီး ရေခွေးထည်ပေးလည်း ချစ်ချစ်သာ First လေ။ ကားပေါ်တက်တဲ့အခါလည်း ချစ်ချစ်ကိုသာ ဦးစားပေးပြီး အရင်နေရာပေးတာ မဟုတ်လား။

ဘယ်မှာလဲ ချွန်းအတွက်နေရာ။ သူ့ဘေးမှာထိုင်တဲ့အခါလည်း သူနဲ့ချစ်ချစ်သာ ပြောစရာမကုန်နိုင်အောင် တီးဝိုင်း

တီးတိုး သမန်းပိုးလုပ်ပြီးပြောနေတာလေ။ နေတာဖြင့် ခြံချင်းကပ် လျက်ဆို။ နေ့တိုင်း ဒီမျက်နှာတွေကိုမြင်နေရတာ မရိုးနိုင်သေးဘူးလား။ ပြောစရာတွေလည်း မကုန်နိုင်သေးတာ အံ့ပါရဲ့။

ဘုရားရေ! ရွှန်းတော့ ချစ်ချစ်အပေါ် မနာလို မစ္ဆရိယ များ ရှိနေပြီလား။ ဘာမဆိုရင်ထဲမှာ လေးလေးပင်ပင် မြဲမထား တတ်ဘဲ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောတတ်တဲ့စရိုက်ရှိတဲ့ မိန်းကလေး ပါလေ။ အခုမှဘယ်လိုဖြစ်ပြီး သူနဲ့ချစ်ချစ်ကို အမြင်စောင်းနေမိ ရတာပါလိမ့်။

“ဒါဆို ငါမှားနေတာလား”

“အဲဒီလိုတော့ ငါမဆိုလိုပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကြိုတင်ပြီးတော့ သတိပေးနေရတာပါ ရွှန်း”

“နင်ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ”

“ငါနဲ့နင်က သူတို့အုပ်စုနဲ့ ဒီနှစ်မှစခင်တာပါ ရွှန်း။ ဟိုး ငယ်ပေါင်းတွေလိုမျိုး သဘောထားနဲ့ သူတို့ကိုစိတ်မဆိုးမိစေဖို့ ငါပြောနေတာ”

“ငယ်ပေါင်း”

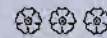
“အေး! ချစ်ချစ်နဲ့သူကြားမှာ ဘယ်လောက်သံယောဇဉ် ပိုနိုင်သလဲဆိုတာကိုသိထားရင် မလိုအပ်ဘဲ သူ့ကိုစိတ်ကောက်

မပြန့်. . . ချစ်ချစ်အထင်လွဲသွားရင် မကောင်းဘူး။ ငါပြောတာ သဘောပေါက်လား”

“အင်း”

ဂိတ်မှလမ်းခွဲပြီးမို့ ကျောပေးလျှောက်လိုက်ရင်း တစ် လမ်းလုံး အတွေးတွေလွန်ပြီး စဉ်းစားခဲ့ပါ၏။ ချစ်ချစ်အထင်လွဲ မယ်တဲ့။ ကောင်းပြီ ခေါင်၊ နင့်ကို ငါမနက်ဖြန်ပြန်ခေါ်ပါ့မယ်။ နင်နဲ့ချစ်ချစ်ကြားမှာတော့ ခလုတ်ကန်သင်းမဖြစ်ပါရစေနဲ့။

တကယ်ပါ. . . ။

BURMESE
CLASSIC

BURMESE
CLASSIC
.com

အနီး (၁၃)

လမ်းပေါ်ကခဲလုံးကို အငြိုးတကြိုးဖြင့် ပိတ်ကန်လိုက်
မိလေ၏။ အုတ်နီခဲလုံးလေးက တော်တော်ဝေးဝေးသို့ အရှိန်ဖြင့်
လွင့်သွားပါသည်။ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ စိတ်မညစ်ခဲ့သူမို့ ဒီတစ်ကြိမ်
မှာ ရင်ထဲတန့်န့်ဖြစ်နေရတာ ဘာကြောင့်ပါလဲ။

“ဟဲ့! အပြစ်မရှိတဲ့ခဲလုံးကို လိုက်ကန်မနေစမ်းနဲ့”

“နင်စဉ်းစားကြည့်”

“ဘာမှစဉ်းစားစရာမလိုဘူး၊ အခုကိစ္စက နင်လွန်တာ”

“ဟ၊ တဆိတ်ရှိ ငါ့ချည်းဘာလို့အပြစ်ပုံချနေရတာလဲ။

နင်တို့မိန်းမတွေဟာ”

“ကြည့်! ငါ့ကိုပါ ပတ်မရမ်းနဲ့ အထွဋ်၊ ဒီပြဿနာဖြစ်

ရွှေပဒေသာစာပေ

၁၄၆

စေတငွါစောဉ်

ရတာ ငါတို့ Class ကို နင်လာကြိုတာက စတာပဲ”

“ဘာ!”

“ခါတိုင်းလို Canteen ကသာစောင့်ရင် ဒီပြဿနာဖြစ်
စရာအကြောင်းမရှိဘူး”

“အေး! ငါရောက်လာလို့ အဲဒီကောင် လာ Show နေ
တာကို ပက်ပင်းတိုးတာမဟုတ်လား။ တစ်ခါဆိုတစ်ခါနဲ့ ကွက်တိ
ပဲ”

“အဲဒီလူလာကြည့်တာ ရွှန်းဆိုတာ နင်ဘယ်လိုသိလဲ”

“ဒင်းမျက်လုံးကိုကြည့်ရုံနဲ့သိတာပေါ့၊ ယောက်ျားချင်း
ပဲဟာ”

“သတင်းကြားလို့ လာကြည့်တာလည်းဖြစ်နိုင်ပါတယ်
အထွဋ်ရဲ့။ လာကြည့်ရုံလေးနဲ့ ချစ်ပါပြီကြိုက်ပါပြီဆိုပြီး တစ်ဖက်
စောင်းနင်းမမြင်လိုက်နဲ့လေ”

တစ်ခါတုဲလား။ သူ Corridor မှာလျှောက်လာတော့
တခြားကောင်တွေရဲ့သွားပြီး လှည့်ထွက်သွားကြတာပါ။ အဲဒီလူ
တစ်ဦးတည်းသာ ခြေထောက်လိမ်ရပ်နေပြီး လက်ပိုက်ကာ
အတန်းထဲကို မျက်တောင်မခတ် ငေးကြည့်နေတာမဟုတ်လား။
ဒင်းနှုတ်ခမ်းတွေက သဘောကျသလို ပြုံးတုံ့လေးဖြစ်နေတာ

ရွှေပဒေသာစာပေ

လေ။

ဘယ်ကိုကြည့်နေတာလဲ၊ ဘယ်သူ့ကိုများလဲ၊ အစိုးရိမ်
ပိုကာ လှမ်းကြည့်စဉ် အလယ်တန်းခုံအစွန်ဆုံးမှာ ထိုင်နေသည့်
အဝါနုရောင်မိန်းကလေးကို တည့်တည့်ကြီးမြင်နေရတာ မဟုတ်
လား။ ကျစ်ဆံမြီးလေးနှစ်ဖက်ကျစ်ထားပြီး ညာဘက်ခြမ်းမှာ ပန်
ထားသည့် ကံ့ကော်လေးနှစ်ပွင့်က မခွီတရို့။

မိန်းကလေးတွေ ပန်းပန်ရင် ဘယ်လိုမျိုးအဓိပ္ပာယ်ရှိ
တယ်ဆိုတာကို သူမသိပါရဲ့လား။ ဘယ်ဘက်ခြမ်းမှာပန်တဲ့အခါ
အပျိုကြီးလုပ်မှာတဲ့။ ညာဘက်ခြမ်းမှာပန်တဲ့အခါ အိမ်ထောင်ပြု
မှာတဲ့လေ။ အခု သူမ ပန်ထားတာက ညာဘက်ဖြစ်နေသလို
ပန်းပွင့်ကလည်း စုံတွဲဆန်ဆန် နှစ်ပွင့်တဲ့။ ဒီတော့ သူ ထောင်း
ခနဲ ဒေါသဖြစ်ရတာအပြစ်လား။

“သူက ဒီနေ့မှ ပဲများနေတာကိုး”

“ဟဲ့! မိန်းကလေးပန်းပန်တာ အပြစ်လား။ တခြားမိန်း
ကလေးတွေလည်း ပန်ကြတာပဲဟာ။ ငါပန်းပန်ရင်တောင် နင်
ဘာတစ်ခွန်းမှပြောတာမဟုတ်ဘူး။ ရွှန်းကိုမှ နင်ဒီလိုဖြစ်နေတာ
အဲဒါ J... ပဲ”

“ဘာ J... ရမှာလဲ”

ရွှေပဒေသာစာပေ

BURMESE
CLASSIC

“နင်မဖုံးကွယ်ချင်နဲ့ အထွဋ် ဘယ်လိုပဲ နင်ဖုံးဖုံး၊ ငါက အရှင်းကြီးမြင်နေရတယ်။ အုပ်စုထဲမှာ သီဟရောထူးကျော်ပါ ရှိပေမယ့် အဲဒီကောင်တွေနဲ့လည်း ရွှန်းကို နင် ၂ဝင်တာ အသိသာကြီး”

“ဘာရယ်”

“ရွှန်းက တစ်ယောက်တည်းပိုင်တဲ့မူပိုင်မှမဟုတ်တာ။ နင့်ဘက်က သိပ်သိသာလွန်းနေရင် ရွှန်းအတွက် အများကြီးခက်ခဲသွားလိမ့်မယ်ဟဲ့။ ရွှန်းကို ကျောင်းမပြီးမချင်း ချစ်သူမရှာရဘူးလို့ သူ့မိဘတွေပြောထားတာကို နင့်ကြောင့်တော့ သူစိတ်အနှောင့်အယှက်မဖြစ်ပါစေနဲ့ သူငယ်ချင်း”

“ငါက... ငါက”

“နင်စိုးရိမ်ပေးတာကို ငါတို့အားလုံးသိပါတယ် အထွဋ် ဒီထက်ပိုမပြမိစေဖို့ ငါသတိပေးရတာပါ။ အဖြူရောင်ကို အဖြူရောင်အတိုင်းလေးပဲ ရှိစေချင်တယ် အထွဋ်ရယ်”

“အချစ်က တားဆီးလို့မှမရတာ”

“နင် မရွံ့ချင်နဲ့၊ သူ့မိဘတွေ ဘယ်လောက်စည်းကမ်းတင်းကျပ်သလဲဆိုတာ သိတယ်မဟုတ်လား။ ငါတို့အိမ်တွေ ကျယ်မှန်းသိတာတောင်မှ သူတို့ခြံကျဉ်းကျဉ်းလေးမှာပဲ အုပ်စုဖွဲ့ စာ

ကျက်စေချင်တာ။ သူတို့သမီးကို မျက်စိအောက်မှာရှိပြီး စောင့်ကြည့်နေချင်လို့ပေါ့”

သက်ပြင်းကိုရှိုက်လိုက်မိပါတာ။ ရင်မောရပါလားနော်။ ကိုယ့်မိသားစုကလည်း သိပ်အချမ်းသာကြီးမဟုတ်မှန်း ကိုယ်အသိဆုံးပါလေ။ မိန်းကလေးဆိုတာ ကိုယ်ထက်မြင့်တဲ့ဂုဏ်၊ ကိုယ့်ထက်မြင့်တဲ့ရာထူး၊ ကိုယ့်ထက်မြင့်တဲ့ ကြွယ်ဝတဲ့လူကိုသာ ရွေးချယ်တတ်ကြတာ အမှန်ပဲကိုး။

သို့သော် သူ့ရင်ထဲကရွှန်းကိုတော့ ဤသို့ပုကာသနမျက်ဝန်းမျိုးနဲ့ မရွေးချယ်စေချင်ပါလေ။ အချစ်တစ်ခုတည်းနဲ့ပဲ ဆုံးဖြတ်စေချင်ပါတယ်ရွှန်းရယ်။ ဒီကမ္ဘာကြီးဟာ အချစ်တွေပြည့်နှက်နေလို့ စစ်မဖြစ်ဘဲ ငြိမ်းချမ်းနေတာ။ သာယာလှပတဲ့ပန်းခင်းကြီးနဲ့ အေးငြိမ်းချမ်းမြေ့တဲ့ဘဝတွေအဖြစ် အားလုံးတည်မြဲနေတာပါလေ။

သူရွှန်းလေးက ထိုသို့မြင်တတ်ပါ့မလား၊ မစဉ်းစားတတ်ပါချေ။

“ငါဘာလုပ်ရမှာလဲ”

“ဆင်ခြင်ပါ”

“ဘယ်လို”

“နင့်ဘက်က ဆင်ခြင်ဖို့ပြောတာလေ”

“ငါက ဘာများလွန်နေလို့ ဆင်ခြင်ရမှာလဲ ခြင်ဆေးခွေရဲ့”

“ဪ... ပြောရတာ လက်ပေါက်ကပ်လိုက်တာနော်။ နင်ချစ်နေတာကို မျှိုသိပ်တတ်ဖို့ပြောနေတာ အထွဋ်ရဲ့။ နင်ပွင့်ပြောချင်ရင် နောက်ဆုံးနှစ်ကျမှပြော။ ပြောဖို့သတ္တိမရှိရင်လည်း ငါတစ်ယောက်လုံးရှိနေတာ ပွဲစားမလိုဘူး။ စေတနာဗလပွန့် ကူညီပေးဦးမှာ။ သိလား”

“ဒါဖြင့် ငါက ရေငုံနှုတ်ပိတ်နေရမယ်ပေါ့လေ”

“အေး”

“ဟာ! ဒါတော့မဖြစ်ဘူး။ ငါ့အကြောင်းလည်း နင်သိသားနဲ့။ အငြိမ်တစ်ခါမှမနေတတ်တဲ့ကောင်ကို ကြိုးတုပ်နှောင်သလိုမလုပ်ချင်ပါတဲ့”

“အေး... ငါဒီလောက်အထပ်ထပ်အခါခါ သတိပေးနေတာတောင်မှ နင် ဆင်ဆင်ခြင်ခြင်မနေနိုင်ရင် နောက်ပိုင်း ပြဿနာကို ငါလုံးဝကူညီပေးမှာမဟုတ်ဘူးနော်”

“ဘာပြဿနာက ဖြစ်ရမှာလဲ”

“ရှိနိုင်တာပေါ့။ ခုတောင်မှ နင့်ကို သူမုန်းတယ်လို့ပြော

လိုက်သေးတယ်လေ”

“ဒါက ရုတ်တရက်မို့ပါဟာ”

“အေး... အခုက ရုတ်တရက်လွှတ်ခနဲမို့ ထားလို့ရပေမယ့် သူ့ခါးခါးသည်းသည်းမုန်းတီးအောင် လုပ်မိသွားရတော့ ကိစ္စက အကြီးကြီးဖြစ်ကုန်မှာ”

“အေးပါ”

“ငါဝင်တော့မယ်”

ခြံဝရောက်နေပြီမို့ ခြင်ဆေးခွေက သူ့ကိုနှုတ်ဆက်ကာ ခြံထဲဝင်သွားလေပြီ။ ရပ်ထဲမှာလေးလံနေပါတယ်ဆိုမှ ခေါင်းထဲကို အမှိုက်တွေတစ်ပြုံကြီးထည့်ရတယ်လို့ ခြင်ဆေးခွေရယ်။

“ဟဲ့! ပြန်လာကာ မျက်နှာမသာမယာနဲ့ ဘာဖြစ်လာလို့လဲ”

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး မေမေရ”

ဖိနပ်ကို တိုက်ဝှာချွတ်ခဲ့ပြီး အိမ်ထဲအဝင်မှာ မေမေက ဦးစွာနှုတ်ဆက်ချေပြီ။ ခါတိုင်းဆို ‘မေ့သားရွှေခဲ ပြန်လာပြီ’ ဆိုပြီး မေမေ့ကို သူကပင်အရင်ဆုံး ခါးဖက်ပြီး ပါးကိုမွှေးတတ်တာပါလေ။ အခုတော့ မှုန်ကုပ်ကုပ် ခေါင်းငိုက်စိုက်ပုံစံဖြင့် ပြန်လာသည့်သားတော်မောင်ကို မေမေတော့ တအံ့တသြဖြင့်ငေးကြည့်

ပြီး အနောက်မှလိုက်တက်ခဲ့လေ၏။

“သား”

“ဗျာ”

“ဘာဖြစ်လို့ မျက်နှာညှိုးပြီး ပြန်လာရတာလဲသားရယ်၊ ဘယ်သူနဲ့ဘာများဖြစ်လာလို့လဲ။ မေမေရင်ပူလိုက်တာ၊ ချစ်နင်း ဝေခန့်များ ရန်ဖြစ်လာလို့လား”

“မဟုတ်ပါဘူး မေမေရယ်”

အခန်းတံခါးကိုဖွင့်ကာ အိပ်ရာထက်ပစ်လွှဲကာ မှောက် အိပ်လိုက်တာမို့ မေမေသံသယက ပိုခိုင်လုံသွားပြီထင်ပါရဲ့။ သူက ဟန်မဆောင်တတ်တဲ့သားမို့ ငိုချင်တဲ့စိတ်က ပိုများပြီး ရင်ထဲမှာ တန့်နုနုနှင့် ကြေကွဲခံစားနေသိသာပါလေ။

“သားလေး... ဟဲ့! သား၊ ငိုနေတာများလား”

“မငိုပါဘူး မေမေရ”

“မငိုဘူးလို့သာပြောနေတယ်၊ အသံကတုန်နေပြီးတော့များ။ ဘာဖြစ်လာသလဲဆိုတာကို မပြောတော့ မေမေက ဘယ်လိုရှင်းပေးလို့ရမှာလဲ။ သမီးချစ်ချစ်နဲ့စိတ်ကောက်ရင်လည်း နောက်နေ့မကူးခင် အိမ်ပေါ်ကနေ ကျုံးအော်ပြီး ပြန်ခေါ်ကြတာပဲလေ”

“အခုဖြစ်တာက ခြင်ဆေးခွေခွေမှမဟုတ်တာ”

“ဟော! ဒါဖြင့် ဘယ်သူနဲ့လဲ”

“ရွှန်းနဲ့”

“ရွှန်းဆိုတာ ကျောင်းစအပ်တဲ့နေ့ကတွေ့တဲ့ ကောင်မလေးကိုပြောတာလား”

“ဟုတ်တယ်၊ အဲဒီတစ်ယောက်”

“ဪ... ဒါဆိုလည်း သူ့စိတ်ပြေအောင် ချောလိုက်ပေါ့သားရယ်။ ဘာများခက်လို့လဲ”

“ခက်တယ်ဗျ... ခက်တယ်၊ အဲဒီတစ်ယောက်က ခြင်ဆေးခွေလိုမဟုတ်ဘူးမေမေရဲ့။ တော်ရုံနဲ့ စိတ်ပျော့မယ့်ပုံမလေးဘူး”

“ဟောကြည့်... ဖြစ်ရပြန်ပြီ”

သူက ခေါင်းအုံးထက်မှာ မှောက်ထားသည့်မျက်နှာကို အသက်ရှူရခက်လာပြီမို့ တစောင်းလှဲချလိုက်ပါ၏။ မေမေက သူ့ဘေးမှာထိုင်ပြီး နဖူးထက်မှာ ဝဲကျနေသည့်ဆံစလေးတွေကို ကြင်နာစွာဖြင့် သပ်တင်ပေးနေလေသည်။

“သူနဲ့ဘာဖြစ်ပြီး စကားများရတာတုန်း”

“ဖြစ်မှာပေါ့မေမေရဲ့၊ ဒင်းက ပဲများတာကိုး”

“ဘာတုန်း ပဲများတာ”

“အလှပြင်လွန်းတာကိုပြောတာလေ၊ ဒီနေ့မှ ပန်းကလည်း ပန်လာသေးတယ်၊ ဒီတော့ ကောင်တွေဝိုင်းကြည့်ကြတာပေါ့။ သားက စေတနာနဲ့ပြောတာကိုစိတ်ဆိုးပြီး အော်လည်းအော်သေး၊ လူကိုလည်း ထုရိုက်သေးတယ်။ အလကား ငနာမလေး”

မေမေက သူတိုင်ပြောသမျှ ဘာမှမဝေဖန်ဘဲ ခေါင်းညှိတ်ပြကာ နားထောင်နေပါ၏။ ရင်ထဲမှာ နည်းနည်းတော့ပေါ့သွားသလိုပါပဲ။ ဟုတ်တယ်လေ၊ ငယ်သူငယ်ချင်းကတောင် သူ့ကိုပိတ်ပင်တဲ့စကားပဲပြောတာမဟုတ်လား။

“တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူ အလှပြင်တာ အဆန်းလား သားရဲ့။ သမီးချစ်ချစ်လည်း သူ့ဘာသာသူ ပြင်ပြင်ဆင်ဆင်နေတတ်တာပဲဟာ။ ချစ်ချစ်ကိုကျ ဒီလိုတစ်ခါမှမပြောပေါင်”

“ဪ... မတူပါဘူးဆိုနေမှ မေမေကလည်း”

“ဘာကိုမတူရတာလဲ”

“မသိဘူး”

“သားနေနီ”

“မသိတော့ဘူးဗျာ”

“ပေတေပြီး အိပ်မယ်မကြနဲ့။ ခဏနားပြီး ရေမိုးချိုးထမင်းစားပြီးမှအိပ်။ အသက် (၁၈)နှစ်ပြည့်ပြီးတာမှ မကြာသေး”

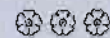
ဘူး၊ ရောဂါကထပြီ။ ငါပြောချင်ဘူးနော်”

“သားက ဘာရောဂါထလို့လဲ”

“အချစ်ရောဂါလေ၊ အချစ်... အချစ်၊ ဒါလေးတောင် မသိဘူးလား။ မင်းရင်ထဲမှာ ရွှန်းရောက်နေပြီ မောင်ထွဋ်ခေါင်ရဲ့... ကဲ!”

“အား...”

မေမေက သူ့နားရွက်ကို ခပ်နာနာလေးဆွဲလိမ့်လိုက်လေ၏။ အချစ်တဲ့... ဒုက္ခပါပဲ။ မေမေပါသိကုန်ပြီ ရွှန်းရယ်။ သေလိုက်ပါတော့ ထွဋ်ခေါင်၊ မေမေထွက်သွားမှ ကမန်းကတုန်း ပြန်ထကာ လွယ်အိတ်ထဲမှ ကံကော်လေးနှစ်ဖွင့်ကို ဒိုင်ယာရီစာအုပ်ကြားညှပ်ကာ နှမ်းရှိုက်လိုက်မိတော့သည်။

အနီး (၁၄)

“ဒီနေ့တော့ ပြန်ခေါ်ဖြစ်အောင် ခေါ်လိုက်နော် ရွှန်း”
“အင်းပါ”

ဂိတ်မှာ ချိုမာနှင့်အတူ ဖယ်ရီစောင့်နေရင်း ချိုမာက ရွှန်းကိုသတိပေးနေပါတ်။ အမှန်ဆို သူသေချာဘာမှမတောင်းပန် သေးဘဲနဲ့တော့ အလွယ်တကူလျှော့မပေးချင်ပါ။ ပြောတော့ဖြင့် စောင့်ရှောက်တာတဲ့။ ဘာများစောင့်ရှောက်ရလို့လဲ။ မိန်းကလေး သုံးယောက်က တစ် Major. သူက တစ် Major. ဟိုနှစ်ယောက် က တစ် Major ကိုများ။

လူကို Physics Final က အစ်ကိုကြီးနှစ်ယောက် လာ ရပ်ကြည့်တာ ဘာများဆန်းလို့လဲ။ သူ့ချစ်ချစ်ကိုလာကြည့်တာ။

ရွှေပဒေသာစာပေ

လည်းဖြစ်နိုင်တာလေ။ ချစ်ချစ်ကမ္မာ၊ ရွှန်းထက်အများကြီး အပုံကြီး
ချောနေတာမဟုတ်လား။

သူ့ချစ်ချစ်တဲ့။ အမှတ်တမဲ့သုံးလိုက်မိတာတောင် စိတ်
ထဲ နှမ်းလျသွားရသလိုပါလေ။ ဟုတ်တယ်။ သူ့အတိုချင်းတိုရင်
ချစ်ချစ်ကိုတိုသင့်တာပေါ့။ အခုတော့ ရွှန်းအလှပြင်လို့ဆိုပြီး ရွှန်း
ကိုပဲ ရမ်းသွားတာမဟုတ်လား။ သူ မဏ္ဍာပိတိုင်တက်ပြချင်တာ
ချစ်နှင်းဝေပဲဖြစ်မယ်ထင်ပါရဲ့။ ရွှန်းမှာသာ... ရွှန်းမှာသာ တစ်
ဖက်သပ်စိတ်ကောက်ပြီး စိတ်မောနေရတာလေ။ ရှက်ဖွယ်ပါပဲ
လား။

“ဟိ! ဟိ!”

“ဟဲ့! ဖယ်ရီ... ဖယ်ရီ”

အတွေးလွန်နေမိတာကြောင့် ဂိတ်ရှေ့နည်းနည်းကျော်
သွားပြီး ရပ်လိုက်သည့်ကျောင်းဖယ်ရီကို မမြင်လိုက်မိပါချေ။ ကား
ဟွန်းတီးမှ သတိဝင်သွားပြီး ကားဆီအပြေးထလိုက်ရပါ၏။ ကား
ပေါ်ရောက်တော့ ချစ်ချစ်ဘေးမှာ လူနှစ်ယောက်ထိုင်ရန်နေရာ
ချန်ထားတာ အဆင်သင့်မို့ ချိုမာနှင့်အတူ ဝင်ထိုင်လိုက်ပါသည်။

“ဘာတွေစဉ်းစားနေလို့မမြင်တာလဲ”

ချစ်ချစ်အမေးကို အရင်မဖြေမီတဲ အကြည့်ကိုဝှေ့ထဲကြည့်

လိုက်မိပါသည်။ အလို! ကားပေါ်မှာ ဒီနေ့ သူပါမလာပါလား။

“အဟမ်း... အဟမ်း!”

သူ့ကို ရွှန်းရှာနေမှန်း ရိပ်မိ၍ထင်၊ ထူးကျော်ထံမှ လုပ်
ချောင်းသံကြီးထွက်လာတာလေ။ ဘာများဖြစ်လို့လဲ... နေများ
မကောင်းလို့လား။ ဒါမှမဟုတ် ရွှန်းစိတ်ကောက်သွားတာမို့ မျက်
နှာချင်းမဆိုင်ရဲဘဲ ရှောင်တဲ့သဘောနဲ့ ဖယ်ရီလိုက်မစီးတာများ
လား။ အိုလေ! ဘာကြောင့် လူကိုရင်ပူအောင် ဖန်တီးရပါသလဲ
ခေါင်။

“သူရော”

“ဟော! ငါနိုင်တယ်။ ပေးစမ်း... တစ်ထောင်”

“မင်းကလည်း စောစောစီးစီး ငွေထွက်ပေါက်ပဲ”

ထူးကျော်လက်ထဲသို့ သီဟက ပိုက်ဆံတစ်ထောင် ထည့်
ပေးလိုက်လေ၏။ ကြည့်စမ်း! သူမရှိလည်း ဒီနှစ်ယောက်က ဒီ
လိုကစားတတ်ကြတာပါပဲလား။

“ဘယ်သူ့ကိုမေးတာလဲ”

“ဘယ်သူရှိမလဲ၊ ရှင့်အထွဋ်ကိုမေးတာပေါ့”

“နင်ပဲ သူ့ကိုမုန်းတယ်ဆို”

“အေးလေ၊ သူပဲအမျိုးမျိုးပြောပြီး အခုကျ သူရောတဲ့

အလကားနေ ငါအချောင် တစ်ထောင်ထွက်သွားပြီ”

“အဲဒါ နင့်ဘာသာနင် အလောင်းအစားလုပ်တာကိုး လို့”

“မုန်းတယ်ဆိုလည်း မမေးနဲ့ပေါ့ဟာ”

သီဟကို စိတ်တိုတိုဖြင့် မျက်စောင်းတိုးလိုက်မိတော့ ၏။ ခါတိုင်းဆို သူ့ကိုချည်း ဒီလိုမျက်စောင်းခဲမိတာမဟုတ်လား။ အခုတော့ သူမဟုတ်တဲ့လူတွေနဲ့ ရွှန်း စကားမများချင်တာလေ။

“တကယ်မုန်းတာမှမဟုတ်တဲ့ဟာ၊ သူငယ်ချင်းတွေပဲ ကို။ ဘာလို့အတူလိုက်မလာတာလဲ ချစ်ချစ်”

“မသိဘူး”

“ဟင်!”

ခြံဘေးချင်းကပ်နေတဲ့သူက မသိဘူးတဲ့လေ။ အံ့ဩဖွယ် ကောင်းလေစွ။ တကယ်ဆို ခေါင်းမူးလို့၊ ဗိုက်အောင့်လို့ဆိုတဲ့ အကြောင်းပြချက်တွေ အများကြီးရှိတာပဲမဟုတ်လား။ တစ်ခုခု တော့ ပြောလိုက်သင့်တာပေါ့။ နေမကောင်းမဖြစ်ဘဲနဲ့တော့ ကျောင်းမပျက်သင့်ပါလေ။ ဘာကြောင့်လဲဟု ချစ်ချစ်ကို ဆက် မမေးရဲ့။ တော်ကြာ ရွှန်းကိုတစ်မျိုးထင်သွားမှာစိုးလို့ပါလေ။

“ရာသီဥတုအခြေအနေ သိပ်မဟန်ဘူးဟေ့”

“ဒီနေ့ ဘာဟင်းတွေ ချက်လာသေးလဲ”

“စားရင်သိရမှာပဲကို”

ပြောပြန်ပြီ ဒီလိုမျိုး။ ခါတိုင်းမေးတတ်တာ သူပါလေ။

အခုတော့ သူမဟုတ်တဲ့သူငယ်ချင်းတွေရဲ့အမေးကို ရွှန်းလက်ခံ နေရပါပြီကော။ အလို! နေရင်းထိုင်ရင်း ဒီတစ်မနက်လေး မမြင် ရတာနဲ့ ရွှန်းရဲ့စိတ်ကို ကပြောင်းကပြန်ဖြစ်စေတာ ဘာကြောင့် ပါလဲ။

“အေးနော်၊ မိုးက ခပ်အံ့အံ့ပဲ။ ရွာမယ်ထင်ပါရဲ့”

ချိုမာက အပြင်ကိုကဲကြည့်ကာ ဆိုလေ၏။ အဆောင် ကူးလာရတဲ့အခါ ထီးယူလေ့မရှိတဲ့သူတို့သုံးယောက်က ရွှန်းတို့ သုံးယောက်ရဲ့ထီးကို ကပ်ဆောင်းတတ်တာလေ။ အဲဒီအခါ ချိုမာ သီဟနဲ့ထူးကျော်ကို ထီးပေးလိုက်ပြီး ရွှန်းနဲ့အတူတူဆောင်းသလို သူက ချစ်ချစ်ထီးနဲ့ကပ်ဆောင်းတတ်တာပါလေ။

သတိမရဘူးလား၊ အင်းပေါ့လေ... နေ့တိုင်း (အချိန် ပြည့်) မြင်နေရတာမို့ လွမ်းရတဲ့အရသာကို ချစ်ချစ်တပုံခံစား တတ်ပါ့မလဲ။ တစ်ရက်မှမခွဲဖူးတာကိုး။ ရွှန်းတို့က ကြားငါးရက် မှာ ကျောင်းတက်ပြီး Sat; Sun; မှာ ကျူရှင်တက်ကြတာပါ။ အဲဒီအခါ သူက ချစ်ချစ်နဲ့အတူလာပြီး ချစ်ချစ်ကိုပို့ကာ Teacher

အိမ်ကိုသွားပြီး ဝိုင်းကျူရှင်တက်တာမို့ တစ်ခါတလေ ရွန်းတို့နဲ့ ပင် မဆုံဖြစ်လိုက်ပေ။

လွမ်းလိုက်တာ ခေါင်ရယ်၊ နှုတ်ကဖွင့်ဟမညည်းရဲတဲ့ အဖြစ်ပါပဲလား။ ဘာမဆိုင်ညာမဆိုင်နဲ့ ရွန်းကစိတ်ကောက်မိတာ ကို စိတ်ပျက်သွားလို့များလား။ ခင်မင်လို့ပါ။ ရင်းနှီးသမှုနဲ့ပါခေါင်။ ဒီထက်မပိုတဲ့သံယောဇဉ်မျိုးနဲ့တော့ နောင်တွယ်ခွင့်ပေးပါလား ကွယ်။

“ငါတို့ဆက်မလိုက်တော့ဘူးနော်၊ ဒီမှာပဲ ဆင်းလိုက် တော့မယ်”

“အေး”

“သွားပြီ”

သီဟတို့နှစ်ယောက်နှင့် တခြားကောင်မကလေးတွေက Chemistry ဆောင်နှင့်နီးသည့်လမ်းဂိတ်မှာ ဆင်းသွားကြပါ၏။ ရွန်းတို့ Physics ဆောင်နှင့် Zoo, Botany ဆောင်က အစွန် ဆုံးမို့ ဒီ Major သုံးခုမှကျောင်းသားကျောင်းသူတွေသာ ဆက် ပါလာကြပါသည်။ ကားရပ်လိုက်တော့ အားလုံးနောက်မှ ဘိတ် ဆုံးဆင်းသူက ရွန်းပါပဲ။ လူကအင်အားမရှိတော့သလို ပျော့ပတ် နေတာပါလေ။

ဒီနေ့ ငါသနပ်ခါးရေကျဲလေးပဲ ခပ်ပါးပါးလူးလာခဲ့တာ ပါ ခေါင်။ ခါတိုင်းလို နှုတ်ခမ်းဆိုးဆေးတောင် မတင်ခဲ့ပါဘူး။ ဆံပင်ကိုလည်း ကလစ်နဲ့ပဲ ရိုးရိုးစည်းလာခဲ့ပါတယ်။ ကျစ်ဆံမြီး ကျစ်တာမျိုး ပန်းပန်တာမျိုး မလုပ်တော့ပါဘူး။ အင်္ကျီကိုလည်း blouse ဆန်းဆန်းမဝတ်လာဘူး။ ရင်ဖုံးအဖြူလေးပဲဝတ်လာတာ ပါ။ လုံချည်က အပျော့သားအနက်မှာ အဖြူပွင့်ကြီးတွေကျဲထား တဲ့ ပုံစံခပ်တုံးတုံးကြီးပါပဲ။ ငါ ပဲမများတော့တာ အမှန်ပါပဲ ခေါင်။

နင်သိပ်ကြိုက်တယ်ဆိုလို့ ခရမ်းချဉ်သီးကို ကြက်ဥနဲ့ ရောမွှေပြီး ကြော်လာခဲ့တယ်လေ။ ပြီးတော့ နင်သိပ်မွှေးတာပဲလို့ ပြောတဲ့ ငါးသန်ချိတ်ကို အိုးကပ်လေးချက်လာခဲ့တယ်။ ချစ်ချစ် ကိုမစားစေချင်ပေမယ့် နင်သိပ်စားချင်တယ်ဆိုပြီး သွားရည်ယို လေ့ရှိတဲ့ ငရုတ်သီးစိမ်းကို စိမ်းစားငါးပိနဲ့ ငါးပိချက်လေး ချက် လာခဲ့တယ်။ ဒါတွေ နင်လာမစားချင်တော့ဘူးတဲ့လား။

နင်ရောက်လာတဲ့အခါ မသိယောင်ဆောင်နေလိုက်ချင် ပေမယ့် နင်နဲ့ငါခေါ်ဖြစ်အောင် ချိုမာက ကြားကနေ ကူညီပေး မှာတဲ့။ အဲဒီအခါ မနေ့တုန်းက ဘာမှမဖြစ်သလိုမျိုး တမင်နေ လိုက်ပြီး အစပ်ပြေ ကော်ဖီသကြားလုံးဝကျွေးတဲ့အခါ တခြား သူငယ်ချင်းတွေကို တစ်လုံးစီသာကျွေးပြီး နင့်လက်ထဲကိုတော့

(ဘယ်သူမှမမြင်အောင်) နှစ်လုံးထည့်ပေးဖို့ စိတ်ကူးရှိနေတာကို နင်သိပါ့မလား။ ဪ... ခေါင်ရယ်။

“ဟယ်! တကယ်ရွာပြီဟဲ့၊ ဒီနေ့တော့ အတန်းထဲမှာပဲ ထမင်းစားရတော့မယ်ထင်ပါရဲ့”

မိုးကတဖွဲဖွဲ တကယ်ပင် ရွာလာလေပြီ။ Corridor မှာ ဆပ်သွက်သွက်လျှောက်လာခဲ့ကြပြီး အပေါ်ထပ်မှအတန်းထဲသို့ ဝင် ထိုင်လိုက်ကြပါ၏။ အများစုက မိုးရွာတာကို စိတ်ဝင်စားမှု မရှိသကဲ့သို့ ကြပေမယ့် ရွှန်းကတော့ အင်မတန်နှစ်ခြိုက်လွန်းပါ၏။

လွမ်းနေသူကို ဖေးမကူဘဲ ငိုချင်လာအောင်များ ပြုစား လေသလား မိုးမင်းကြီးရယ်။ အပြင်ကိုခပ်ငေးငေး မေးတောက် ကြည့်ရင်း အတွေးတွေလွင့်ချင်သလို လွင့်နေမိပါ၏။ ချိုနှင့်ချစ် ချစ်ကလည်း ရွှန်းစိတ်မကြည်လင်တာကိုသိနေတာမို့ နှစ်ယောက် သား စကားတီးတိုးပြောရင်း ဘေးဖယ်ထားလေသည်။

အထီးကျန်တယ်ဆိုတာ ဒါကိုများခေါ်ဆိုလေသလား။ ဘေးနားမှာ လူတွေရှိနေပေမယ့် ဘယ်သူမှရှိမနေသလို တစ် ယောက်တည်းပဲ ဖြစ်နေတာလေ။ ‘ဆိတ်တွေ ဘယ်မြက်ခင် ရောက်နေသလဲ’ ဆိုတာမျိုး၊ ‘အတွေးတွေရမယ်... အတွေးတွေ တစ်ပိဿာ တစ်ထောင်’ ဆိုပြီး ဂူငိုငိုမနေရအောင် ပြုံးလာအောင်

လိုက်စတတ်တဲ့ကောင်လေးက အခုဘယ်ဆီများ ရောက်နေပါ သလဲ။

“Good morning, Teacher.”

“Good morning, Class. ဒီမိုးနဲ့တော့ Teacher စာရှင်းပြလို့ ကြားမှာမဟုတ်ဘူး။ Plan တွေကို Blackboard မှာ ချရေးပေးမယ်။ နောက်နေ့မှရှင်းပြမယ်လေနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ Teacher.”

Minor ချိန်မို့ English Teacher ပင် ဝင်လာချေပြီ။ Bell တောင် ဘယ်အချိန်တီးသွားတယ်မသိ။ မိုးရွာနေလို့ မကြား မိလိုက်တာပဲဖြစ်မယ်ထင်ပါရဲ့။ Teacher ရေးပေးနေသည့်စာ ကြောင်းတို့ကိုကူးစဉ် မကြာမခဏမှားယွင်းလေ၏။ Correction Pen ကို တရောက်ကျောက်ခေါက်ပြီး သုံးနေရတာမို့ စိတ်ပျက် ဖွယ်ကောင်းလေစွ။

Teacher က စာရေးမြန်သူမို့ အားလုံးအလျဉ်းအောင် အမြန်လိုက်ကူးနေရတာလေ။ အပေါ်တစ်ကြောင်းကူးနေတုန်း အောက်ကြောင်းကနောက်ဖက်ကို ကူးမိပြန်လေ၏။ ဘယ်လိုဖြစ် နေတာလဲ။ ရွှန်းပပကိုပုံမှန်မဟုတ်အောင် ဘယ်အရာကများ ပြု စားလေသလဲကွယ်။

“ရွှန်း”

“ဟင်”

“မရေးရင်မရေးနဲ့တော့လေ၊ နောက်မှငါ့ဆီက ပြန်ကူး”

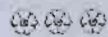
ဘေးမှမနေသာသည့်ချိုမာပြာပြီမို့ Pen ကိုချလိုက်ပြီး ပြတင်းသို့ စိတ်ပျက်စွာငေးနေမိလေသည်။ မိုးကတဖွဲဖွဲဖြင့် သည်း လာချေပြီ။

“Teacher, may I come in please.”

“Come in.”

အခန်းဝမှအသံကြောင့် ရင်ထဲထိတ်ခနဲဖြစ်သွားပြီးလှည့် ကြည့်လိုက်မိပါ၏။ အလို! သူဖြစ်နေပါရောလား။ သူက အတန်း ထဲသို့ ခပ်တည်တည်ဖြင့်ဝင်လာပြီး ရွှန်းဘေးမှာ ရပ်လိုက်လေ သည်။ ခေါင်းမှာမိုးစက်တွေစိုလာသည့် သူ့ကို အငေးသားကြည့် နေမိစဉ် ရုတ်တရက် ရွှန်းလက်ညှိုးမှာ အပ်ချည်ကွင်းလေး သူ့ စွပ်ပေးလိုက်လေ၏။

အလို! မိုးပျံ့ပူဖောင်းနီနီရဲရဲလေးမှာ ဆော့ပင်ဖြင့် Sorry လို့ရေးထားပါရောလား။ အခန်းထဲမှာ ရယ်သံတွေ တီးတိုးထွက် လာတော့တာပါလေ။ ခက်ပါ့ခေါင်ရယ်...

အခန်း (၁၅)

‘မပေါက်စေနဲ့နော်’... တဲ့။ သူ့မှာသွားတာမို့ ရွှန်းမှာ အန္တရာယ်ဗုံး ပိုက်ထားမိသလိုပါပဲ။ အတန်းထဲဝင်လာတဲ့ဆရာ ဆရာမတိုင်း ခေါင်းပေါ်ဖြင့်နေသည့်ပူဖောင်းကိုမြင်ပြီး ပြုံးနေတာ ပါလေ။ ‘ကလေးမဟုတ်သူငယ်မဟုတ်’တဲ့။ ဝေဖန်သွားကြလေ ရဲ့။ အဟုတ်ကို ကလေးဆန်လွန်းတဲ့တောင်းပန်နည်းမျိုးနဲ့ သူ လုပ်သွားတာမဟုတ်လား။

ကြည့်ပါဦး။ Ever smile ရုပ်လေးကို လျှာထုတ်ထား တဲ့ပုံလေးကိုဆွဲထားတာ တစ်ဖက်၊ အခြားတစ်ဖက်မှာက စာလုံး ကြီးကြီးနဲ့ Sorry လို့ရေးထားတာမို့ အဝေးကနေဖတ်လို့တောင့် ရတာမဟုတ်လား။ ဘယ်လောက်စိတ်လှုပ်ရှားဖွယ်ကောင်းလိုက်

ပါသလဲ။

နင့်မှာ ဒီလိုညာဏ်စွမ်းညာဏ်စတွေ ဘယ်လောက်များ ပျားရှိနေသေးပါသလဲ ခေါင်။ တကယ်ဆို ရွှန်းက မိန်းကလေးမို့ နင်းဆီတစ်ပွင့်နဲ့ပဲဖြစ်ဖြစ် လာပေးပြီး တောင်းပန်သင့်တာပေါ့။ ရွှန်းမျှော်လင့်ထားတာလည်း အနီရောင်နင်းဆီတစ်ပွင့်ပါပဲ။ သို့သော် ရွှန်းမျှော်လင့်မထားတာမျိုးကိုမှ သူထွင်တတ်ရတယ်လို့။

ပူဖောင်းလေးကို မကြာခဏကြည့်မိရင်း ကျိတ်ပြုံးမိလေ၏။ ရှက်လိုက်တာနော်။ သူလုပ်လိုက်မှပဲ သူ့ကိုစိတ်ကောက်နေတဲ့ရွှန်းကို တစ်တန်းလုံးသိအောင် ကြော်ငြာလိုက်သလိုဖြစ်သွားတာပဲကိုး။ လူဆိုးလေး ခေါင်ပါလားနော်။

“မြန်မြန်စစ်ပြေငြိမ်းမှပဲ တို့ထိပ်ထားလေး Lecture ကောင်းကောင်းလိုက်နိုင်မယ်ဟေ့”

“ချစ်ချစ်ကလည်း”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ငါစိတ်ဆိုးတိုင်း ဒင်းက သူ့အိမ်ကနေ ကျွဲအော်တတ်တာ။ မျက်နှာကြီးပုပ်မထားနဲ့၊ သွားကျမယ်၊ ပါးရွဲမယ်၊ မျက်စိရွေမယ်၊ နဖူးအရစ်ပေါ်ပြီး အဘွားအိုရုပ်ပေါက်သွားလိမ့်မယ်၊ စိတ်မပုပ်နဲ့တဲ့။ အဲဒီလိုပြောတာ”

“ရွှန်းက စိတ်ပုပ်တာမှမဟုတ်တာချစ်ချစ်ရယ်။ နည်း

နည်းလေး စိတ်ကောက်မိတာကို”

“ဪ... နည်းနည်းပီစိလေးလား”

“အင်း”

ဆေးစွမ်းကလည်း ထက်လိုက်တာနော်၊ ကျောင်းကို စရောက်တဲ့တစ်နာရီကျော် လွမ်းနေတဲ့ဒဏ်ရာကို ဒီပူဖောင်းလေး တစ်လုံးနဲ့ ဟပ်ချလောင်းဆိုပြီး မှော်ဆရာလိုအစွမ်းမျိုးနဲ့ ကုသပေးခဲ့တာမဟုတ်လား။ တော်လိုက်တာ ခေါင်၊ ဒီလိုမျိုးအစွမ်းအစတွေ ဘယ်လောက်များများ ရှင့်မှာရှိနေသေးသလဲဆိုတာ ရင်းသိချင်ပါရဲ့။

“မိုးတော့ စဲသွားပြီ၊ Canteen ပဲသွားမှာလား”

“သွားရမှာပေါ့၊ ဟိုကောင်တွေက ဆိုင်ကပဲမှာစားနေတာကို။ သွားစို့”

ထမင်းစားချိန်မှာ တက်ညီလက်ညီဖြင့် ထိုင်နေကျ Canteen ဆီ ထွက်လာခဲ့ပါ၏။ ဥဒဟိုသွားလာနေကြသည့်ကျောင်းသူကျောင်းသားတွေက ပူဖောင်းကိုဝိုင်းထားသည့်ရွှန်းကို ကြည့်ပြီး ပြုံးစိစိလုပ်သွားကြလေသည်။ ရှက်ရမှာလား၊ ဟင့်အင်း... ဒါရှက်စရာမှမဟုတ်ဘဲ။ ရွှန်းအတွက်တော့ အင်မတန်လေးနက်လွန်းတဲ့အဓိပ္ပာယ်မျိုး ရှိနေတာပါလေ။

“ထမင်းဖြူနဲ့ လက်ဖက်ချင်းသုပ် ကြိုမှာထားလိုက်မယ် လေနော်။ သူတို့လာရင် စောင့်နေရမှာစိုးလို့”

“အေးပါ”

တစ်ခါမှမလုပ်ဖူးတဲ့အလုပ်ပါပဲ။ ရွှန်းက ရေသန့်ဘူးကြီး သုံးဘူး၊ ထမင်းဖြူနှစ်ပွဲ၊ လက်ဖက်ချင်းရောသုပ်တာ နှစ်ပွဲ ကြို တင်မှာထားလိုက်ပါသည်။ ထိုင်ခုံကြိုယူထားရမှာကိုတော့ မိန်း ကလေးတွေမို့ ထမလုပ်ရဲ။

မလာသေးဘူးလား။ Class အတူပြီးကြတာမို့ Can- teen တွေထဲ ကျောင်းသူကျောင်းသားတွေ တစ်ဖွဲ့ပြီးတစ်ဖွဲ့ဝင် လာနေကြပြီလေ။ သူတို့ Class နောက်ကျလို့များလား။ ဒါမှ မဟုတ် ရွှန်းကပဲ စိတ်စောပြီး မျှော်နေမိလို့များလားမသိပါလေ။

“လာမှာပေါ့ ရွှန်းရယ်”

“ထိုင်ခုံမရမှာစိုးလို့ပါတဲ့”

“ဟိုက ကလေးကိုအရပ်ပေးပြီး ချောတာနဲ့ ဒီက ပျော နေပြီပေါ့လေ”

“အမယ်! မဟုတ်ရပါဘူးနော်၊ မနေ့ကတည်းက သူနဲ့ ပြန်ခေါ်ဖို့ ချိန်တိုင်ပင်ထားပြီးသားပါချစ်ချစ်ရဲ့။ သူဒါပေးလို့ မဟုတ် ပါဘူး”

ဖြေရှင်းချက်က ခိုင်လုံပါ့မလား။ တကယ်ပဲ လူများလာ လို့ ဘေးဝိုင်းမှခုံတစ်လုံးကိုသာ ချိုမာဆွဲယူလိုက်လေ၏။ တစ် ဝိုင်းကို ခုံလေးလုံးမို့ အပိုခုံတစ်ခုံသာရတာ ငါးယောက်စာသာ ဖြစ်ချေပြီ။ တစ်အုပ်စုလုံးက ခြောက်ယောက်မဟုတ်လား။ တစ် ယောက်တော့ ခုံလွတ်လေပြီ။

“လာပြီ၊ ငါတို့ဒီမှာ အထွဋ်ရေ”

ချစ်ချစ်လှမ်းခေါ်လိုက်တာမို့ သူတို့သုံးယောက်သား ဆိုင် ထဲသို့ဝင်လာကြလေ၏။ ခုံမရှိတာကိုဝေဝရှာကြည့်ပေမယ့် ထမင်း စားချိန်မှာ လူအပြည့်ပါလေ။

“ရွှန်း”

“ဟင်”

“ခဏ ထပေး”

သူပြောလိုက်တာမို့ ရွှန်းထရပ်လိုက်စဉ် သူက ရွှန်းခုံကို ချိုမာခုံနှင့်တွဲကပ်လိုက်လေ၏။ ခုံက သစ်သားခုံမို့ ကြီးပါသည်။ ချစ်ချစ်က ရွှန်းတို့ထက် အသားအရေပိုပြည့်ပြီး ရွှန်းနဲ့ချိုမာက ကိုယ်ရေပိုစစ်တာမို့ သုံးယောက်ထိုင်ဖို့ ဖြစ်နိုင်ပါ၏။

“အလယ်မှာ ထိုင်မှာလား”

“အင်း”

“ငြိမ်ငြိမ်ထိုင်နော် ကတုံးမ၊ မငြိမ်ရင် အလယ်မှာထိုင်
တဲ့လူ အန္တရာယ်ဖြစ်မှာ”

“အောင်မာ! နင်သာ ငြိမ်ငြိမ်နေစမ်းပါဟဲ့”

“အမယ်... ထမင်းတွေတောင် ကြိုမှာပြီးသားလား”

“ဒါပေါ့”

“ချိုမာ ဘာဟင်းလဲ”

“ကြက်သားနဲ့အာလူး”

“ဟွန်း! နင်စားနေကျဟင်းက ဒါပဲလား။ ကြာရင် ငါတို့
ပါ အရိုးရုပ်ဖြစ်တော့မယ်”

“မစားလည်းနေဟယ်”

“ခရမ်းချဉ်သီးသုပ်ဖြစ်ဖြစ် မြင်းခွာရွက်သုပ်ဖြစ်ဖြစ် ထပ်
မှာဦးမလား”

“တော်ပြီလေ၊ ဒီမှာလည်း ဟင်းတွေရှိနေတာကို၊ ပိုက်
ဆံကုန်တယ်”

“ချွေတာစုဆောင်းသူဌေးလောင်းပေါ့လေ”

သူက ပုံမှန်အသံဖြင့်ပြောလိုက်လေ၏။ ထမင်းနှစ်ပန်း
ကန်ကို သိဟနှင့်ထူးကျော်ဆီ တွန်းရွှေပေးလိုက်တာမို့ လေးဆင့်
ချိုင့်ဖြတ်လိုက်သည့်ရွှန်းမှာ ထမင်းနှစ်ချိုင့်ပါလာတာကို သူမြင်

သွားပါသည်။ ငါးဟင်းနှင့်ငါးပိချက်ကို တစ်ခြမ်းစီထည့်လာတာ
မို့ ငရုတ်သီးမပါအောင်ခပ်ကာ ချစ်ချစ်ချိုင့်ထဲသို့ အရင်ဟင်းထည့်
ပေးလိုက်ပါ၏။

“ကျားသားမိုးကြီး... ငါ့ကို ဦးဖယ်နေပါလား”

“ငရုတ်သီးပါသွားရင် စပ်မှာစိုးလို့ပါ ချစ်ချစ်ရဲ့”

“ကိုယ့်ကိုပေးထားလေ”

လက်မှာကိုင်ထားသည့်ပူဖောင်းကို သူကယူကာ ထိုင်
ခုံကျောမှီမှာ ကပ်ချည်ပေးလိုက်လေ၏။ အလိုက်သိလိုက်တာနော်။

“အဲဒါပေါက်သွားမှာစိုးပြီး တစ်မနက်လုံး Lecture
ကောင်းကောင်းကိုမလိုက်နိုင်ဘူး”

“ဟုတ်လား”

“အင်းပေါ့၊ ဘာလို့ ပူဖောင်းကြီးလာပေးရတာလဲ”

“ဒါလည်းသိမ်းထားလို့ရပါတယ် ရွှန်းရဲ့။ ညနေကျရင်
လေလျော့ပြီးပိန်သွားမှာပါ။ အိမ်ရောက်တော့ စက္ကူဘူးလေးထဲ
ထည့်သိမ်းထားပေါ့။ နေဦး... ပြန်ခေါ်တဲ့အထိမ်းအမှတ်နဲ့ ဒီ
နေ့ Date တပ်ပေးမယ်လေ။ ပြန်ခေါ်ပြီမဟုတ်လား”

“အင်းပါ”

“သေချာပါတယ်နော်”

“အင်းပါလို့ဆို”

“ရူးတာ... ရူးတာ၊ ရွာသာကြီးနဲ့တဖြည်းဖြည်း ဒီ
ကောင်နီးလာပြီ”

သူက တကယ်ပင် ဆော့ပင်အဖုံးချွတ်ကာ ဒီနေ့ Date,
Month, Year တို့ကို ခပ်သေးသေးလှည့်ရေးလိုက်လေ၏။ ရူး
တာတဲ့။ ဟုတ်မှာပါ။ သူ့ရူးတာဆိုရင် ရွှန်းလည်း အတူတူရူးတာ
မျိုးပဲဖြစ်မှာပေါ့။ ရယ်စရာကြီးနော်။

“ခုထိ ခေါင်းက ရေကောင်းကောင်းမခြောက်သေးဘူး။
ဖျားတော့မှာပဲ”

“စိုးရိမ်ရင် သုတ်ပေးပေါ့”

“အမယ်! ဘာလို့လုပ်ပေးရမှာလဲ”

“ပြန်ခေါ်တဲ့အထိမ်းအမှတ်နဲ့ပဲလေ၊ လုပ်ပေးသင့်တယ်
မဟုတ်လား သူငယ်ချင်းတို့”

“Over ဟောကောင်၊ မင်း လိုတာထက်ပိုနေပြီနော်”

သူငယ်ချင်းတွေပြောနေကြပေမယ့် တကယ်ပင် စေ
တနာရှိတာမို့ လွယ်အိတ်ထဲမှ ချွေးသုတ်ပါအသေးလေးကို (ရွှန်း
ဆောင်တတ်တာမို့) ထုတ်ကာ သူ့ခေါင်းကိုသုတ်ပေးလိုက်မိ၏။
သူက ခြောက်မခြောက် လက်နဲ့စမ်းပြီး ‘ရပြီ’ ဆိုမှသာ ရေသုတ်

တာကို ရပ်လိုက်ပါသည်။

သူက ရွှန်းကိုတစ်ချက်ပြီးပြလိုက်ပြီး ထမင်းစစားချေ
ပြီ။ ရင်ထဲမှာ ထိတ်ခနဲဖြစ်ပြီး ချစ်ချစ်ကိုအလန်တကြားလှမ်းကြည့်
လိုက်မိပါ၏။ မကျေနပ်သလိုများ ကြည့်နေလေမလား။ ရွှန်းကြည့်
လိုက်မိပေမယ့် ချစ်ချစ်က ချိုမာနှင့်ဟင်းတစ်လှည့်စီ ထည့်ပေး
နေပြီး ရွှန်းတို့ကို မမြင်သလိုပါလေ။

တော်ပါသေးရဲ့၊ တော်ကြာ ရွှန်းကို သူနဲ့တစ်လွဲထင်ပြီး
စိတ်ကောက်သွားရင် ပြဿနာက ကြီးကုန်မှာမဟုတ်လား။ ဟို
ချိုင့်နှိုက် ဒီဟန်းကန်လှဖြင့် နေ့စဉ်စားနေကျထမင်းပိုင်းက ခပ်
မြန်မြန်အပြီးသပ်သွားပါသည်။

“အအေးသောက်ရမှာလား”

“ဒီလောက်ရာသီဥတု အေးနေတာကို အအေးမှာစရာ
လား”

“ဒါဆို Tea နဲ့ Coffee ပဲဆွဲမယ်လေ။ Waiter...
ဟေ့! ပျတ်!”

လက်ဖက်ရည်နဲ့ကော်ဖီတဲ့။ ရွှန်းသက်ပြင်းခိုးရှိကီလိုက်
မိပါသည်။ ဒီလိုမှာတိုင်း သူတို့ယောက်ျားလေး သုံးယောက်က
လက်ဖက်ရည်သောက်ပြီး ရွှန်းတို့အတွက် ကော်ဖီပဲအမြဲမှာတတ်

၁၇၆ ❀ စေတနာ့စာပေ

တာပါလေ။

“လာပါပြီအစ်ကို”

“ဒါတွေသိမ်းလို့ရပြီ... ပြီးရင် Four Tea နဲ့ Two Coffee လာပို့နော်။ စာရင်းပါ တစ်ခါတည်းပေါင်းလာခဲ့ပေး”

“ဟုတ်ကဲ့ အစ်ကို”

“နေစမ်းပါဦး၊ လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက်က ဘယ်သူ့ဖို့လဲ။ ခြင်ဆေးခွေဖို့လား”

“No!... ခြင်ဆေးခွေက လက်ဖက်ရည်နဲ့မတည့်ဘူး။ Coffee က Premier 2 Plus နော်၊ Tea က ချိုစိမ့်”

သူ့လက်ထောင်ပြုကာ မှာတာမို့ မှားစရာမရှိ။ သူငယ်ချင်းတွေက သူ့ကတော့တစ်ယောက်တည်း ဝိုင်းကြည့်နေကြလေ၏။ ခါတိုင်းလို သူ့အရွှန်းမဖောက်ပါချေ။ အမြဲလိုလို ရွှန်းတို့ဝိုင်းက တဝါးဝါးတဟားဟားဖြင့် ရယ်သံတွေထွက်ပြီး အဆူညံဆုံးမဟုတ်လား။ ဒီနေ့မှငြိမ်သက် တိတ်ဆိတ်နေတာပါလေ။

လက်ဖက်ရည်တွေ ကော်ဖီတွေရောက်လာတော့ သူက လက်ဖက်ရည်ခွက်ကို ရွှန်းရှေ့သို့ပို့ပြီး ဇွန်းဖြင့်မွှေပေးပြန်လေ၏။ လုပ်ပြန်ပြီ ချစ်ချစ်ရှေ့မှာ ခေါင်ရယ်...

“ခြင်ဆေးခွေ”

ရွှေပဒေသာစာပေ

ရုပ်ထဲမှာ ခုန့်တခုန့် ❀ ၁၇၇

“ပြော”

“ငါ့မာတာ သိသွားပြီ”

“ကောင်းတယ်... သေပေါ့”

သူ ချစ်ချစ်ကိုဘာအဓိပ္ပာယ်နဲ့ပြောမှန်း ရွှန်းမသိ နားမလည်ပါချေ။ သူတို့က ငယ်သူငယ်ချင်းတွေမို့ လျှို့ဝှက်ချက်တွေ ရှိတာပဲမဟုတ်ပါလား။

❀ ❀ ❀

ရွှေပဒေသာစာပေ

အနီး (၁၆)

‘မာတာ သိသွားပြီတဲ့’လား။ မာတာဆိုတာ မိခင်ကိုဆိုလိုမှန်း ရှိန်းလိပ်ပါသည်။ အမေသိသွားပြီဆိုတာ ဘာများလဲ။ အမေမသိအောင် သူဘာများခိုးလုပ်ထားလို့လဲ။ ဘယ်လိုမှစဉ်းစားလို့မရ။ တစ်ညလုံး ဒီစကားကိုကြားယောင်ပြီး အိပ်ခဲ့တာ အိပ်ရေးမဝသလိုဖြစ်နေပြီလေ။

ဘုရားရေ! သူနဲ့... သူနဲ့ချစ်ချစ်နဲ့များ ချစ်သူတွေဖြစ်ကုန်လို့လား။ ဖြစ်နိုင်တာပေါ့။ ဒီလောက်တရင်းတနှိုးရှိလှတာ။ လက်ပွန်းတတီးရှိတာ။ နေ့ညမပြတ်မြင်နေရတာ။ ဒီလူနဲ့ဒီလူမှ ချစ်သူရည်းစားမဖြစ်ရင် ဘယ်သူတွေဖြစ်နိုင်မှာတဲ့လဲ။

ရင်ထဲမှာ နင့်ခနဲဖြစ်သွားရသလို မျက်ရည်တို့ပါ ဝဲလာ

ရွှေပဒေသာစာပေ

ရလေ၏။ ဘာဆိုလဲ၊ ရွှန်းနဲ့ဘာများသက်ဆိုင်လို့လဲကွယ်။ ဒီ
အတိုင်းဖြူစင်စွာ ခင်မင်တဲ့သူငယ်ချင်းတွေပဲမဟုတ်လား။ ရွှန်း
ရင်ဘတ်ထဲမှာ ဒီလိုနာကျင်ပြီး မျက်ရည်ရစ်ဝဲလာရတဲ့ဝေဒနာမျိုး
ခံစားနေရပါသလဲ။

“သမီးငယ်၊ ကျူရှင်သွားရမယ်ဆို၊ ခုထိမထသေးဘူး
လား”

မာမာအသံကြောင့် အလန့်တကြားဖြစ်သွားရပါ၏။ စား
ပွဲထက်တင်ထားသည့် စက္ကူဘူးလေးထဲကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်
မိပါသည်။ သူပြောသလို တကယ်ပင် ဒီပူဖောင်းလေး ပိန်သွား
တာကို ရွှန်းသိမ်းထားတာပါလေ။

ဘာသဘောနဲ့လဲ ခေါင်ရယ်၊ ချစ်ချစ်ကို စေတနာပိုပြီး
ထားမှန်းသိနေသလို ရွှန်းအပေါ်မှာလည်း ထိုသို့သော ထူးခြား
နားအပြုအမူမျိုးကို ဘာဖြစ်လို့များ လုပ်ပြတာတဲ့လဲ။ ရွှန်းက
အရိုင်းလေးပါကွယ်၊ သူစိမ်းယောက်ျားလေးတွေနဲ့ တစ်ကြိမ်တစ်
ခါမှ ပတ်ပတ်သက်သက်မရှိခဲ့တဲ့ အရိုင်းပန်းလေးတစ်ပွင့်ပါ။

ဒီပန်းပွင့်လေးကို မထိတထိနဲ့ အညှာကြွေသွားအောင်
မပြုစားချင်ပါနဲ့လား။ တကယ်ဆို ပွင့်လင်းသင့်တာပါနော်။ သူ
ငယ်ချင်းတို့ရေ ငါနဲ့ခြင်ဆေးခွေတော့ ဘာညာဘာညာဖြစ်သွား

ပြီးလို့ ပေါ့ပေါ့လေးပြောလိုက်ရုံပါပဲ။ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့အတူ ရော
နှောရယ်မောရင်း ဝေဒနာကို ကျိတ်ဖြေလို့ရဦးမှာပါ။ အခုတော့
ချစ်ချစ်လိုလို ရွှန်းလိုလိုနဲ့ ဒီပျားလေးက ပန်းပွင့်ရွေးနေသလိုပါ
လေ။

“သမီး ရွှန်းပပ”

“နီးပြီ မာ”

“အေး... မြန်မြန်နော်၊ ခြောက်နာရီကျော်နေပြီ”

မာမာသတိပေးနေပြီမို့ လက်ထဲမှစက္ကူဘူးလေးကို အံ
ဆွဲထဲထည့်သိမ်းလိုက်ပြီး ဒီနေ့ယူသွားရမည့်စာအုပ်တို့ကို လွယ်
အိတ်ထဲသို့ ထည့်လိုက်ပါသည်။ ပြီးတော့ Compus ပစ္စည်းအစုံ၊
ခေါင်းအုံးဘေးမှာရှိနေသည့် ချွေးသုတ်ပဝါလေးကို ကောက်ကိုင်
လိုက်မိ၏။ သူ့ခေါင်းကိုသုတ်ပေးတုန်းက ပဝါလေး။ လျှော်ရမှာ
နဲ့မျောလိုက်တာနော်။

“မိရွှန်း!”

“လာပြီ မာရေ”

ကိုကိုကတော့ ပိတ်ရက်မို့ အိပ်ရာမှာ ဖိပ်နဲ့နှပ်နေဦးမှာ
လေ။ မနာလိုလိုက်တာနော်။ အပြင်ကိုထွက်ပြီး ရေချိုးခန်းထဲဝင်
မှ မာမာ့ပွစိပွစိအသံက တိတ်တော့၏။ ဒီအမေအကြောင်းသိရဲ

သားနဲ့ ရွှန်းကလည်း လေးပင်နေမိတာကိုး။

“မြန်မြန်ချိုးဦးနော်၊ ရေစိမ့်မနေနဲ့ဦး”

“ဟုတ်”

ရေမြန်မြန်ချိုးပြီး ထွက်လာတော့ ပါပါက အခန်းဝမှာ စောင့်နေပြီး ရွှန်းလက်ထဲသို့ ကျူရှင်လစာအိတ်ကို ပေးလေသည်။

“ဒါက မုန့်ဖိုး”

“ကျေးဇူး ပါပါ”

“ငါ့သမီးအိပ်ရေးမဝဘူးလား၊ မျက်ကွင်းတွေညိုလို့”

“အဟီး! ညကစာကျက်တာ ညဉ့်နက်သွားလို့ ပါပါ”

“စာမေးပွန်းပြီလား”

“ဟုတ်”

“အေးအေး... ကြိုးစားနော်၊ ငယ်ငယ်ကတည်းက နှစ်ချင်းပေါက်ပဲအောင်ခဲ့တာ။ တက္ကသိုလ်ရောက်မှ မကျစေနဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ ပါပါ”

စာမေးပွဲမကျစေတဲ့ သတိပေးချေပြီကော။ ရွှန်းကဖြင့် စိတ်တွေထွေပြားပြီး လေလွင့်နေတာလေ။ ညာမိချေပြီ၊ စာကျက်တာတဲ့၊ ဘာစာမှတစ်ပုဒ်မှကောင်းကောင်းမရဘဲ နားထဲမှာ ‘မာ

တာ သိသွားပြီဆိုတဲ့စကားလုံးကိုသာ အကြိမ်ကြိမ် အထပ်ထပ် ကြားနေမိတာလေ။

မေးကြည့်လိုက်ရမလား။ တော်ကြာမှ ‘နင်နဲ့မဆိုင်ပါဘူး’ ပြောလိုက်မှ အရှက်ကွဲပြီးသေမှာ။ သူတို့လျှို့ဝှက်ကိစ္စကို ဘယ်မေးလို့ကောင်းပါ့မလဲနော်။ လူဆိုတာ ဒူးနေရာဒူး တော်နေရာ တော် နေတတ်ရမှာမဟုတ်လား။ သက်ပြင်းကိုနှိုက်လိုက်ပြီး ခေါင်းခါလိုက်ပါ၏။

သနပ်ခါးလူး၊ အဝတ်အစားလဲ၊ ခေါင်းပြီး အုန်းဆီလူး ကလစ်ညှပ်ပြီး လွယ်အိတ်ယူကာ အခန်းထဲမှထွက်လိုက်ပါသည်။

“ရွှန်းသွားတော့မယ် မာနဲ့ပါပါ”

“အဆာပြေစားသွားဦးလေ သမီးရဲ့။ နေ့လယ်နှစ်နာရီမှ ပြန်ရမှာဆို”

“မစားတော့ဘူး မာ၊ ကျူရှင်အောက်က မုန့်ဟင်းခါးဆိုင်မှာ စားကောင်းလို့ဆိုပြီး ချစ်ချစ် ဒီနေ့ဝယ်ကျွေးမယ်ပြောထားလို့ပါ”

“သန့်ရောသန့်လို့လား။ တော်ကြာ ဗိုက်နာဦးမယ်”

“ဆိုင်ကြီးပါ မာရဲ့၊ သန့်ပါတယ်”

“အေးအေး... ပြီးရော”

ပါပါနဲ့မာမာကို မီးဖိုခန်းထဲမှာပင် ထိုင်ကန်တော့ပြီး ဧည့်ခန်းဘုရားစင်ရှေ့မှာ ဆယ့်ငါးမိနစ်ခန့် ဘုရားရှိခိုးပြီးမှ ထွက်လာခဲ့ပါ၏။ မာမာ စက်ဘီးပြင်ပေးထားပေမယ့် ဟိုနားဒီနား ဈေးဝယ်စရာရှိမှသာ ရွှန်းသုံးဖြစ်ပါသည်။ ကျောင်းတက် ကျူရှင်တက်ရင်တော့ လမ်းထိပ်ကိုလျှောက်ဖို့ အချိန်ဆယ်မိနစ်ပိုချန်ပြီး စောထွက်ကျင့်ရှိနေပြီလေ။

“တိ!”

“အမေ!”

လမ်းထိပ်မှာရပ်ထားသည့်ကားထဲမှဟွန်းသံကြောင့် လန့်သွားပြီး လှည့်ကြည့်လိုက်မိပါသည်။ အလို! မတွေ့ရတာကြာပြီ ဖြစ်တဲ့ မျက်နှာတစ်ခုကို အရှုဏ်ဟက် မနက်စောစောကြီးမြင်လိုက်ရတာပါလား။

“ကိုကို”

“မတက်ဘူးလို့မငြင်းရဘူးနော်၊ လိုက်ဖို့ပေးမယ်။ ပြီးတော့ ပြောစရာရှိလို့”

“ပြောစရာ”

“ဟုတ်တယ်”

ပြောစရာတဲ့။ နေဦး... လိုက်သွားလို့ ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ။

ရွှန်းက ချိုမာနဲ့အတူတူ အမြဲသွားနေတတ်တဲ့သူလေ။ တစ်ယောက်တည်းဖောက်ပြီး ထွက်သွားရင် မိချိုမာ စိတ်ဆိုးပေမပေါ့။

“မဖြစ်ဘူး”

“ဘာလိုလဲ”

“ရွှန်းသူငယ်ချင်းကိုစောင့်ရဦးမှာ”

“စောင့်လေ၊ ကားပေါ်မှာထိုင်စောင့်လည်း ဖြစ်တာပဲဟာ။ လာ... တက်၊ ဘယ်နားမှာစောင့်မှာလဲ”

“ဟိုရှေ့နားလေးမှာ”

“OK!”

ကိုကိုက ရွှန်း ကားပေါ်တက်ပြီးသည်နှင့် ကားကိုရှေ့နည်းနည်းတိုးပြီး ဘေးကပ်ကာ ရပ်ထားလိုက်လေသည်။ နာရီကိုတစ်ချက်ကြည့်မိတော့ ချိုထွက်လာဖို့ ငါးမိနစ်ခန့်သာ လိုတော့တာပါလေ။ ချိုတို့လမ်းထိပ်နား ရပ်ထားတာမို့ လမ်းထဲမှ ချိုထွက်လာတာကို မြင်နိုင်လေ၏။

“ဘာစားလာခဲ့လဲ”

“ဟင့်အင်း... ဟိုရောက်မှ မုန့်ဟင်းခါးဝယ်စားကြဖို့ တိုင်ပင်ထားလို့”

“ကိုယ်ဝယ်ကျွေးမယ်လေ”

“နေပါစေ ရပါတယ်ကိုကို၊ ပြောစရာရှိလို့ဆို၊ ဘာပြောမှာလဲ... ပြောလေ”

“ဒီမှာပြောရမှာလား”

“အင်းပေါ့၊ ဒီမှာပြောလို့မရအောင် ကိုကိုပြောမှာ ဘာစကားမို့လို့လဲ”

“ကိုယ်က Coffee ဆိုင်မှာပဲဖြစ်ဖြစ် ထိုင်ပြီးပြောမလားလို့ပါ”

“ဒါဆိုရင်တော့ မနက်ဖြန်မှပြောတော့ ကိုကို။ ဒီနေ့ကတော့ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ကြိုချိန်းထားပြီးပြီမို့ ကတိဖျက်လို့မရဘူး”

“နောက်နေ့”

“အင်း”

လမ်းထဲမှ ချိုမာ ထွက်လာတာကိုမြင်ရပြီမို့ လက်ထုတ်ပြကာ လှမ်းခေါ်လိုက်ရ၏။ နို့မို့ ရွှန်းတို့ကိုကျော်ပြီး ဂိတ်ကိုသွားတော့မှာကိုး။

“ဟဲ့! ဘယ်က စီးတော်ယာဉ်လဲ”

“ကိုကိုဘော်ဒါလေ၊ ကိုသွန်းရွှေလျှံတဲ့။ မှတ်ထားနော်။ ရွှန်းရဲ့သူငယ်ချင်း ချိုမာပါ ကိုကို”

နစ်ယောက်သား ခေါင်းညိတ်ပြကာ အသိအမှတ်ပြုကြလေ၏။ ရွှန်းက ရှေ့ခန်းမှာထိုင်နေပြီမို့ ချိုက နောက်ခန်းမှာဝင်ထိုင်လိုက်ပါသည်။ ကိုကိုက ဘာစကားမှထပ်မပြောဘဲ မြို့ထဲသို့ ခပ်မှန်မှန်ကားမောင်းခဲ့လေ၏။

“မြို့ထဲသွားစရာရှိလို့လား ကိုကို”

“ဆိုပါတော့”

“စာအုပ်သွားဝယ်မှာလားဟင်”

ပြုံးလေ၏။ ဘာကိုများ သဘောကျသွားလို့ပါလဲ။ ဒါလေးမေးမိတာ ပြုံးစရာမှမလိုအပ်တာလေ။ ချိုကတော့ ရွှန်းတို့နစ်ယောက်ကို နောက်ကနေပြီး အကဲခတ်နေလေ၏။ ကိုကိုကို တစ်ခါမှမမြင်ဖူးတာကိုး။ အမှတ်တမဲ့ အောက်သို့ခုံကြည့်မိစဉ် Style pants ဝတ်ထားသည့်ကိုကိုခြေထောက်မှာ Shoe သာစီးထားလေသည်။

ကိုကိုက ဘောင်းဘီနဲ့လိုက်ဖက်သလို ခေါင်က ပုဆိုးနဲ့ အင်မတန်လိုက်ဖက်ပါ၏။ ပြီးတော့ ရွှန်းသဘောကျတာ ခေါင့်ခြေထောက်ဖွေးဖွေးလေးပေါ်က မွေးညင်းနုခပ်စိမ်းစိမ်းလေးတွေပါလေ။ ကတိပါအနက်ရောင်လေးနဲ့ ခေါင့်ခြေထောက်က အင်မတန်လိုက်ဖက်လွန်းသည်ထင်လေသည်။

အလို! ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်ရဲ့ခြေထောက်ကိုမှ
ရွန်းသဘောကျမိတာကိုများ လူတွေသိကုန်ရင် ဟားတိုက်ရယ်
မောကြမယ်ထင်ပါရဲ့။ ခက်ပြီကော ခေါင်။

“ဟောဗျာ... ဘာတွေများစဉ်းစားနေတာလဲ”

“ဟင်! ဘာပြောလိုက်တာလဲ”

“ကိုယ် မုန့်ဖိုးရှင်းပေးခဲ့ရမလားလို့ မေးနေတာလေ”

“ဟင့်အင်း”

“မနက်ဖြန်တော့ ကိုယ်ဝယ်ကျွေးတာ စားရမယ်နော်၊
ကတိ”

“ဟုတ်”

“စာအုပ်ဝယ်မလားမေးတာဆိုတော့ ဘာစာအုပ်များ လို
ချင်လို့လဲ”

“Dictionary ပါကိုကို အိမ်မှာ ရွန်းလိုလို့ သွားတောင်း
ရင် ကိုကိုက စိတ်ပုပ်ပြီး မပေးချင်လို့ အမြဲစကားများရလို့ပါ”

“ဟုတ်လား၊ ကောင်းပြီလေ။ ကိုယ်ဝယ်လာခဲ့ပေးမယ်”

“ကျေးဇူးပါ ကိုကို၊ ရှေ့မှာရပ်ပေးပါ”

ကျူရှင်တိုက်ခန်းတွဲရှေ့မှာ ကားကိုရပ်ပေးလိုက်တာမို့
ကားပေါ်မှဆင်းလိုက်ပါ၏။ ကားရှေ့ခန်းကို ကိုယ်ကိုင်းကာ နှုတ်

ဆက်စဉ် ကိုကိုက အပြုံးဖြင့် လက်ပြန့်ဆက်လေသည်။ ကိုကို
ကားလေး ထွက်သွားတော့မှ ကျောပေးထားသည့်မုန့်ဆိုင်ဘက်
သို့ မျက်နှာမူလိုက်ပါ၏။

ဘုရားရေ! ရွန်းနောက်နားမှာ ရွန်းကို စူးရှထောက်ပ
လွန်းတဲ့မျက်ဝန်းတစ်စုံက ကြည့်နေတာပါလား။

ခေါင် ဘာအဓိပ္ပာယ်ရှိတဲ့အကြည့်မျိုးနဲ့ ဒီလိုကြီး စူးစူး
ရဲရဲကြည့်နေရပါသလဲ။

အပိုင်း(၃)

“ကိုကို”လို့တစ်ခါခေါ်လိုက်တိုင်း ဒီရင်ဘတ်
ကြီး ဒုန်းခနဲခနဲသွားတာကို မင်းသိပါ့မလား....
အပြုံးနုနုလေးကစပြီး ကိုယ့်အာရုံအားလုံးကို
ဖမ်းစားစေခဲ့သလို လှပတဲ့အိပ်မက်တွေအဖြစ် ဖန်ဆင်း
ပေးနိုင်ခဲ့တာပါ ချာတိတ်ရယ်....

သွန်းရွှေမျှဖြိုး

အနီး (၁၇)

ဘာကိုမှမရည်ရွယ်ဘဲ ထွက်လာခဲ့တဲ့ခရီးက စာအုပ်
တန်းဆီသို့ ခြေကိုလှမ်းခဲ့ရပါ၏။ Dictionary တဲ့။ ကျောင်း
စတက်တုန်းက ပြင်ပြင်ဆင်ဆင်လေး ရှိခဲ့တဲ့မိန်းကလေး။ အခု
တော့ သနပ်ခါးပင် ညီအောင်မလိမ်းတော့သလိုပါပဲလား။ ဘာ
ကြောင့်လဲ။

ဘာအပူအပင်များရှိနေလို့ပါလဲ ချာတိတ်ရယ်။ စာမေး
ပွဲကြောင့်လား။ စာမေးပွဲက သုံးလလောက်တောင် လိုသေးတာ
ပါ။ ဒါဆို ဘာကြောင့်ပါလဲ။ ကျူရှင်ရှေ့ ကားရပ်ပေးစဉ်မှာ သူမ
ကို စူးစဲကြည့်လိုက်တဲ့မျက်ဝန်းတစ်စုံ။ ပြီးတော့ သူ့ထံ မြားတစ်
စင်းလို အားပါပြီး ရောက်လာတဲ့အကြည့်ပြင်းပြင်း။

ရွှေပဒေသာစာပေ

ဘယ်သူလဲ။ မင်းသူငယ်ချင်းလေလား။ အုပ်စုထဲမှာ ယောက်ျားလေးပါတတ်ပေမယ့် ဒီလိုပိုင်စိုးပိုင်နင်းပုံစံမျိုး ကြည့် တတ်တဲ့ကောင်လေး ပါနေတာ အံ့ဩစရာပါပဲ။ မင်းနဲ့များသက် ဆိုင်နေမလား။ ရင်ထဲကျဉ်ခနဲဖြစ်သွားစဉ် လက်ထဲမှာကိုင်ထား သည့်စာအုပ်က လျှောခနဲပြုတ်ကျသွားလေ၏။

“Sorry!”

ခြေလှမ်းကိုနောက်ဆုတ်လိုက်မိစဉ် သူ့နောက်မှာ စာ အုပ်ရွေးနေသည့်လူနှင့်တိုက်မိလေ၏။ လက်ထဲကိုင်ထားသည့် စာအုပ်တွေက ရှစ်အုပ်မို့ အပေါ်ဆုံးမှာတင်ထားသည့်စာအုပ်ပါး သုံးအုပ်က ပြုတ်ကျသွားတာပါလေ။

“ဪ... ဘယ်သူများလဲလို့၊ ယူကိုး”

ခပ်မာမာအသံကြောင့် ပြုတ်ကျသွားသည့်စာအုပ်တွေ ကိုကောက်နေရင်း မော့ကြည့်လိုက်မိပါ၏။ အလို! တိုက်တိုက် ဆိုင်ဆိုင် ချိန်းမထားပါဘဲ ‘အင်းဝ’ စာအုပ်ဆိုင်ထဲမှာ လာဆုံရ သည်က ထားသစ္စာပါလေ။

“မှတ်မိတယ်ပေါ့လေ”

မနို့တရိုးပြုံးလေ၏။ ထိုအပြုံးထဲမှာ လျှို့ဝှက်ချက်တွေ အများကြီးပါနေသလို အဓိပ္ပာယ်တွေလည်းပါနေတာမဟုတ်ပါ။

လား။ အာရုံထဲ ရုတ်တရက်မြင်လိုက်ရသည်က သွားတန်းဖွေး ဖွေးလေးတွေ ပေါ်သည်အထိ ဖြူစင်စွာပြုံးတတ်သည့်မျက်နှာ လှလှလေ။

“တို့က တစ်ခါမြင်ရုံနဲ့ လူတွေရဲ့မျက်နှာကိုအလွတ်ကျက် နိုင်ပါတယ် ယူရဲ့။ အထူးသဖြင့် တို့နဲ့ပတ်သက်ဆက်နွယ်ချင်တဲ့ လူတွေကိုပေါ့”

ရင်ထဲ တော်တော်အောင့်သက်သွားရပါ၏။ တွေ့လား။ ဆုံတာနဲ့ လူတစ်ဖက်သားကိုနှိပ်ကွပ်တဲ့လေသံမျိုးနဲ့ ဆက်ဆံပြီ လေ။ ကံဆိုးတာလား ကံကောင်းတာလား ဘာမှမသေချာ။ ထား သစ္စာဆိုဟာ အပြင်ထွက်လေ့မရှိဘဲ အိမ်ထဲအောင်းပြီး စာအမြဲ ဖတ်နေကျက်နေတဲ့ ဆေးကျောင်းသူပေကိုး။

“ယူ... Computer Note Book မသုံးဘူးလား”

သူနှုတ်ခမ်းတွန့်ရုံ ပြုံးလိုက်ပါ၏။ လက်ထဲမှာကိုင်ထား သည့် Dictionary အလတ်စားလေးတွေကိုကြည့်ပြီး အထင် တသေးမေးနေတာကိုး။

“သုံးပါတယ်၊ ဒါက သူများမှာလို့ဝယ်တာပါ။ ဒါနဲ့ ထား တစ်ယောက်တည်းလား”

ခေါင်းကိုမညိတ်ချင်သလိုဟန်ဖြင့် ညိတ်ပြလေ၏။ နား

၁၉၆ ဓမ္မရန်တရန်

ထဲမှာ 'ဟုတ်ကဲ့ကိုကို' ဆိုပြီး ခေါင်းဆတ်ခနဲညိတ်တတ်တဲ့ပုံရိပ်
လေးက ဖျတ်ခနဲပါပဲ။ ကိုယ်တော့ ဒုက္ခပါပဲချာတိတ်ရယ်။ ဘာပဲ
လုပ်လုပ် မင်းအကြောင်းတွေက အာရုံထဲရောက်ရောက်လာတာ
အခက်ပါပဲ။

“ကျစ်! ဒီမိုးက ရွာလာပြန်ပြီ။ စိတ်ပျက်လိုက်တာ”

သူမညည်းလိုက်တာမို့ အပြင်သို့ သူလှမ်းကြည့်လိုက်ပါ
၏။ တကယ်ပဲ မိုးက တဖွဲဖွဲရွာလာပြီကိုး။ သဘာဝတရားကို
အလိုက်သင့်လေး လက်သင့်မခံတတ်ဘူးလား။ သူဆိုရင် မိုးပဲ
ရွာရွာ နင်းပဲကျကျ အဲဒီရာသီနှစ်ခုစလုံးကို အင်မတန်မှသဘော
ကျတာလေ။ နေ့ဘက် နေအရမ်းပူလွန်းတာကိုတော့ ဘယ်သူမှ
ကြိုက်မည်မထင်ပါ။

“ကားယူမလာလို့လား ထား”

“ကားပါပါတယ်၊ ထီးပါမလာတာ။ ပြီးတော့ ထားရဲ့
ကားက တော်တော်ဝေးဝေးမှာ ရပ်ခဲ့ရလို့ ဒီကနေလျှောက်ရဦး
မှာလေ။ ယူကားကရော”

“ကိုယ်လည်း ထားလိုပဲလေ၊ ပိတ်ရက်ဆိုတော့ ဒီဆိုင်
တွေ လူလာတာများတာကိုး။ ဒီလိုလုပ်ပါလား၊ မိုးစဲတာကိုစောင့်
ရမယ့်အတူတူ ဒီနားကကော်ဖီဆိုင်မှာပဲဖြစ်ဖြစ် ခဏတဖြုတ် ထိုင်

ရွှေပဒေသာစာပေ

ကြရအောင်”

“အင်းလေ၊ စကားလည်းပြောကြတာပေါ့”

“ငွေရှင်းရအောင်”

သူ ဦးဆောင်၍ ကောင်တာမှာ ငွေရှင်းကြပါ၏။ သူမ
ရွေးသည့်စာအုပ်တွေက သုံးအုပ်သာဖြစ်ပြီး Original စာအုပ်
ချည်းသာ။ သူရွေးတာက Dictionary နှင့် ချာတိတ်ဖတ်ရလွယ်
စေရန် ဘာသာပြန်စာအုပ်အချို့မို့ ဆယ်အုပ်ခန့်ဖြစ်သွားရပါသည်။

ကျသင့်ငွေရှင်းကာ စာအုပ်ထုပ်တွေကိုပိုက်လျက် ကပ်
လျက်မှာရှိနေသည့် ကော်ဖီဆိုင်သို့ ဆက်လျှောက်ခဲ့ပါ၏။ မှန်
တံခါးကိုတွန်းဖွင့်ဝင်ကာ အပြင်ကိုမြင်နိုင်သည့်အဝင်အနီးရှိ စား
ပွဲခိုင်းမှာပင် သူရွေးချယ်ထိုင်လိုက်ပါသည်။

Waitress အနီးသို့ရောက်လာစဉ် ကော်ဖီပူပူနှစ်ခွက်
နှင့် Cake တစ်ပွဲသာ သူမှာလိုက်၏။ သူမအကြည့်တို့က သူ
စာအုပ်ထုပ်ဆီမှာသာ အာရုံစိုက်နေသလိုပါလေ။

“ဘာမှာချင်သေးသလဲ ထား”

“ဟင့်အင်း”

“ရပြီ၊ အဲဒါပဲနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါရှင်”

ရွှေပဒေသာစာပေ

သူဝတ်လာသည်က Sport shirt အပြာနှင့် Style pants အနက်ရောင်ပါ။ သူမဝတ်ထားတာက Blouse အညိုနှင့် လုံခြုံသည်က (ချိတ်တပ်လုံခြုံသဖြစ်မည်ထင်ပါရဲ့) သျှားညှိုရောင်ခပ် ရင့်ရင့်။ နှုတ်ခမ်းကိုလည်း အညိုဖျော့လေးဆိုးထားတာမို့ ခပ် တိုတိုညှပ်ထားသည့်ဆံပင်ပုံစံနှင့် လိုက်ဖက်နေပါသည်။ ရဲရင့် သည့်အလှဟုပဲဆိုပါစို့။

“ယူဝယ်ပေးတာ အထက်တန်းကျောင်းသားအတွက် လား ကိုသွန်းရွှေလှဲ့”

“First Year ကျောင်းသူအတွက်ပါ ထား။ ကိုယ်ဝယ် ဖတ်တဲ့စာအုပ်တွေကိုတော့ သူဘယ်ဖတ်နိုင်ဦးမလဲ။ ငယ်သေး တာကိုး။ အပြင်မှာရှာလို့မရနိုင်တဲ့စာအုပ်မျိုးဆို သူငယ်ချင်းတွေ ဆီက ခဏငှားပြီး Copy ကူးတာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒါမှမဟုတ် Member ဝင်ထားတဲ့ American Centre ကပဲဖြစ်ဖြစ် ငှားဖတ်ရ တာပေါ့”

“ဪ”

သူမမျက်ဝန်းထဲမှာ မေးခွန်းတွေ မြင်နေရသလိုပါပဲ။ အလေးထားပြီး စာအုပ်ဝယ်ပေးတဲ့ First Year ကျောင်းသူဆို တာကိုများ သိချင်လာလို့များလား။ သိချင်ရင်မေးလိုက်ပါ ထား

သစ္စာ၊ ကိုယ့်ဘက်ကဖြေဖို့ Ready ပါပဲ။

“ဟိုတလောကပဲ ယူမာမိ တို့ဆီကို Phone ဆက်သေး တယ်”

“ဟုတ်လား”

“မိဘချင်းဆက်သွယ်တာမျိုးမဟုတ်ဘဲ တို့ဆီကို ယူ မာမိဆက်တာဆိုတော့ အံ့သြမိသွားတာလေ။ ယူဘက်က ဘာများ တွန်းအားပေးနေလို့လဲလို့ အန်တီခိုင်ကိုမေးလိုက်မိသေးတယ်”

“ကိုယ့်ဘက်က ဘာမှမထူးခြားပါဘူး။ မာမိ သူ့ဘာသာ သူ ဆက်တာပဲဖြစ်မှာပါ”

ဇင်ယော်တောင်ပံမျက်ခုံးတို့ တွန့်ချိုးချေပြီ။ ဘာလဲ၊ ကိုယ်မျှော်လင့်နေတာမို့ မင်းဘက်က အကြောင်းပြန်ပေးစေချင်ပါ တယ်လို့များ ပြောစေချင်တာလား။ ကိုယ်က အဲဒီလိုယောက်ျား တွေကို ကြိုးရှည်ရှည်နဲ့လှန်ထားတဲ့မိန်းမမျိုးကို အထင်မကြီးတတ် တာအမှန်ပဲ ထားသစ္စာ။

“ဒါဆို အန်တီခိုင်လှမ်းစီစဉ်နေတဲ့ Plan ထဲမှာ ယူဆန္ဒ မပါဝင်ဘူးလို့ ဆိုလိုတာပေါ့လေ။ ဟုတ်လား ကိုသွန်းရွှေလှဲ့”

“အမှန်ပါပဲ”

မျက်နှာတင်းခနဲဖြစ်သွားပါ၏။ စော်ကားတာမျိုးမဟုတ်

ရပါဘူး။ လူငယ်ချင်းမို့ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းတိုင်ပင်တာမျိုးပါလေ။

“ဒါ ယူ တမင်သက်သက် တို့ကိုချိုးတာပဲ”

“မဟုတ်ဘူး ထား။ မှားနေပြီ”

“ယူသဘောဆန္ဒမပါဘဲ တို့နဲ့ယူကိစ္စကို လူကြီးတွေက ဘာလို့စီစဉ်ရတာလဲ။ ယူက တို့ကိုလျှော့တွက်ထားတာပါလား ကိုသွန်းရွှေလျှံ။ တို့ကို ယူဘာလို့များ ထင်နေသလဲ”

“ဒေါသကိုလျှော့စေချင်တယ် ထား။ ကိုယ့်မိဘတွေ စီစဉ်ပေးတာမှန်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်ဆန္ဒမပါတာပဲရှိတာပါ။ မင်းကိုစော်ကားလိုတဲ့စိတ် အလျဉ်းမပါတာ တကယ်ပါ ထား”

“တို့ကိုကမ်းလှမ်းကြတဲ့အမျိုးသားတိုင်းက တို့ကိုစိတ် ဝင်စားလို့ ချဉ်းကပ်တာမျိုးပါ ယူ။ ယူကျမှ... ယူကျမှ... ကျစ်!”

“ကိုယ်ဝန်ခံပါတယ်”

“ဘာကိုလဲ”

သူမမျက်ဝန်းတို့ ပျက်ခနဲ လက်ဖြာသွားပါ၏။ မျှော်လင့် ချက်များလား။ အနီးပါး ခစားနေတဲ့ယောက်ျားသားတွေကို ကစား စရာအရပ်တွေလို မဲပြုံးမျိုးနဲ့ကြည့်ပြီး မာနတစ်ခွဲသားနဲ့ စောင့် ဆိုင်းခိုင်းထားတဲ့မာယာမျိုးကို ကိုယ်အထင်ကြီးပါဘူး ထားသစ္စာ။

“မာမိတို့စီစဉ်ပေးတုန်းက ကိုယ်မငြင်းခဲ့တာအမှန်ပါ”

သူမနှုတ်ခမ်းတို့ တွန့်ကွေးသွားလေ၏။ ထိမထင်ဟန် ပန်အပြုံးမျိုးပါပဲလား။ သိနေတယ်လေလို့ အဓိပ္ပာယ်သက်ရောက် သလိုပါလေ။

“နှစ်စတုန်းက မင်းနဲ့စဆုံချိန်အထိ ကိုယ် မာမိစကားကို မကန့်ကွက်ခဲ့ပါဘူး”

“ဒါဖြင့်”

“ကိုယ့်ရင်ထဲမှာ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရှိလာမှ မာမိ ပြောတာကို ငြင်းဆန်ချင်လာတာပါ”

“ဘာ!”

သူမမျက်အိမ်တို့ ကျယ်သွားလေ၏။ အရှိုက်ကိုများ ထိ မိလေသလား။ မာနကြီးတဲ့မိန်းကလေးမျိုးကို သူဘယ်လိုမှမနှစ် သက်တာ အမှန်ပါလေ။ ဘယ်လိုလဲ ထားသစ္စာ။ ကိုယ့်ရင်ထဲမှာ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရှိနေတယ်ဆိုတဲ့စကားကြောင့် မင်းအံ့သြ မှင်သက်တာကို ဖုံးကွယ်လို့မရပါဘူး။

“အဲဒီ... အဲဒီမိန်းကလေးက ဘယ်သူလဲ”

“ဒါ မင်းသိစရာမှမလိုတာ”

အံ့ကျိတ်လိုက်ပုံကြောင့် ဒေါသဖြစ်နေပြီမှန်း သိလိုက်

၂၀၂ ❀ စေတနာ့စာပေ

ရပါ၏။ ‘ကိုကိုကားကို ဘယ်တော့မှစီးမှာမဟုတ်ဘူး’ဆိုပြီး ဒီ စကားကို တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှမပြောဖူးသည့်နှယ် မနက်ကပဲ သူ့ ကားပေါ်တက်စီးခဲ့တာလေ။ ဘယ်လောက်အပြစ်ကင်းစင်လိုက် ပါသလဲ။ ဘာအတေးအမှတ်မှမရှိတဲ့ ချာတိတ်လေးပါလေ။

“ယူ... ယူမာမိပြောတာကို ငြင်းဆန်သလို တို့ကိုပါ ခုလိုချိုးတာတော့ လွန်ပြီထင်တယ်”

“အဲဒီလိုဖြစ်မှာစိုးလို့ပဲ အခုလို ကိုယ်ပြောရတာပါ ထား ရဲ့။ Engage လုပ်ဖို့ကိုလည်း မင်းဘက်က ခေါင်းညိတ်မှာမှ မဟုတ်တာ။ ဒီတော့ ခုကတည်းက ရှင်းရှင်းသိထားရအောင် ကိုယ့်ဘက်က ဖွင့်ပြောရတာပါ”

“တောက်!”

မျက်နှာရဲရဲနီပြီး လက်ကိုကျစ်ကျစ်ဆုပ်ကာ သူမ ဝုန်း ခနဲထထွက်သွားတော့၏။ မိုးရွာတာကိုမနှစ်သက်ဆိုပြီး မိုးရေတော ထဲ ထွက်သွားသည့်ထားသစ္စာကို သူ့အငေးသားကြည့်နေဖြစ်တာ ပါလေ။

ရွှေပဒေသာစာပေ

အင်း (၁၈)

“ဘယ်သူလဲ”

“ခုနုတုန်းကလား”

“အေး”

“ကိုကိုသူငယ်ချင်းလေ၊ ဘာလဲ... ချောလို့လား”

“အမယ်! ငါ့ကိုမိတ်ဆက်ပေးမယ်ပေါ့လေ။ တစ်ခါမှ

မမြင်ဖူးလို့ မေးမိတာပါချွန်းရဲ့”

“ပြောရင် ဇာတ်လမ်းကရှည်ဦးမှာ”

“ဘယ်လို”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ငါ့ကိုကိုက သူ့သူငယ်ချင်းကားကို လမ်းကြိုနှစ်ခါလား လိုက်စီးမိပါတယ်။ အူပုပ်သည်းပုပ်နဲ့ မစီမံ

ရွှေပဒေသာစာပေ

ပြောလို့ ကိုကိုနဲ့ဝေးဝေးနေရတဲ့အဖြစ်”

“ဟဲ့! သူ့ကို ဘယ်လိုခေါ်လိုက်တယ်”

“ကိုကိုလို့လေ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

မုန့်ဟင်းခါးကိုမွှေရင်း ဖျတ်ခနဲမော့ကြည့်လိုက်မိ၏။ ရှေ့တည့်တည့်မှာ ထိုင်နေသည့်သူ့မျက်နှာက မုန့်ကုပ်ကုပ်။ ဘယ်လိုလဲ၊ ချစ်ချစ်နဲ့ လမ်းမှာ စကားများလာကြပြန်ပြီလား။

“ချို့... ငရုတ်သီးမှုန့်”

ချို့ကိုလှမ်းတောင်းလိုက်စဉ် သူက ငရုတ်သီးမှုန့်ဘူးနှင့် ငံပြာရည်ဘူးကို ဘေးရှိစားပွဲသို့ လှမ်းတင်လိုက်လေ၏။

ကြည့်စမ်း! ဒါက ဘာသဘောလဲ၊ ပြန်ခေါ်တာမှမကြာသေးဘူး၊ ပြဿနာက ထပ်ရှာပြန်ပြီလေ။

“ခေါင်”

“မစားနဲ့”

“ဟဲ့! နည်းနည်းလေးထည့်မလို့ပါ”

“ထည့်ထားပြီးပြီလေ၊ ဘယ်နှခါထပ်ထည့်ဦးမလို့လဲ။ မင်းကိုပေးမိရင် ဘေးနားက ခြင်ဆေးခွေပါ လိုက်ထည့်တော့မှာ ငါသိပြီးသား”

“ဟယ်... ကိုယ့်ပါးစပ်နဲ့ကိုယ်စားတာတောင်မှ ကြား

ကနေ စိတ်ပုပ်နေပြန်ပြီ။ နင်လည်း ကိုကိုနဲ့အတူတူပဲ”

“ကျွန်! မိန်းကလေးဖြစ်ပြီး ဒီလောက်နှုတ်ရဲရဲလား။ သူစိမ်းကို ကိုကိုလို့ပစ်ခေါ်ပြီး ကားကြုံလိုက်စီးရဲတာ အံ့ပါ”

တွေ့လား၊ လုပ်လာပြန်ပြီ။ ကားပေါ်မှာ ချိုပါ ပါလာတာကို မြင်လိုက်ရဲ့သားနဲ့ ကပ်ဖိုးကပ်ဖွဲ့လိုက်ပြောနေပြန်တာလေ။ နင် ဘာလို့ ငါ့ကိုပဲအမြဲရန်ရှာနေရပါသလဲ ခေါင်။

“စီးချင်လို့စီးတယ်ဟယ်... ဘာဖြစ်လဲ”

“မင်း...”

“ကဲ! တော်ပါတော့၊ စစ်ပြေငြိမ်းတာမှ တစ်ပတ်လား ရှိသေးတယ်။ ထပ်ဖြစ်ကြဦးမယ်”

“သူပြောပုံကို နင်မမြင်ဘူးလား”

“ဪ... အထွဋ်ရယ်၊ ကားပေါ်မှာ သူတစ်ယောက်တည်း လိုက်စီးတာမှမဟုတ်တာ။ ချိုမာလည်းပါတဲ့ဟာပဲ”

“ကတုံးမက နောက်က လိုက်စီးတာလေ။ သူတို့နှစ်ယောက်က ရှေ့မှာ နှစ်ပါးကြည်သမျှ နောက်ကမမက ဘာများကြားမှာလဲ”

“အထွဋ်”

ဘုရားရေ! မနာလိုတာလား။ ခေါင်က ရွှန်းကို ကိုကိုနဲ့

ကားရှေ့ခန်းမှာ ထိုင်တာကို ၂၀၀တာများလား။ ချစ်ချစ်က သူ့လက်ဖုန်းကိုရိုက်ပြီး သတိပေးလိုက်လေ၏။ ရွန်းပန်းကန်ရော သူ့ပန်းကန်ပါ ခုထိဟုတ်တိပတ်တိ မစားဖြစ်သေးပါချေ။

“နင့်ကိုကိုက ဘာလို့လိုက်မစားခိုင်းတာလဲ”

“သူ့မှာ ညီမရှိမှန်းသိသွားလို့ဆိုပြီး ယောက်ဖခေါ်လို့ တဲ့ဟေ့”

“ဘာ! အဲဒါတောင်မှ ညှိမြဲလုပ်ပြီး ကားလိုက်စီးရလား”

“အဲဒီလိုခေါ်တာ တခြားသူငယ်ချင်းတွေပါဟဲ့၊ ကိုကို မပါပါဘူး”

“ပါပါမပါပါ မင်းအစ်ကိုက မစီးနဲ့ဆိုရင်မစီးနဲ့ပေါ့။ ပြောရတာ လက်ပေါက်သိပ်ကပ်တာပဲ”

“ဟဲ့! ဪ... ငါ့ကိုက လျှာရှည်ပြီး ဆက်မေးမိတာ၊ ငါမှားတာပါ”

“ငါ့ဘာသာ ငါ့စိတ်နဲ့ငါ ဘယ်သူ့ကားပဲစီးစီး နင့်အပူလား”

“ရွန်း”

“နင့်လူပြောတဲ့အချိုးကိုလည်း ကြည့်ဦးလေ”

“မင်း ကိုယ့်ကို ခြင်ဆေးခွေနဲ့ မသမုတ်နဲ့”

“ဟယ်”

“ဟုတ်သားပဲ ရွန်းရယ်၊ သူငယ်ချင်းတွေကို”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ သူငယ်ချင်းဆိုရင်လည်း သူငယ်ချင်းစည်းဘောင်ကို မကျော်နဲ့ပေါ့”

“ရွန်းရယ်... နင်ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ၊ ခေါင့်ကို အားနာစရာ”

သူက မကျေနပ်သလိုအကြည့်မျိုးဖြင့် ရွန်းကိုကြည့်နေလေ၏။ ချစ်ချစ်နဲ့တွဲပြီး မသမုတ်နဲ့တွဲ။ ဘာကြောင့်လဲ၊ ‘နင့်လူ’ ဆိုတဲ့စကားရဲ့အဓိပ္ပာယ်ကို သူဘာကြောင့် ဆတ်ဆတ်ထိမခံ နာရတာပါလိမ့်။ ဘာကိုမှမရည်ရွယ်ပါဘဲ သုံးမိသွားသည့်စကားကို ရွန်းမထိန်းမိတော့တာ အမှန်ပါပဲ။

“ဟဲ့! စားလေ၊ မုန့်တွေပွကုန်ပြီ”

“မစားချင်တော့ပါဘူး”

“နမ္မောစရာကြီး ရွန်းရယ်၊ နင်စားချင်တယ်ဆို အားလုံး အတူတူစားကြတာ။ အထွဋ်ဆို လက်ဖက်ရည်ပဲကြိုက်တဲ့ဟာ”

“ဒါဆိုလည်း သူကြိုက်တာ သူမှာစားပါစေပေါ့။ ဘာလို့ ငါစားချင်တာကို လိုက်စားရသလဲ”

“ရွန်း”

“နင်တို့နှစ်ယောက်ကလည်းဟယ်၊ ခဏခဏ ရန်မဖြစ်
ကြပါနဲ့”

“ဒါ ရန်ဖြစ်တာမှမဟုတ်ဘဲ”

“ဒါဖြင့် ဘာဖြစ်တာလဲ”

“ဒီလိုပဲ”

သူက စားပွဲမှထကာ ကောင်တာမှာငွေသွားရှင်းလေ၏။
ဒါက ဘာအချိုးလဲ၊ ဟိုတစ်နေ့တုန်းကတော့ ရွှန်းအနီးမှာ အရည်
လွဲနေတဲ့မျက်ဝန်းတို့နဲ့ လာကြည့်ခဲ့တာမဟုတ်လား။ ရွှန်းလက်
ညှိုးလေးမှာ အပ်ချည်ကွင်းလေး လာစွပ်ပေးလိုက်စဉ် ရင်ထဲ
ဒိတ်ခနဲ ခုန်ပေါက်သွားရတဲ့ခံစားမှုက ခုချိန်ထိ လတ်ဆတ်နေ
တုန်းပါလေ။ ဒါကို သူမသိသလို ဟန်ဆောင်ရတယ်လို့။

‘Sorry... တဲ့၊ Ever smile ရှုပ်လေးဆွဲပြီး တွဲရေးထား
တဲ့ပူဖောင်းလေးကို ခုချိန်ထိ မျက်စိထဲမြင်နေမိတုန်းပါပဲ။ Sorry
လို့ပေါ့ပေါ့လေး ပြောတာကို ရွှန်းဘက်က လေးလေးနက်နက်
တွေးမိခဲ့တာကို ဘယ်သူများ သိခဲ့ပါသလဲ။

စကားရောဖောရောနဲ့ ခေါ်လိုက်ရတဲ့စိတ်ကောက်ခြင်း
က မမာကျောနိုင်တဲ့စိတ်အစဉ်ကို လှစ်ဟပြလိုက်သလိုများ ဖြစ်
သွားသလား။ အိမ်မှာအငယ်မို့ မကြာခဏစိတ်ကောက်ကျင့်ရှိတာ

ကိုများ ကြိုသိနေလို့ တမင်ကြိုသို့ပြုမူဖြေရှင်းခဲ့တာပါလား ခေါင်။

ရွှန်းအတွက် ခံစားချက်က ပါးပါးလေးပဲလား။ ရွှန်းမှာ
တော့ အထူကြီးခံစားနေမိတာ ရှက်ဖွယ်ပါပဲ။ အဲဒီညတုန်းက ပူ
ဖောင်းလေးထည့်ထားတဲ့စက္ကူကတ်ထူဘူးအဖြူလေးကို ပိုက်ထား
ပြီး အတွေးတွေ ကမ္ဘာဆန်ပြီး တစ်ညလုံးအိပ်မပျော်ခဲ့တာကရော
ကဗျာမဆန်တဲ့လရောင်က ခပ်မွန်မွန်သာနေတာကိုတောင် ကြည့်
နူးစိတ်နဲ့ လှပနေသလို ငေးကြည့်နေမိခဲ့တာပါလေ။

သူဘာလုပ်နေမလဲ၊ စာမေးပွဲနီးနေပြီမို့ စာတွေများ
ကျက်နေမလား။ သို့ကည်းမဟုတ် သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ လက်ဖက်
ရည်ထွက်သောက်ရင်း ဘောလုံးပွဲများကြည့်နေမလား။ ဒါမှမဟုတ်
ရင် အခုလို ရွှန်းလိုပဲ အိပ်ရာပေါ် ပက်လက်လေးအိပ်ပြီး မျက်စိ
ကြောင်တောင်နဲ့ ပြုံးနေမလားဆိုတဲ့အတွေးတွေက လေတံခွန်
လို တဝှေ့ဝှေ့လွင့်ပျံနေတာ အရူးတစ်ယောက်လိုပါပဲ။

‘မာတာ သိသွားပြီ’တဲ့၊ ဘာများလဲ၊ ဒီစကားသံကို နား
ထဲအကြိမ်ကြိမ်ကြားယောင်နေမိပြီး ဖြစ်တည်တဲ့သံသယက ရင်
ကိုတန့်နဲ့ခံစားမိစေတာပါလေ။ တိတ်တခိုးရင်ခုန်နေမိတဲ့ရွှန်းကိုယ်
ရွှန်း ပြန်ရှက်ရပြီး မျက်ရည်တွေပင် ဝဲလာစေခဲ့တာပါ။

‘ချစ်ချစ်နဲ့သူက ဘာလဲ’ဆိုတဲ့အတွေးက ခုန်ပေါက်နေ

တဲ့ရင်ခန့်သံကို ဖျက်ဆီးသလိုဖြစ်သွားခဲ့ရတာ အသေအချာပါပဲ။ ဒီပုံနဲ့တော့ ရွန်းရူးတော့မယ်ထင်ပါရဲ့။ စိတ်အစဉ်ကို ထိန်းချုပ်နိုင် တဲ့စွမ်းအားတွေ ယုတ်လျော့ကုန်သလိုပါပဲလား။ ဘုရားရေ! ဤ သည်ပင် အချစ်လေလား။

“ငါရှင်းလိုက်ပြီနော်”

“ဟယ်! မဟုတ်တာ အထွဋ်ကလည်း ငါတို့စားတာက များတာကို”

“အေးလေ၊ တို့ပဲရှင်းမှာပေါ့”

“နင်တို့က ကြာနေလို့ ငါပဲရှင်းလိုက်တာလေ”

ကြည့်စမ်း! ကြာနေလို့တဲ့၊ ခါတိုင်းလိုစိတ်မရှည်နိုင်တော့ ဘူးလား။ အရင်တုန်းကဖြင့် ချစ်ချစ်နဲ့အတူ ကျောင်းလာရင် ချစ် ချစ်ကိုစိတ်ရှည်လက်ရှည်နဲ့စောင့်ဆိုင်းတတ်သူပါလေ။ အခုတော့ သူ့ဆီကနေ ကြာလို့ဆိုတဲ့စကားသံက ဘာကြောင့်ထွက်ကျလာ ရတာပါလိမ့်။

“နင့်ကျူရှင်က ကိုးခွဲမဟုတ်လား အထွဋ်ရဲ့၊ တီချယ် အိမ်မှာ ငါးယောက်ဆုံမှ ကျူရှင်စတာဆို။ လူမဆုံသေးရင် နင် အကြာကြီးစောင့်နေရတယ်မဟုတ်လား”

“အဲဒါ ငါ့ကိစ္စပါ”

“ဘာလဲ၊ ဘူမိမှာ ငတ်မလေးရှိနေလို့လား”

ချစ်ချစ် စလိုက်တာမို့ သူ့ရှုတည်တည်အကြည့်က ရွန်း တို့ထံ ဖျတ်ခနဲရောက်လာလေ၏။ သူ့မေမေသိသွားပြီဆိုတာ ဒီ ကိစ္စများလား။ ရွန်းတို့က ချစ်ချစ်နဲ့သူ့ကိုထင်နေတာ တလွဲကြီး ဖြစ်နေပြီလေ။

“ခြင်ဆေးခွေနော်”

“မသိဘူးလေ၊ နင်က သွားချင်လို့ တကြွကြွဖြစ်နေတာ ကိုး”

“သီဟတို့က အရင်ပြီးမယ်ထင်တယ်နော်”

“အေးပေါ့၊ ဒါကြောင့် ဗိုက်ဆာပြီဆိုပြီး ငါတို့ကိုတောင် မစောင့်နိုင်ဘဲ လစ်ကုန်တာ”

“Monday ကျောင်းပြန်တက်ရဦးမယ် ချို၊ ငါ့စာအုပ် ယူလာပေးဦးနော်။ မေ့နေမှာစိုးလို့သတိပေးတာ”

“အေးပါ”

ချိုက သူ့ဘက်သို့လှည့်ကြည့်လိုက်လေတော့ သူက မျက်နှာလွဲသွားလေ၏။ ဟော! ဒါက ဘာအတာလဲ။ ချိုအကြည့် ထဲမှာ အဓိပ္ပာယ်တွေပါနေသလိုမို့ ရင်ထဲမှာ တဆစ်ဆစ်နာကျင် လာသလို ခံစားလိုက်ရလေသည်။ မဟုတ်လောက်ပါဘူးနော်။

မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ ရွှန်းရဲ့အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်းကတော့ ရွှန်းနောက်
ကျောကို ဘေးနဲ့မထိုးလောက်ပါဘူး။

ရွှန်းအပေါ် သစ္စာဆက်ရှိပေးပါ ချိုမာ။

“ချို”

“ပြော”

“မနက်ဖြန်ကျူရင်လာရင် ငါ့ကိုမစောင့်ဘဲ သွားနှင့် သိ

လား”

“ဘာလို့လဲ”

မနာလိုမှုလေလား။ အရွဲ့တိုက်ချင်စိတ်များလား။ ရွှန်း
သေချာမသိတော့ပါလေ။ ချစ်ချစ်အပေါ်မှာ ကွက်ချင်နေသည့်
စိတ်က ချို့အပေါ် ရုတ်ချည်းပြောင်းသွားရတာ အဆန်းတကြယ်
ပါပဲ။

“ငါ ကိုကိုနဲ့ချိန်းထားလို့”

“ဘာ!”

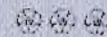
“ငါ့ကိုပြောစရာရှိလို့ နှစ်ယောက်တည်းတွေ့ချင်တယ်
ဆိုပြီး လာကြိုမယ်ပြောထားလို့ပါ ချို”

လေးယောက်သားငြိမ်ကျသွားလေတော့၏။ ရွှန်းက ဘာ
ကိုမှမကွယ်ဝှက်တဲ့သူပါ။ သူတို့သုံးဦးကြားမှာ လျှို့ဝှက်ချက်တွေ

ရှိနေပြီဆိုတာကို ရွှန်းသိနေရပြီမဟုတ်ပါလား။

လောကမှာ ကိုယ်အချစ်ဆုံး အခင်ဆုံးသူငယ်ချင်းက
ကိုယ့်အပေါ် တစ်ကွက်ချန်ဖုံးကွယ်ထားတာလောက် ခံပြင်းစရာ
ဘာရှိတော့မှာလဲ။

ချို... နင်ဟာ ငါနဲ့ခေါင်ကို အဝေးဆုံးဖြစ်သွားအောင်
ခွဲခြားပို့ပေးတဲ့ လေပွေတစ်ခုပေးပါလား။

အခန်း (၁၉)

“ဒေါက်! ဒေါက်! ”

“အငယ်မ”

ကျွန်! အပြင်ထွက်ခါနီးဆို လာနေသင့်ယှက်ပြီ။ အဲဒီကို
ကိုဟာ သူနဲ့ခပ်ကင်းကင်းနေနေတာတောင်မှ လာရှုပ်ပြန်ပြီလေ။
အကျိုးဝတ်တာကိုမြန်မြန်လုပ်လိုက်ပြီး အခန်းတံခါးကိုဆွဲဖွင့်လိုက်
ပါ၏။

“ဘာလဲ”

“ငါ့ drawing pencil ယူထားသေးလား”

“ဘာလို့ယူရမှာလဲ၊ ရွှန်းမှာ ခဲကံမှအပိုလိုက်ကြီး။ ပါပါ
လယ်ပေးထားတာ ဘာပင်ရောခဲတံပါ ဒါစင်လိုက်ရှိတယ်။ သိရဲ့
လား”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“အံ့မာ! ငါ့ခဲတံက ထူပြီးနက်လို့ဆိုပြီး နင့်မျက်ခုံးမွှေး ဆွဲလို့ရတယ်ဆိုတာ ငါသိပြီးသား။ ပြန်ပေးကွ... ရှေ့လထဲ စာမေးပွဲဖြေရမှာ”

“အဲဒါ ရွှန်း ရှစ်တန်းနှစ်တုန်းက ကိုကို့ဆီက မသုံးတော့ တဲ့အတိုလေးပဲ တောင်းခဲ့တာပါနော်။ အခု ဘယ်မှာယူလို့လဲ”

“နင်မယူလို့ ဒီအိမ်မှာ ဘယ်သူယူမှာလဲ”

“ဟဲ့! ဟိုနှစ်ကောင် ကိုက်နေပြန်ပြီလား။ ဘာဖြစ်ကြ ပြန်ပြီလဲ”

“ဒီမှာလေ၊ မာ့သမီး သားခဲတံကိုခိုးထားလို့”

“ဟဲ့!”

“ဘာခိုးရမှာလဲ၊ လူကိုသူခိုးလို့ လာမစွပ်စွဲခဲ့နော်။ ရွှန်း ဘယ်မှာယူလို့လဲ”

“နင်နော်၊ အကြီးကိုပြန်မအော်နဲ့”

“အော်မှာပဲ၊ လူကိုစွပ်စွပ်စွဲစွဲလာပြောနေပြီး တရားကို လွန်တယ်”

“ဟိုနှစ်ကောင် ဒီကိုလာခဲ့စမ်း”

ကဲ! ညှဉ်ခန်းမှာရှိနေတဲ့ပါပျိုအသံပါ ထွက်လာချေပြီ။ အဲဒီကိုကြောင့် ရွှန်းတော့ ဒီနေ့ကျူရှင်နောက်ကျတော့မှာပဲ။

မနေ့ကတည်းက သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ပြဿနာဖြစ်လာပြီး လူက ညစ်နေတာကို ခေါင်းထဲအမှိုက်လာထပ်ပုံရတယ်လို့။

“ထိုင်ကြ”

ဆက်တီမှာဝင်ထိုင်လိုက်ရပါ၏။ နံရံထက်မှနာရီက ရှစ် နာရီထိုးရန် ဆယ်မိနစ်သာလိုတော့တာလေ။ ကိုကိုနဲ့ချိန်းထားတာ ရှစ်နာရီမို့ လွဲပြီထင်ပါရဲ့။

“မင်းတို့က ရန်သူတွေလား”

“မဟုတ်ပါဘူး”

“အေး... ဒီအဖေခွဲဒီအမေက မွေးထားတဲ့သားမီး ဖြစ်ပြီး ဘာလို့မတည့်ကြတာလဲ။ စနေနဲ့ဗုဒ္ဓဟူးဆိုတာ စီးပွားဖက် မိတ်ဖက်မို့ လူတိုင်းသင့်မြတ်ကြတာ။ မင်းတို့နှစ်ကောင်ကျမှ အမြဲ တစေ ကိုက်ကိုက်နေတာ ဘာသဘောလဲ”

“ပါပါကလည်း သားတို့က ခွေးတွေမှမဟုတ်တာ”

“အေးလေ... လူဆိုရင် လူလိုပြောတာကို နားလည် ရမှာပေါ့။ ခုဟာက တစ်နေ့တစ်နေ့ ဘာမဟုတ်တာလေးနဲ့လည်း ရမယ်ရှာပြီး ရန်ဖြစ်နေတာ ဘာသဘောလဲ။ ပြောစမ်း”

“သားခဲတံကို ပါပျိုသမီးယူထားလို့”

“မယူပါဘူးဆို၊ တဆိတ်ရှိ လူကိုသူခိုးစွပ်စွဲနေတာ”

“သမီးငယ်”

“ရှန်”

“သမီးက မိဘနှစ်ပါးစလုံးကို ရိုသေကောင်းရှိုင်းတဲ့ကလေး ဖြစ်ပြီး ဘယ်လိုကြောင့် အစ်ကို့ကို မရိုမသေပြန်ပြောရတာလဲ”

“ရွန်းမှမယူတာ ပါပါရဲ့။ အိမ်မှာလည်း အငယ်ဆုံးဆို ပြီး ဖိပြောကြတယ်။ ကျောင်းမှာဆိုလည်း ရွန်းကို ဘယ်သူကမှ မဖေးမ မကူညီကြဘဲ အမြဲချောင်ထိုးထားကြတယ်။ ဟုတ်ပါတယ်၊ ရွန်းက အသုံးမကျတဲ့သမီးပါ။ ကိုကိုမချစ်တဲ့ အပိုညီမပါ။ သူ ငယ်ချင်းတွေ ပစ်ပယ်တဲ့လူပါပဲ... အီးဟီးဟီး”

“ဟဲ့! ဘယ်လိုဖြစ်ကြပြန်ပြီလဲ”

‘ငိုချင်လျက် လက်တို့’ ဆိုတဲ့စကားပုံက ကွက်တိပါတဲ့။ ရင်ထဲမှာမျိုသိပ်ပြီး ကျိတ်ခံစားနေရတာ အပြည့်အသိပ်ပါ။ ဘယ် သူ့ကိုမှရင်မဖွင့်ပြဘဲ တင်းကျပ်နေတဲ့ခံစားချက်က ကိုကိုကြောင့် အခုမှငိုချလိုက်မိတာလေ။ ရင်ထဲမှာ ပေါ့ပါးသွားမလားလို့ပါရင်။

“ဒီမှာလေး ကေသို့သားက သမီးကို သူ့ခဲတံယူလို့ဆို ပြီးပြောတာ ငိုနေပြီ”

“ဒါလေးပြောတာ ငိုစရာလား။ မျက်ရည်ကလွယ်ပါ”

“ဟင်! ကိုယ့်ညီမကို စွပ်စွပ်စွဲစွဲပြောပြန်ပြီ”

“ဒေါက်!”

“အ! : . .”

“ဟိုတစ်ခါလည်း ပျောက်တယ်ဆိုလို့ ငါ ကံမြက်စည်း လှဲတုန်း နင့်စာကြည့်စားပွဲအောက်မှာ သုံးလေးချောင်းရှာတွေ့ တယ်လေ။ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် စည်းကမ်းဖြင့်မရှိဘဲ အားအားရှိ ဒီကလေးကိုပဲ ပြဿနာလိုက်လုပ်နေတယ် ထက်အာကာ”

“အား... နာတယ် မာ။ နာတယ်”

“ရွန်းကို သူခိုးလို့လည်းပြောသေးတယ်”

“ဘာ”

“အား... ငချွန်မ၊ နင်လုပ်တာနဲ့ ငါ့နားရွက်ပြတ်တော့ မယ်”

“ကိုယ့်ညီမကိုယ်မယုံရင် ဘယ်သူ့သွားရုံမလဲ။ နင်ဟာ လေ။ အစ်ကိုကြီး အဖအရာမနေချင်ဘူး... သားဦးအရူးပဲ။ သမီး ငယ်၊ ကျူရှင်သွားရမှာမဟုတ်လား”

“ဟုတ်”

“ထတော့၊ ဟိုကောင် ကိုယ့်အထပ်မှာ ကိုယ်သေချာ ရှာ။ မိဘက မရှိရတဲ့ကြားထဲ နင်တို့နှစ်ကောင်ကို ကြိုးစားပြီး ကျောင်းထားပေးနေရတာ သိတတ်စမ်း။ နင့်ကျောင်းစရိတ်နဲ့

ကျောင်းသုံးပစ္စည်းကိရိယာတွေ ဘယ်လောက်ဈေးကြီးပြီး ကုန်
ကျစရိတ်ရှိတယ်ဆိုတာ သိရဲ့လား”

“ဟုတ်ကဲ့ မာမာ”

“ငါသိပ်မပြောချင်ဘူး”

သိပ်မပြောချင်လို့ပါပဲ။ မာမာပြောသွားတာက ကုန်
သလောက်ဖြစ်နေပြီလေ။ မာမာ လူစုခွဲလိုက်တာနဲ့ ရွှန်းတို့သား
အဖ မောင်နှမ လူစုက ကွဲချေပြီ။ ရွှန်းပြောတယ်မဟုတ်လား။
ပါဝါက King ဆိုပေမယ့် နေရာမှာငြိမ်နေရပြီး မာမာက Queen
ဖြစ်ပြီး တစ်ကွင်းလုံး နေရာအများကြီးလုပ်တတ်တဲ့ ဘုရင်မကြီး
ပါပဲ။

“ရွှန်းသွားတော့မယ် မာမာ”

“အေးအေး... ပြန်လာရင် သစ်သီးဆွမ်းကပ်ဖို့မှာတာ
တစ်ခါတည်းဝယ်လာခဲ့နော် သမီး”

“ဟုတ်ကဲ့ မာမာ”

မာမာ ဈေးမှာတဲ့စာရွက်ကို ပိုက်ဆံနှင့်အတူ စာအုပ်
ကြားထဲသို့ညှပ်ကာ လွယ်အိတ်ထဲသို့ထည့်လိုက်ပါ၏။ အိမ်မှထွက်
ခဲ့တော့ မနက်ရှုန်နာရီကျော်နေချေပြီ။ ချိုကတော့ ရွှန်းကြုံပြော
ထားတာမို့ သွားနှင့်လောက်ပြီထင်ပါရဲ့။ ရှုန်နာရီချိန်းထားတဲ့ ကိုကို

လည်း လမ်းထိပ်မှာ ရွှန်းကိုမတွေ့ရရင် သူသွားစရာရှိတာ ဆက်
သွားတော့မှာပါလေ။

အဲဒါရွှန်းကိုကိုကြောင့်ဖြစ်တာ။ ရွှန်းကိုကိုသာ မနှောင့်
ယှက်ရင် ဒီလိုစိတ်မကြည်လင်ဘဲ ကိုကိုနဲ့လွဲစရာမှမရှိတာကိုး။

“ဟီ!”

“ဟော”

လမ်းထိပ်မှာ တကယ်ပင်စောင့်နေသည့်ကိုကိုကားဟွန်း
သံကြောင့် လှစ်ခနဲပြီးလိုက်မိလေ၏။ အခုပဲ ငိုထားပါလျက်
ဤသို့အပြုံးတွေဖြစ်တည်စေကာ ကိုကိုကြောင့်ပါပဲ။

“ကိုကိုစောင့်တုန်းပဲလား”

“ဒါပေါ့၊ တွေ့ချင်တယ်ပြောထားပြီး မစောင့်လို့ဘယ်
ဖြစ်မလဲ။ မဟုတ်ဘူးလား”

ကိုကိုက ကားပေါ်မှဆင်းလာပြီး ရွှန်းကို ကားရှေ့ခန်း
တံခါးဖွင့်ပေးလေ၏။ ဘယ်လောက်များ ကြင်နာစိတ်ရှိတဲ့ကိုကို
သွန်းရွှေလှုံပါလဲ။ ရွှန်းရဲ့အစ်ကိုအရင်းကဖြင့် ဒီလိုကြင်နာဖို့နေ
နေသာသာ လူကိုအမြဲပြဿနာရှာတတ်တာပါလေ။

“ငိုထားတာလား”

“ဟင်”

ကားထဲဝင်ထိုင်စဉ် ပထမဆုံးမေးခွန်းပါပဲလား။ ငိုထားလားတဲ့။ ရွှန်းဘယ်လိုပဲပြုံးပြနေစေဦးတော့၊ ငိုထားတဲ့မျက်နှာကို ဘယ်လိုမှဖုံးကွယ်လို့မှမရတာလေ။

“မငိုပါဘူး၊ ဘယ်မှာငိုလို့လဲ”

“ဒါကညာတာပေါ့လေ၊ ညာလည်းမညာတတ်ဘဲနဲ့များ”

ဟုတ်ပါတယ်၊ ရွှန်းက ဘယ်သောအခါမျှ မလိမ့်ညာခဲ့ဖူးတဲ့မိန်းကလေးပါ။ သို့သော် သူငယ်ချင်းတွေကတော့ ရွှန်းအပေါ်မှာ လျှို့ဝှက်ချက်တွေအများကြီးနဲ့ ဖုံးကွယ်ထားကြတာလေ။ ခေါင်ချစ်ချစ်နဲ့ချိုတို့သုံးယောက်ကြားမှာ မည်သို့သောလျှို့ဝှက်ချက်တွေများ ရှိနေပါသလဲ။

“ဟော! မဟုတ်ဘူးပြောတဲ့သူကပဲ ငြိမ်ပြီးငိုနေကျသွားတာပါလား”

“ဟင်... ဘာပြောလိုက်တာလဲ”

“ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး”

သူက ရွှန်းမေးတာကို ခေါင်းခါပြလိုက်လေ၏။ လက်မှနာရီကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီး မျက်လုံးပြူးသွားရ၏။ အလိုကိုးနာရီတောင် တိုးတော့မှာပါလား။ ရွှန်းထွက်လာတုန်းကမှ ရှစ်နာရီ ဆယ့်ငါးမိနစ်သာ ရှိသေးတာလေ။

“ဒုက္ခပါပဲ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“နောက်ကျနေပြီ ကိုကိုရဲ့၊ ကိုကိုနဲ့အတူ ကော်ဖီဆိုင်ထိုင်ဖို့အချိန်ရတော့မှာမဟုတ်ဘူး”

“ဒါဆိုလည်း ကျူရှင်တစ်ရက်လောက် လစ်လိုက်ပေါ့”

“ရှင်!”

ဘုရားရေ! ရွှန်း ကျူရှင်မပျက်အောင်တောင်မှ ပြောသင့်ပါလျက် ကိုကိုပြောလိုက်သည့်စကားက မယုံနိုင်စရာ။ ကျူရှင်တစ်ရက်လောက် လစ်လိုက်တဲ့လေ။

“ဟောဗျာ! ဘာလို့အံ့သြနေတာလဲ ချာတိတ်ရဲ့”

“တကယ်ဆို... တကယ်ဆို ရွှန်း ကျူရှင်ပြေးချင်တယ်ဆိုရင်တောင်မှ ကိုကိုက ဆူရမှာလေ”

“မှန်တယ်လေ၊ ဒါပေမဲ့ ဒီနေ့တော့ မင်းလည်းငိုထားပြီး စိတ်မကြည်မှန်း ကိုယ်သိနေတာကိုး၊ ပြီးတော့...”

သူက မီးနီနေပြီမို့ ကားတန်းနောက်မှဖြည်းညင်းစွာ ကားကိုရပ်လိုက်၏။ စကားကိုဆက်မပြောသေးဘဲ ရပ်ထားတာမို့ သိချင်စိတ်တို့က ရွှန်းကိုမရိုးမရွံ့ဖြစ်လာစေတာလေ။

“ပြီးတော့ ဘာလဲဟင်”

“ပြီးတော့ ဒီနေ့မှ မင်းကိုဖွင့်မပြောရင် ကိုယ်ဘယ်လို
မှ နေလို့မရတော့လို့ပါ ချာတိတ်ရယ်”

အလိုလေး! ဒါရည်းစားစကားပြောဖို့ အစပျိုးခြင်းပဲလား။
ကိုကို ရွန်းတို့မောင်နှမနှစ်ယောက်စလုံးကို ကျောင်းမပြီးသေးခင်
ချစ်သူထားခွင့်မရှိဘူးဆိုတာကို သိထားပါလျက် ဘာကြောင့်လဲ။
ဘယ်လိုတွန်းအားမျိုးကများ ကိုကိုကို ဒီနေ့ဖွင့်ပြောဖို့အတွက်
စေခိုင်းရတာပါလိမ့်။

ရင်ထဲမှာရှိနေသည့်လူက တစ်ယောက်တည်းပါလေ။
သူ့ကြောင့်သာ ရွန်းမျက်ရည်ကျရတာ၊ သူ့ကြောင့်နဲ့ပဲ ရင်ထဲ
မှန်တိုင်းထန်သလိုဖြစ်ရတာ၊ သူ့ကြောင့်သာပဲ ရွန်းရဲ့အိပ်ပျက်ည
ပေါင်းများစွာကို အဓိပ္ပာယ်မဲ့ ရည်ကြာစွာ ဖြတ်သန်းခဲ့ရတာ။

သူသာလျှင် ရွန်းကိုစိတ်ကောက်မှုဖြစ်စေတာ၊ သူတစ်
ဦးတည်းသာလျှင် ရွန်းရဲ့စိတ်နှလုံးအစုံကို ထိန်းချုပ်ကိုင်လုပ်ပြီး
လှုပ်မရအောင် တုပ်နှောင်ထားမိစေတာပါလေ။

ဪ... ခေါင်ရယ်။

အနီး (၂၀)

“တောက်!”

“ဟဲ့! ဘာဖြစ်ပြန်ပြီလဲ”

“အခု ကိုးနာရီထိုးနေပြီလေ။ နင့်ဘော်ဒါအချိုးက ဘာ
လဲဆိုတာ သိပြီမဟုတ်လား ကတုံးမရဲ့”

“အင်း”

“ဒါကြောင့် မနေ့က သူ့ကိုမစောင့်ဖို့ ချို့ကိုကြိုပြော
ထားတာထင်ပါရဲ့”

“ဘာသဘောလဲကွာ၊ ဒါဆိုလည်း သူဒီနေ့မတက်ဘူး
လို့ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောသင့်တာပေါ့ကွာ။ စောင့်နေတဲ့လူတွေက
ဘာလဲ”

၂၂၆ စေတငြိစောင်

ကျူရှင်အောက်တိုက်ပေါက်ဝမှာ စောင့်နေရင်း သူတက်
ခေါက်လိုက်မိပါ၏။ ရပ်ထဲမှာကျဉ်းနဲနာကျဉ်းသွားရတာ သူကိုယ်
တိုင်ပဲ သိတာပါလေ။ ကျူရှင်ပြေးသတဲ့လား။ ရွှန်းပပဆိုတဲ့ သူ့
ရပ်ထဲကမိန်းကလေးက ဒီရက်ဒီအချိန်မှာ ကျူရှင်ပြေးသတဲ့လေ။
ဘယ်လောက်စိတ်တိုစရာကောင်းလိုက်ပါသလဲ။

“ခဏလောက်စောင့်လိုက်ပါဦး အထွဋ်ရဲ့”

“ဟုတ်တယ်၊ ကိုသွန်းရွှေလျှံက ပြောစရာရှိတယ်လို့
ပြောထားတာ ကြာနေလို့ထင်ပါရဲ့”

“စောင့်စရာလား... အဲဒီကောင်က ဘယ်လောက်များ
အရေးပါတဲ့လူမို့ အခုလို ကျူရှင်ပျက်ရတာလဲ။ အရေးမပါတာ”

“အထွဋ်ကလည်း”

“ရော့!”

သူက လွယ်အိတ်ထဲမှ ဗလာစာအုပ်ရှည် (A4 ဆိုဒီ
Top Choice စာအုပ်)သုံးအုပ်ကို ချိုမ့ထံ ကမ်းပေးလိုက်ပါ၏။
Major ဘာသာမတူတာမို့ အဲဒါကို ချိုမာကူးပေးပြီး Minor
သုံးဘာသာကို သူက ကူးပေးတာပါလေ။

စေတနာတွေ သဲထဲရေသွန်သလိုပါပဲလား။ သူငယ်ချင်း
တွေက ကိုယ့်စာသင်ချိန်ဖွဲပြီးတော့မှ သူမ (ကျောင်းတက်ပါလျက်

ရွှေပဒေသာစာပေ

စာလိုက်မကူးနိုင်ခဲ့တဲ့) Lecture တွေကို စေတနာဗလပွန့် ဝိုင်း
ကူညီပြီး ကူပေးရတာလေ။ သူမကတော့ ဒါကိုမသိဘဲ ဥပေက္ခာ
ပြုပြီး ဒီလူနဲ့ Date ရသတဲ့လား။

“ငါတိုင်ကိုတိုင်ဦးမယ်”

“ဘယ်သူ့ကိုလဲ”

“သူ့မိဘတွေကိုပေါ့”

“ဟယ်! မလုပ်ပါနဲ့ အထွဋ်ရဲ့၊ အဲဒါ ချိုမာလုပ်ပေးရမယ်
ကိစ္စကို”

“ငါ့ကိုလည်း အပ်ထားကြတာပဲဟာ”

“မဖြစ်ဘူး ခေါင်၊ သူ့အရိုက်ခံရလိမ့်မယ်”

“ရိုက်ရိုက်ကွာ”

“ကလေးမဆန်ချင်ပါနဲ့ အထွဋ်ရယ်၊ တချို့ကိစ္စတွေကို
မိဘတွေမသိအောင် ဖြေရှင်းတာပိုကောင်းပါတယ်။ တော်ကြာ
သေးသေးလေးကနေ အကြီးကြီးဖြစ်သွားမှ ဒုက္ခ”

“ဟုတ်တယ်”

ဖိုးဖိလိုက်ကြတာနော်။ ဘယ်လောက်များ သူငယ်ချင်း
ပီသလိုက်ကြပါသလဲ။ ဒါကိုမင်းမြင်ပါရဲ့လား ရွှန်း။ မင်းက နောင်
ဖြစ်လာမယ့်ပြဿနာကို ကြိုမမြင်ဘဲ အဲဒီကောင်နဲ့နှစ်ပါးသွားက

ရွှေပဒေသာစာပေ

နေချိန်မှာ ကိုယ်တို့သူငယ်ချင်းသုံးယောက်ကဖြင့် မင်းအတွက်
စေတနာထားပြီး ဝိုင်းပူပေးနေကြတာလေ။

“တောက်! စေတနာနဲ့ကိုမတန်ဘူး”

“အဲဒီလိုမပြောပါနဲ့ဟဲ့”

“ငါစာကူးပေးထားတာကို ဘာမှမပြောနဲ့ ချိုမာ”

“အေးပါ”

“စာမေးပွဲနီးမှ စိတ်လေရင် စာမေးပွဲကျတတ်တယ်ဆို
တာ ဒင်းမသိဘူးလား။ သူ့ထိုက်နဲ့သူ့ကံ ခံပေတော့”

“ဟဲ့!”

“ဒီနေ့ကျူရှင်မှာ သင်သမျှ သူ့လက်နဲ့ပဲ သူပြန်ကူးပါ
စေ။ နှင်တို့နှစ်ယောက်စလုံး ကူးပေးတာငါသိရင် နှစ်ယောက်
စလုံးကိုအသတ်ပဲ”

“အေးပါဟယ်”

“တက်တော့”

“နှင်လည်းသွားတော့လေ”

“ဒါ ငါ့ကိစ္စပါ။ နှင်တို့ပူဇော်မလိုပါဘူး။ သွားကြတော့”

“နှင် ဒီမှာစောင့်နေဦးမလိုလား အထွဋ်”

“ဟုတ်တယ်၊ ကျူရှင်ချိန်ပြီးခါနီးရင် ဒင်းဘယ်လိုမျက်

နာမျိုးနဲ့ ဒီကိုရောက်လာမလဲဆိုတာ ဒင်းမျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်
ချင်လို့ပဲ”

ချစ်နှင်းဝေနှင့်ချိုမာက သူ့ကိုလှည့်ကြည့်လှည့်ကြည့်ဖြင့်
လှေကားထစ်မှ အပေါ်သို့တက်သွားကြလေ၏။ တိုက်ခံရုံကိုမှီကာ
လက်ပိုက်ရင်း သူရပ်စောင့်နေမိသည်။ လူကငြိမ်နေသော်ငြား
ရင်ထဲမှာတော့ ဗလောင်ဆူပွက်နေတာ အမှန်ပါလေ။

ရွှန်း... မင်းမျက်နှာလေးတစ်ချက် ညှိုးတာနဲ့ ကိုယ်
နေမထိထိုင်မသာဖြစ်ခဲ့ရတာပါ။ မင်းမျက်နှာလေးတစ်ဝင့်မှာ
ဒီရင်ဘတ်ကြီး မီးတောင်လို ဝုန်းခနဲထတောက်စေတာ၊ မင်းရဲ့
နှုတ်ခမ်းလေးအစုမှာ ဒီရင်ထဲ ရေလှိုင်းပုတ်သလို ဗရမ်းဗတာဖြစ်
ခဲ့ရတာတွေကို မသိလေလျော့သလား။

ချစ်မိနေပါပြီ။ ရဲရဲကြီးဝန်ခံပြလိုက်ချင်ပါရဲ့။ အသက်မက
ပုံပြီး ချစ်မိနေသမျှကိစ္စကို ကိုယ့်မေမေပါမက ငယ်သူငယ်ချင်း
ပါ သိနေပါလျက် အရိပ်လေးသော်မျှ မင်းမမြင်ရပါသလဲ။ ဘေး
လူတွေက မြင်ရုံနဲ့သိသာနေပါလျက် ကာယကံရှင်ဖြစ်တဲ့မင်းမမြင်
ရအောင် မည်သို့သောအရာကများ ပုံးအုပ်ကွယ်ဝှက်ထားပါသလဲ။

မျိုသိပ်ထားရတဲ့ခံစားချက်က ရင်ပွင့်ထွက်တော့မလိုပါ
ပဲ။ မပြောသင့်သေးဘူး၊ စောင့်နေသင့်သေးတယ်လို့ အသီးသီး

ဝိုင်းပြောထားတာ တားထားကြလို့ တစ်ယောက်တည်း ရင်ဘတ် အပြည့်အသိပ်ခံစားနေရတာပါလေ။

မိဘတွေရဲ့အမိန့်တဲ့။ ဒါကိုတောင်မှ မင်းကမျက်ကွယ် ပြုပြီး အဲဒီလူနဲ့ချိန်းတွေ့ရတာ ဘယ်လိုသတ္တိများကြောင့်ပါလိမ့်။ ဒီလိုနှစ်ယောက်တည်းသီးသန့်တွေ့ချင်တယ်ဆိုတာ ရင်ဖွင့်ပြော ချင်လို့ပဲမဟုတ်လား။ ‘မင်းကိုချစ်ပါတယ်’ဆိုပြီး ရင်ဖွင့်ပြောမယ့် အန္တရာယ်ကို သိသိကြီးဖြစ်ပါလျက် ဘာလို့မကြောက်မရွံ့ လိုက် ပါသွားရပါသလဲ။

အိမ်မှာအလိုလိုက်ခံရတဲ့ စာစ်ဦးတည်းသောသားဆိုတာ သူပဲရှိတာပါ။ သူ့ဆန္ဒမှန်သမျှကို မညည်းမညူဖြည့်ဆည်းပေး တတ်လေ့ရှိတဲ့မိဘနှစ်ပါးကိုလည်း ဒီနေ့အထိ စိတ်ပျက်စေမယ့် အပြစ်မျိုးအပြုအမူမျိုးကို တစ်ခုတလေလေးတောင်မှ သူမလုပ် ခဲ့မိသေးတာအမှန်ပါ။

ဒီလိုနည်းသားဖြူဖြူစင်စင်ထားတဲ့သူကိုမှ လောကကြီး က ဘာကြောင့်များ ဒဏ်ခတ်ချင်ရတာပါလိမ့်။ ဖွင့်မပြောရင်လည်း ရပါတယ်။ တိတ်တခိုးလေးမြင်ရရုံနဲ့ ကျိတ်ပုန်းပြီး ချစ်နေရရုံနဲ့ လည်း သူနေနိုင်ပါတယ်။

ခံစားရသမျှကို စာလုံးတွေအဖြစ် ညစဉ်ညတိုင်း Di-

ary ထဲရေးနိုင်ခဲ့ပါတယ်လေ။ လူမသိသူမသိ ကျိတ်ခံစားနေရ တဲ့ချစ်ခြင်းက အကြီးကြီးဆိုတာ သူ့ကိုယ်တိုင်ပဲသိနေရတာပါ။ မင်းမသိရင်လည်း ရပါတယ်လေ။

ဒါပေမဲ့... ဒါပေမဲ့ အခုလိုမျိုး ကိုယ်တို့သူငယ်ချင်းတွေ ကို ဥပေက္ခာပြုပြီး မင်းလိမ်ညာရက်တာကိုဖြင့် ကိုယ်အခံရခက် စေပါတယ် ရွှန်းရယ်။ မင်းအတွက်တော့ ဒီတစ်ရက်လေးက ဘာ မှမဟုတ်ပေမယ့် ရင်ထဲမှာ တနင့်တဖိုးချစ်ရတဲ့ ကိုယ့်အတွက်က ဖြင့်...

“ဟယ်! ခုထိရောက်မလာသေးဘူးလား”

“ဒါတော့လွန်တယ်ဟာ”

“အေးလေ၊ အိမ်ကသိသွားရင်တော့ ဒုက္ခပဲ”

“အဲဒါ နင့်ဒုက္ခမှမဟုတ်တာ၊ ပူမနေနဲ့”

“ခေါင်ကလည်း ဒီလိုတော့မပြောပါနဲ့ဟယ်”

“ဘာများစာနာစရာလိုလို့လဲ၊ သူ့အန္တရာယ်ကိုတောင် သူမကြောက်ဘဲ ဒီလုပ်ရပ်မျိုးလုပ်သွားတာ နင်တို့မျက်မြင်ပဲမဟုတ် လား”

သူငယ်လိုက်တာမို့ နှစ်ယောက်သား ငြိမ်သွားပါ၏။ တခြားသင်တန်းသားတွေလည်း ဆင်းလာကြတာမို့ ကားဂိတ်မှာ

လူစည်နေပြီလေ။ သူတို့စီးရမယ့်ကားကလည်း မှတ်တိုင်မှာမရပ်
သေးတာမို့ မှတ်တိုင်ရှိရုံမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ကြပါသည်။

“နင်စိတ်ကောက်ဦးမှာလားဟင် အထွဋ်”

“ဘာကိစ္စ ငါက စိတ်ကောက်ရမှာလဲ”

“မသိဘူးလေ၊ နင်တို့နှစ်ယောက် စကားမပြောဘဲ စိတ်
ဆိုးစိတ်ကောက်ကြတာ ပြဿနာမရှိဘူး။ ငါတို့က ကြားထဲက
နေရခက်တယ်ဟဲ့”

“ဟုတ်တယ်... ချီလည်း ရွန်းနဲ့စိတ်ဆိုးတာပဲဖြစ်ဖြစ်
စကားများရင်ပဲဖြစ်ဖြစ် တစ်ရက်လောက်မခေါ်ဘဲမနေနိုင်ဘူး။ အဲ
ဒါမို့ မေမေက သည်းခြေမရှိတဲ့မိန်းမလို့ ချီကိုပြောတာ”

သံယောဇဉ်တွယ်ကြပါ။ သူကပဲ တစ်ယောက်တည်း
ကောက်ချိတ်ဖြစ်တဲ့ကောင်ပေါ့လေ။ အရုပ်က ဆိုးပါပေ။

ယောက်ျားလေးဖြစ်ပြီး သူ့စိတ်ကောက်တဲ့အခါမျိုးမှာ
မေမေက သူ့နှာခေါင်းကိုလာဆွဲပြီး ချောတတ်တာလေ။ အမြဲ
ပျော်ပျော်နေတတ်တဲ့သူတစ်ယောက်အတွက် စိတ်ညစ်တယ်ဆို
တာ တဒဂ်တစ်ခဏလေးကိစ္စပါပဲ။

“နင်တို့ခေါ်ချင်ခေါ်ပေါ့။ ငါကတော့ ဒီတစ်ခေါက် သူ့
ကို ငါ့ဘက်က ဘယ်တော့မှမခေါ်မှာမဟုတ်ဘူး”

“ဟယ်! အထွဋ်ကလည်း သူက နင့်ကိုအပြစ်လုပ်တာ
မှမဟုတ်ဘဲ”

“ဒါအပြစ်မဟုတ်လို့ ဘာလဲ၊ ငါတို့ကိုရိုတယ်လို့တောင်
မှ သဘောမထားဘဲ မျက်ကွယ်ပြုပြီး သူ့အကောင်နောက် ကျူ
ရှင်တောင် အပျက်ခံပြီးလိုက်သွားတာ။ နင်တို့မနာပေမယ့် ငါက
တော့ နာတယ်။ ဒီထဲမှာ အောင့်တဲ့အထိနာရတာ”

“ဟဲ့!”

ရင်ဘတ်ကိုပါ ဘုန်းခနဲထုလိုက်တာမို့ ချစ်နင်းဝေက
အလန့်တကြားဖြင့် သူ့ကိုတားလေ၏။ ခေတ်နာထားတဲ့ သူငယ်...
ချင်းတွေက သူမကျူရှင်လစ်တဲ့ကိစ္စကို ဖုံးကွယ်ပေးကြရဦးမှာပဲ
လေ။ ဒီကိစ္စကိုသာ အိမ်ကသိသွားရင် သူမကို ရိုက်နှက်အပြစ်
ပေးတာတွေအထိဖြစ်ပြီး သူမနာကျင်မှာကို ကိုယ်ချင်းစာနာစိတ်
နဲ့ ဖုံးကွယ်ပေးကြမှာကို မင်းသိပါရဲ့လား။

“အလကားဟာလေး”

“ပြောပြနိပြီ၊ ပြီးရင် နင်လည်း သူ့နဲ့မခေါ်ဘဲနေနိုင်တာ
မှမဟုတ်တာ”

“အေးလေ”

“အဲဒီတုန်းက ငါ့အများမို့ ငါ့ဘက်က တစ်ဆင့်လေ”

ပေးခဲ့တာ။ ဒီတစ်ခါတော့မရဘူး”

ဟုတ်ပါရဲ့။ အဲဒီတုန်းကအဖြစ်က Physics Final က အစ်ကိုက သူမကိုလာကြည့်တဲ့ကိစ္စမဟုတ်လား။ ဒါကို သူကတစ် ဖက်သတ်စိတ်ဆိုးဒေါသဖြစ်ပြီး သူမအပေါ်မှာ တင်တင်စီးစီး ဆက် ဆံခဲ့တာလေ။ ဒါကြောင့်မို့လည်း သူ့အမှားလို့ယူဆပြီး အလျော့ ပေးခဲ့ရတာပါ။

‘Sorry!’ ဆိုတဲ့စကားလုံးက ခပ်ပါးပါးလေးပါပဲ။ သို့ သော် အဲဒီစကားလုံးနောက်ကွယ်က လေးနက်မှုကို ဘယ်သူက မြင်နိုင်ပါ့မလဲ။ ခပ်မွန်မွန်မျက်နှာလေးထက်မှာ နေရောင်အောက် က နှင်းဆီတစ်ပွင့်လိုမျိုး အပြုံးလေးဖြစ်ပေါ်မို့ သူ့အားထုတ်ခဲ့ရ ခြင်းက ခုတော့ အလဟဿဖြစ်ကုန်ပြီမဟုတ်လား။

ဪ... ရွန်းရယ်...

“အထွဋ်”

“ဘာလဲ”

“တကယ်ကြီးလား”

“ဘာကိုလဲ”

“သူနဲ့နင် မခေါ်မှာ တကယ်လားလို့”

“ငါ ယောက်ျားပါ ခြင်ဆေးခွေရဲ့၊ စောင့်ကြည့်လိုက်”

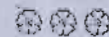
“သူငယ်ချင်းတွေပဲ ခေါင်ရယ်၊ အဲဒီလိုကြီး ပစ်ပစ်ခါခါ တော့မလုပ်လိုက်ပါနဲ့။ နင် သူ့ကိုမခေါ်တုန်းက ဘယ်လောက် စိတ်ဆင်းရဲခဲ့ရသလဲ။ အတန်းထဲကနေ အပေါက်ဝကိုပဲ တမျှော် မျှော်ကြည့်နေတတ်တဲ့သူ့မျက်လုံးတွေကို ငါပဲသိတာဟဲ့။ သူ ဘယ် လိုမှမနေတတ်တာ ဘေးလူတွေပဲမြင်ရတာပါ”

“ဟုတ်တယ်၊ နင့်အပေါ်မှာ သူသံယောဇဉ်ရှိပါတယ် အထွဋ်ရဲ့”

“ဟင့်အင်း... ငါမယုံတော့ဘူး”

တကယ်ကို မယုံရဲတော့တာပါ ရွန်းရယ်။ အရည်လဲ့ မျက်ဝန်းနက်လေးကို စိုက်ကြည့်မိတိုင်း ရင်ထဲမှာ တဒုတ်ဒုတ် မြည်သံက ရထားမောင်းသလို မြန်ဆန်နေတာပါ။

ကိုယ်မဟုတ်တဲ့ တခြားယောက်ျားလေးတွေနဲ့ စကား ပြောတာကို အပြစ်မတင်မိပေမယ့် နီးနီးကပ်ကပ်ရှိတာကို ဘယ် လိုမှသည်းမခံနိုင်တဲ့ မစ္စရိယစိတ်တွေကို မင်းဘာကြောင့် မမြင် နိုင်ရတာပါလဲ။

အနီး (၂)

“နင့်ကို သူတော်တော်တောင်းနေပြီ”

“ဘယ်သူလဲ”

“ဘယ်သူကမလဲ... ခေါင်ပေါ့။ ငါသိပ်မပြောချင်ဘူး”

ချို့စကားကြောင့် မျက်နှာလေးငယ်သွားရပါ၏။ အပြစ်က ရွန်းလုပ်မိတာမဟုတ်ပါလား။ ရွန်းကိုယ်ရွန်းလည်း ထိန်းမတ်နိုင်ပါလျက်နဲ့ မနေ့က ကျူရှင်ပျက်ဖြစ်ခဲ့တာလေ။ ခုတော့ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ တိုက်ပွဲဆင်ရတော့မှာပါလား။

“အဲဒီနေ့က...”

“ငါ့ကိုရှင်းပြစရာမလိုပါဘူး။ ဒါက နင့်ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိစ္စပါ ရွန်း။ ငါသိဖို့မလိုပါဘူး”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“ငါ...”

“ငါတို့စိတ်ဆိုးကြတာမှန်ပေမယ့် ခေါင်းလောက်တော့ မပြင်းထန်ဘူး”

“သူက”

“ဟုတ်တယ်၊ နင့်ကို သူမယုံတော့ဘူးတဲ့”

“ဘာရယ်”

“နင်က ညာတတ်နေပြီတဲ့လေ၊ သူငယ်ချင်းတွေအပေါ် တစ်ခါညာပြီးရင် နောက်ထပ်ညာဖို့က လွယ်ကူသွားပြီတဲ့။ အဲဒါ ကို သူခံပြင်းတာ”

“ငါ... ငါ... ဘာညာမိလို့လဲ၊ အဲဒီနေ့က ကိုကိုခေါ် တာနဲ့ ကျူရှင်ပျက်မိတာလေးတစ်ခုပဲရှိတာပါ ချို”

“အေးပေါ့၊ နင့်အတွက်တော့ ကျူရှင်ပျက်တာ ဘာမှ မဟုတ်ပေမယ့် နင့်အပေါ် သူဘယ်လောက်စိတ်ပူနေသလဲဆိုတာ နင်သိရဲ့လား။ သိရောသိလို့လား။ ဘယ်သိပါ့မလဲ၊ နင်က အပျော် ရှာနေချိန်မှာ ငါတို့က စာသင်နေပေမယ့် သူက ကျူရှင်သွား မတက်ဘဲနဲ့ နင့်ကို ကျူရှင်အောက်မှာ သုံးချိန်စလုံးမတ်တပ်ရပ် စောင့်နေတာ အကြာကြီးဟဲ့။ နင် ကိုယ်ချင်းစာကြည့်”

ရင်ထဲ နင့်ခနဲဖြစ်သွားရပါ၏။ စောင့်နေတာတဲ့။ ရွှန်းကို

စိတ်ပူပြီး စောင့်နေတာတဲ့လား။ ဘာကြောင့်များလဲ ခေါင်။ သုံး ချိန်စလုံးတဲ့။ နာရီခြောက်နာရီကျော်ကို မတ်တပ်ရပ်စောင့်နေ သတဲ့လား။

“စာမေးပွဲနီးနေပြီဆိုတာ ကိုယ်သိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဘယ် လိုမှဖွင့်မပြောဘဲ မနေနိုင်လို့ပါ ချာတိတ်ရဲ့”

နားထဲမှာ ကိုကိုစကားသံတွေ အခုထိကြားယောင်နေ မိတုန်းပါပဲ။ စိတ်လှုပ်ရှားမိတာကိုလည်း ရွှန်းပန်ခံချင်ပါရဲ့။ သို့ သော် ရင်ထဲဆို့နင့်ပြီး ငိုချင်လာတဲ့စိတ်က ပိုပြီးအစိုးမဲ့ရတာပါလေ။

“ကိုယ် မင်းကိုချစ်မိနေပြီ ရွှန်း”

“ကိုကို... အဲဒါက”

“ကိုယ်သိထားပြီးသားပါ။ မင်းတို့မောင်နှမနှစ်ယောက် စလုံးကို ချစ်သူမထားရဘူးဆိုတဲ့အမိန့်ပေးထားတာကို ကိုယ်သိ ပါတယ်”

“အဲဒါတောင်မှ”

“ကိုယ့်ကို အိမ်က Engage လုပ်ပေးမလို့တဲ့”

“ဟင်”

“သူက တော်တော်လေးလည်းလှပါတယ်၊ ခေတ်လည်း မီတယ်၊ Proud လည်းဖြစ်တယ်၊ ဆေးကျောင်းသူပေကို”

ဘုရားရေ! ဆေးကျောင်းသူနဲ့စေ့စပ်ပေးမှာကို သိသိကြီးနဲ့များ ရွှန်းကိုဘာကြောင့် ဒီလိုရည်းစားစကားမျိုး ပြောရတာပါလဲ။ ကိုကိသဘောထားကို ဘယ်လိုမှနားမလည်နိုင်ဘဲ အငေးသားကြည့်နေဖြစ်ခဲ့တာပါလေ။

“ကိုကိုက ဘာလို့လက်မခံတာလဲ”

“ကိုယ်မှ ထားကိုမချစ်တာ ချာတိတ်ရဲ့”

“ထား...”

“အင်း... သူ့နာမည်က ထားသစ္စာတဲ့ ကိုယ့်ထက်တော့ ငယ်တယ်”

‘ထားသစ္စာ’ တဲ့လား။ အဘယ်မျှအဓိပ္ပာယ်ပြည့်ဝလွန်းတဲ့ နာမည်လေးပါလဲ။ နာမည်တောင် ဤမျှလှနေရင် လူလှတာကတော့ အပြစ်ပြောဖွယ်ရာရှိလိမ့်မယ်မထင်။ ကိုယ့်လိုပဲ ပညာထူးချွန်တဲ့ဆေးကျောင်းသူကိုမရွေးချယ်ဘဲ ရွှန်းကိုကို ကိုကို ဘာကြောင့်လာချစ်ရတာပါလိမ့်။

“ရွှန်း... ရွှန်း... အဲဒါတွေမစဉ်းစားချင်ဘူး”

“ရပါတယ်၊ ကိုယ်ကလည်း အခုချက်ချင်းဖြေပါလို့ ပူဆာနေတာမှမဟုတ်တာ။ သူများတွေ ဘယ်သူမှမပြောသေးခင် Senior number one နေရာမှာ ဝင်စီရပ်တာပါ ချာတိတ်ရဲ့။

နေတိုင်းနားပူနားဆာမလုပ်ပါဘူး။ Final ရောက်တဲ့အချိန်မှာ ကိုယ့်ကိုခေါင်းညိတ်ပေးနိုင်ရင် OK ပါပြီ”

ပြောလိုက်တာ ပေါ့ပေါ့ပါးပါးလေးပါပဲလား။ ဘာကြောင့်လဲကိုကို၊ စာမေးပွဲနီးလို့ စာကျက်လို့မရတဲ့အချိန်မှာမှ ရွှန်းရဲ့ ဦးနှောက်ကိုရှုပ်ရအောင် လာပြီးအမှိုက်ပုံရတယ်လို့၊ တကယ်ဆိုရင် ဒါတွေကိုမစဉ်းစားခိုင်းဘဲ စာတစ်ခုတည်းကိုပဲ စိတ်ဝင်တစား ကျက်ဖို့ အားပေးတိုက်တွန်းရမှာလေ။ အခုတော့...

“ကိုယ့်စောင့်နိုင်ပါတယ်”

“ကိုကိုကို ရွှန်းမစောင့်ခိုင်းပါဘူး ကိုကို”

“ငါနဲ့ချစ်ချစ် ဘယ်လိုပဲ ဖျောင်းဖျ ဖျောင်းဖျ၊ သူတယ် လိုမှစိတ်မပြေဘူး”

အတွေးတွေလွင့်နေရာမှ ရုတ်တရက်သတိဝင်လာရပါတယ်။ ဖျောင်းဖျလို့မရဘူးတဲ့လား။ သူ့ဘာကြောင့်များ စိတ်ဆိုးရပါသလဲ။ ကျူရှင်ပြေးတဲ့သူငယ်ချင်းကြောင့်လား။ သို့တည်းမဟုတ် အားလုံးကိုရှင်းပြလို့မရနိုင်တဲ့ လျှို့ဝှက်ဖုံးကွယ်ထားရတဲ့ သံယောဇဉ်ကြောင့်လေလား။ ဘယ်လိုသဘောထားမျိုးနဲ့လဲ ခေါင်ရယ်။

“ငါက အပြစ်လုပ်မိတာကိုး”

“ဘာတွေပြောနေလို့ ကျူရှင်ကိုဖျက်လိုက်ရတာလဲ”

အစအဆုံးပြောပြရမှာလား။ အိမ်မှာ မျက်ရည်ကျခဲ့ရတဲ့အပူတွေကို ဘယ်သူ့ကိုမှ မကူးစက်စေချင်ပါ။ ကိုကိုကိုလည်း မပြောဖြစ်ခဲ့ဘဲ မျိုသိပ်ခဲ့ရတာမဟုတ်လား။ ဒီတော့ သူငယ်ချင်းတွေကိုလည်း မပြောပြချင်တော့ပါလေ။ နားလည်ပေးစေချင်ပါတယ် ချို။

“ကိုကိုက... ကိုကိုက ငါ့ကိုဖွင့်ပြောတယ်”

“ဖွင့်ပြောတယ်”

“အင်း”

“ဘာကိုပြောတာလဲ”

“ချစ်တယ်တဲ့”

“အလိုလေး! ဒီကိစ္စကို နင့်မာမာတို့သိရင် နင်အရေခွံစုတ်ခံရမှာနော် မိချွန်း”

“ငါသိပါတယ်”

“ဒါနဲ့ နင်ဘာပြန်ပြောလိုက်သလဲ”

သက်ပြင်းကိုကျိတ်နှိုက်လိုက်မိပါ၏။ ဘာပြန်ပြောရမှာလဲ။ ပြောစရာစကားက ဘာမှမရှိတာလေ။ ရင်ထဲမှာ ဟင်းလင်းပြင်ကြီးရှိနေတာမှမဟုတ်ဘဲ၊ တကယ်တမ်း ရွှန်းဖွင့်ပြောပြချင်တဲ့ကာယကံရှင်က ကိုကိုမှမဟုတ်တာလေ။

“ဟင့်အင်း”

“စဉ်းစားပေးမယ်လို့ရော”

“မပြောပါဘူး။ ကိုကိုကတော့ စောင့်နိုင်တယ်တဲ့”

“စောင့်မယ်၊ ဘယ်နှနစ်များ စောင့်နိုင်လို့လဲ။ သူ့အိမ်က စေ့စပ်တာတွေ ပေးစားတာတွေဖြစ်လာရင် ကြားထဲကနေ နင် အချောင်အသည်းကွဲရဦးမယ်။ မစဉ်းစားနဲ့... လုံးဝ”

“ဟုတ်တယ်၊ သူ့အိမ်က သဘောတူထားတဲ့သူရှိတယ်တဲ့”

“ထင်သားပဲ၊ နင်တို့မောင်နှမကိုသာ လေးလေးတို့က ကြက်မကြီးလိုစောင့်ရှောက်နိုင်တာ။ သူတို့လိုလူတန်းစားတွေကတော့ ရွှေချင်းပဲထပ်ချင်မှာပေါ့”

ဟုတ်ပါတယ်၊ ကိုကိုလိုလူက ရွှန်းလိုသာမန်လူတန်းစားမိန်းကလေးကို ဘယ်ရွေးချယ်ပါ့မလဲ။ တကယ့်ဘဝလက်တွဲဖော်ကိုတော့ လူထဲဝင်ဆွံ့နိုင်တဲ့ အဆင့်အတန်းရှိရှိအမျိုးသမီးမျိုးကိုပဲ သေချာရွေးချယ်မှာပါလေ။

“သူနဲ့သဘောတူထားတာ ဘယ်သူတဲ့လဲ”

“ထားသစွာတဲ့”

“ဘာ! ထားသစွာ၊ ဆေးကျောင်းတက်နေတဲ့ Super

star လား”

“ဟုတ်တယ်၊ အဲဒီတစ်ယောက်ပဲ”

“ကျွန်! နင်ပြတ်ပြတ်သားသားငြင်းတတ်ဖို့လိုပြီ ချွန်း”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဘာဖြစ်ရမှာလဲ၊ အဲဒီတစ်ယောက်က ပုရိသတွေကို သူ့ဘေးနားဝိုင်းနေအောင် ဆွဲဆောင်နိုင်တဲ့သူ။ အဲဒီလူတွေထဲ မှာ ငါ့ဝမ်းကွဲအစ်ကိုကြီးတောင် ပါသေးတယ်။ သူက ထားသစ္စာ ရဲ့ Senior ပေါ့။ House တောင် ဆင်းနေပြီ”

“ကိုကိုက ထားသစ္စာကိုမချစ်ဘူးတဲ့”

“နင်ယုံလား”

“...”

“ဘယ်ယောက်ျားမဆို လှပပေမယ့် အနောက်က back ground တောင့်တဲ့မိန်းကလေးကိုပဲ ပိုပြီးလိုချင်တာပါချွန်း။ နင်လည်း လှတာမှန်ပေမယ့် ဟိုက ပိုပြီးတောက်ပနေတယ်။ ပိုပြီးလည်း ချမ်းသာကြွယ်ဝတယ်။ ပိုပြီးလည်း ပညာတတ်တယ်။ ဒါကိုနင်သိရင် နင့်ကိုကိုပြောတာကိုအဟုတ်ထင်ပြီး ခေါင်းထဲထည့်မနေနဲ့”

“ဟုတ်ပါတယ်လေ”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“ငါ ကိုကြီးတို့အိမ် သွားလည်တုန်းက ထားသစ္စာကိုတွေ့ဖူးတယ်”

“တကယ်”

“ကိုကြီးအခန်းထဲက စားပွဲပေါ်တင်ထားတဲ့ဓာတ်ပုံပါ”

“ဪ”

“လှတာတော့ ရက်ရက်စက်စက်ကိုလှတာဟဲ့။ မျက်လုံးတွေက မာနရောင်နဲ့ တောက်ပလင်းလက်နေတာအမှန်ပဲ”

ချွန်းခေါင်းညှိတတ်လိုက်ပါ၏။ တကယ်လည်း ကိုကိုကိုခေါင်းထဲထည့်မစဉ်းစားနိုင်တာအမှန်ပါ။ ရည်းစားစကားအပြောခံရပြီး ရင်တွေခုန်ကာ တစ်ညလုံးအိပ်လို့မရခဲ့တာလား။ မဟုတ်ရပါလေ။ နောက်တစ်နေ့ ကျောင်းရောက်ရင် သူတို့ကိုဘယ်လိုအကြောင်းပြချက်နဲ့ ဖြေရှင်းရမယ်ဆိုတာကို စဉ်းစားမရဘဲ ခေါင်းတစ်ခုလုံးထူပူရင်း အိပ်ရာထဲလူးလို့မနေခဲ့ရတာကို ချွန်းကိုယ်တိုင်အသိပါပဲ။

“ဟိ!”

“ဖယ်ရီလာပြီ”

ကားလေးပေါ်တက်လိုက်ပြီး ဘေးခုံတန်းမှာဝင်ထိုင်လျက် ကားထဲကိုဝှေ့ကြည့်လိုက်မိ၏။ မြင်ချင်သည့်မျက်နှာတစ်

ရွှေပဒေသာစာပေ

ခုကိုပဲ ကွက်ပြီးမတွေ့ရတာပါလေ။ စိတ်ဆိုးပြန်ပြီလား။ ဒီတစ်ခါ
မခေါ်မပြောနိုင်ဖြစ်အောင် ပြုလုပ်မိသူက ရွှန်းကိုယ်တိုင်မို့ သူ့ကို
ချော့ရတော့မှာလေ။

ဘယ်လိုနည်းလမ်းမျိုးနဲ့လဲ။ ရွှန်း မသိပါ။ ကိုယ်စိတ်
ကောက်စဉ်ကတော့ သူက မိုးပျံပူဖောင်းလေးနဲ့ လူပုံအလယ်မှာ
လူသိရှင်ကြား ချော့ဖူးခဲ့လို့ စိတ်ပျော့ခဲ့ရတာပါလေ။ သူဘာကို
ကြိုက်နှစ်သက်ပါသလဲ။ ဘာကိုများ စွဲလန်းနှစ်ခြိုက်မှုရှိပါသလဲ။
ဒါကိုလည်း ရွှန်းမသိပါချေ။

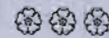
“ရော!”

ကျန်ခဲ့တဲ့တစ်ပတ်က Lecture လိုက်မကူးနိုင်ခဲ့တာကို
ကူးပေးသည့်စာအုပ်တွေ ပေးလိုက်တာမို့ ယူ၍ဖွင့်လိုက်ပါသည်။
English Notes တွေကို သေသေသပ်သပ်လေး ရေးပေးထား
သည့်စာလုံးလေးတွေက ဝိုင်းစက်လှပလို့ပါလေ။

ဒါ ချို့လက်ရေးလည်းမဟုတ်ပါ။ ချစ်ချစ်ရေးပေးတာ
လည်းမဟုတ်ပါချေ။ ဒါဆို ဘယ်သူရေးပေးတာလဲ။ Sorry ဆို
တဲ့စာတန်းကို အာရုံထဲ ကွက်ခနဲမြင်မိစဉ် ရင်ထဲမှာ စူးခနဲအောင့်
သွားရပါ၏။

ထိုနေ့တစ်နေ့လုံး မျှော်နေမိပေမယ့် အဲဒီမျက်နှာလေး

ကို ရွှန်းမြင်ခွင့်မရချေ။ နေ့လယ်ထမင်းစားချိန်များ ဟိုတစ်ခါလို
ရောက်လာမလားဆိုပြီး မျှော်လင့်မိပေမယ့် မောရုံပါပဲ။ ညနေ
စောင်းလိုင်းကားစီးပြီးပြန်ဖို့ ကားဂိတ်မှာ ရပ်စောင့်တော့လည်း
အရိပ်သော်မျှ မမြင်ခဲ့ရပါချေ။ ပါးပြင်ထက်စီးကျသွားတဲ့မျက်ရည်
ကို လူမမြင်အောင် အမြန်သုတ်ရတာကို ဘယ်သူတွေ့သိနိုင်မှာ
တဲ့လဲ။ ဪ... ခေါင်ရယ်။

အခန်း (၂၂)

“သားရေ... သူငယ်ချင်းတွေ လာတယ်”

မေမေ့အော်သံကြောင့် အိပ်ရာထဲလူးလို့နဲ့နေလျက်မှ
ခေါင်းထောင်ကြည့်လိုက်ပါ၏။ ဗလတို့ဆိုရင်တော့ ကိစ္စမရှိပါ။
အခန်းထဲဝင်လာလို့ရတာကိုး။ ခြင်ဆေးခွေဆိုလည်း Never
mind လေ။

“ဒါက ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

“စာကျက်နေတာလေကွာ၊ မမြင်ဘူးလား”

“အောင်မာ! ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်တွေ ပြောနေပြန်ပါပြီ
တ-တလင်းချိတ်ရာ။ မသိတဲ့လူတွေကျနေတာဘဲ”
ဗလက သူ့စာကျက်ခုံကို ဆွဲယူထိုင်လိုက်ပြီး ထူးတော်

ရွှေပဒေသာစာပေ

က သူ့မှောက်လျက်အိပ်နေသည့်ကုတင်ထက်မှာပင် ထိုင်လိုက်လေ၏။ မေမေကတော့ သူငယ်ချင်းတွေစားဖို့ တစ်ခုခုလုပ်နေပေမည်။

“ဒီလိုပဲနေတော့မှာလား”

“ဒီလိုမနေလို့ ငါကဘယ်လိုနေရမှာလဲ။ ကင်းပြီးကောက်ထောင်နေရမှာလားကွ”

“စိတ်လျော့... စိတ်လျော့... မင်းတို့နှစ်ယောက်တိုက်ပွဲဖြစ်တာကို ဒီတိုင်းကြည့်မနေနိုင်လို့ ငါတို့သုံးယောက်က စစ်ပြေငြိမ်းဖို့လာပြောနေတာ”

“ဘယ်မှာလဲ နောက်တစ်ယောက်”

“ခြင်ဆေးခွေကို ငါတို့အော်ခွဲတယ်လေ၊ လိုက်လာမှာပေါ့”

သူပက်လက်လှဲလိုက်ပါ၏။ နှစ်ယောက်တိုက်ပွဲဖြစ်တာ တွဲလား။ ဘာစကားမှမများဘဲ သူမကိုသူရှောင်နေတာ နှစ်ပတ်ကျော်ရှိနေပြီမှန်း သူသိ၏။ စာမေးပွဲနီးပြီမို့ ကျောင်းလည်းပိတ်တော့မည်။ ကျူရှင်ပဲ ဖိဖိစီးစီးတက်ဖို့လိုတော့မှာပါလေ။

“ဘယ်မလဲ ကောက်ချိတ်”

“ဘာကောက်ချိတ်လဲ။ ခြင်ဆေးခွေနော်”

“အံ့မာ! နင်ကောက်နေတာမဟုတ်ရင် ဘာလဲ။ တကယ်ပါပဲ။ ယောက်ျားလေးဖြစ်ပြီး ကောက်နေတာ မိန်းကလေးလည်းမဟုတ်”

“ငါ ဘယ်မှာကောက်နေလို့လဲ”

“ဟဲ့! နင်ကောက်နေလို့ ငါတို့ကိုရှောင်နေတာမဟုတ်လား။ ငါပြောထားပြီးသားနော်၊ တခြားလူကိုပဲ နင်ညာလို့ရမယ်လို့”

ချစ်နှင်းဝေ ဝင်လာပြီမို့ ဗလက ခုံမှယ်ကာ သူ့ကုတင်ထက် နေ့ခန်းရောက်လာချေပြီ။ အင်အားက မနည်းဘူးဘဲ။ သူ့ယောက်ပေါင်းပြီး သူ့ကိုဘာတွေများ ဆေးထိုးကြမှာပါလိမ့်။

“ငါ Lecture တွေ အရေးကြီးနေလို့ မလာဖြစ်တာပါ”

“ယုံအောင်လည်း ကြည့်ခွီးဦး နော်”

“အခု ရွှန်းမျက်နှာ ဆီးရွက်လေးပဲရှိတော့တာသိလား။ ဆီးရွက်လောက်လေး”

သူနှုတ်ဆိတ်နေမိ၏။ ဆီးရွက်လောက်လေးတဲ့လား။ တွေ့ချင်လိုက်တာနော်၊ ဒီမျက်နှာလေးကို တစ်နေ့မမြင်ရရင် ဘယ်လိုမှမနေနိုင်တာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုအသိဆုံးပါပဲ။ သွားတွေချင်တဲ့ ခြေလှမ်းကို စရပ်မိတိုင်း ဟိုလူမျက်နှာကို ကွက်ခနဲမြင်နေတာ

မိရင်း တက်ခေါက် လက်သီးဆုပ်လို့ ခြေလှမ်းပြန်လှည့်ဖြစ်ခဲ့ရ
'တာပါလေ။

“ကျောင်းတွေပိတ်တော့မှာကွ”

“ငါသိပါတယ်”

“ကျောင်းမပိတ်ခင်လေး ခင်ခင်မင်မင်နေသွားတော့ ပို
မကောင်းဘူးလားကွ”

“သွားစမ်းပါကွာ၊ ဒီမျက်ခွက်တွေ မမြင်ရတာမှမဟုတ်
တာ”

“သူတော်တော်လေး ပိန်သွားတာ အထွဋ်ရဲ့”

“အေး... အဲဒါတော့ ဟုတ်တယ်၊ သူ့ခမျာ မင်းကို
မလာဘူးလားလို့ ခြင်ဆေးခွေကိုမေးချင်တာတောင်မှ မမေးရဲဘဲ
မျိုသိပ်ထားရသလိုပဲ”

“သူ့အပြစ်ပဲဟာ၊ ဒဏ်ခတ်သမျှခံပေါ့”

“ဟာ! မင်းအဲဒီလိုတော့ မပြောပါနဲ့ကွ”

“အေးလေ၊ တော်တော်အသည်းမာတဲ့ကောင်”

အသည်းမာသတဲ့၊ ပြောနေကြပြီကော၊ ကိုယ့်နှလုံးသား
က အထိမခံနိုင်အောင် ပျော့ပြောင်းနူးညံ့နေတာကို ဘယ်သူများ
သိကြလို့လဲ။ မင်းလည်းမသိနိုင်ပါဘူး ရွှန်းရယ်။

“နင်လုပ်ပုံနဲ့တော့ ရွှန်းစာမေးပွဲကျတော့မှာပဲ”

“ဘာဆိုင်လို့လဲ”

“ဆိုင်တာပေါ့၊ စာကျက်လို့လည်း မရဘူးတဲ့။ ညည
လည်း အိပ်မရလို့ ငုတ်တုပ်ထိုင်ထိုင်နေတာ သူမပြောပေမယ့်
မျက်ကွင်းတွေညိုနေတာ အသိသာကြီး”

“ကိုယ့်သမိုင်းကို ကိုယ်ရေးရတာပါ ခြင်ဆေးခွေရာ။
အပိုတွေလာပြောမနေစမ်းပါနဲ့”

“မင်းဧရာ စာကျက်လို့ရလို့လား”

ထူးကျော်အမေးကို ပြန်မဖြေမိ။ စာအုပ်ကြီးဖွင့်ပြီး တွေ
တွေကြီး ငေးဝိုင်နေမိတာ အကြာကြီးမဟုတ်လား။ မေမေတောင်
ဒါကိုမြင်သွားတုန်းက စသေးတာလေ။ ‘လက်နှစ်ဖက်နဲ့ သေချာ
ကိုင်ထား’တဲ့။ ‘ဒါမှစာလုံးလေးတွေက လက်ပေါ်ဖြတ်လျှောက်
ပြီး ပခုံးပေါ်တက်ပြီးရင် နားထဲကတစ်ဆင့် ဦးနှောက်ထဲရောက်
သွားလိမ့်မယ်’ဆိုပြီး ရွှေပြောသွားတာပါလေ။

တစ်နေရာတည်းမှာ တစ်နာရီကြာအောင်တောင်မှ ငြိမ်
ငြိမ်သက်သက်မနေတတ်တဲ့သူပါ။ အိမ်မှာရှိနေရင် မေမေ့ကိုလိုက်
စတာမျိုး။ မေမေ ဘုရားရှိခိုးနေတာမျိုးဖြစ်နေရင် စီးဖိုချောင်တဲ့
ဒါမှမဟုတ် ရေချိုးခန်းမှာ အလုပ်လုပ်နေတဲ့မိပုံဆီကို ဖူးသေး

သေးလေးမျိုး ပိုးဟပ်မျိုးကိုဖမ်းပြီး ပစ်ထည့်စလို့ မိပုံ လန့်ပြီး အော်ငိုရပေါင်းလည်းမနည်းခဲ့။ သူက ဤသို့သောကောင်လေး ပါလေ။

“ဒီလိုပါပဲ”

“ဘာဒီလိုပါပဲလဲ မင်းလည်း မနေတတ်ဘူးမဟုတ်လား ငထွဋ်ရာ”

“အေးလေ၊ ပြန်ခေါ်လိုက်ပါကွာ”

“ဟုတ်တယ်၊ နင့်ဘက်ကပဲ လျှော့လိုက်ပါဟယ်”

“ဘာလို့လျှော့ရမှာလဲ... ငါမှားတာမှမဟုတ်တာ။ သူ့ ဘက်ကမှားတာပါ ခြင်ဆေးခွေရ။ ငါက ငါ့ဘက်ကမှားရင် အချိန် မရွေးတောင်းပန်တတ်တဲ့လူပါ။ ငါမှားရင်တော့ Sorry ပဲ”

“ကြည့်!”

“မင်းလုပ်ပုံက ကလေးဆန်လွန်းပါတယ် ငထွဋ်ရာ။ မင်းက ယောက်ျားလေးကွာ ခံနိုင်ရည်ရှိတဲ့လူ။ ဟိုက မိန်းကလေး”

“အေးလေ၊ ယဲ့ယဲ့လေးပဲရှိတော့ပါတယ်ဆိုမှ လက်ညှိုး နဲ့ တွန်းမိရုံနဲ့ လဲကျတော့မယ်”

“ကျွတ်! တော်ပါကွာ၊ နားညည်းတယ်”

“ဟိုကလေးတွေ လက်ဖက်သုပ်ရပြီ၊ အပေါ်လာပို့ပေး

ရမလား။ အောက်မှာပဲ လာစားကြမှာလား”

“အောက်မှာပဲ လာစားပါမယ် အန်တီသန့်၊ ဒီမှာ ဒီ ကောက်ချိတ်ကို ဆွဲခေါ်လာမယ်”

“အေးအေး”

သူ မျက်နှာကို ရှုံ့တွလိုက်မိပါ၏။ အခန်းထဲအောင်းနေ ချင်ပါတယ်ဆိုမှ လူကို အတင်းလာဆွဲထုတ်ခေါ်ချင်ရတယ်လို့။ ဘယ်လိုဟာတွေလဲ။ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် Feeling လေးနဲ့ အေး အေးဆေးဆေးနေနေတာကို လာနှောင့်ယှက်ရတယ်လို့။

“ထ... ”

“မထပါဘူး”

“ဟေ့ကောင်”

“မင်းတို့ဘာသာ သွားစားကြပါလား၊ ဟိုတစ်ယောက် ငရုတ်သီးစိမ်းတွေပါ နင်းကန်စားမယ်မကြန့်ဦး။ သေမှာစိုးလို့ သတိပေးရတာ။ ငါမှန်ဟင်းခါးမစားချင်သေးလို့”

“ခွေးနာ”

ခြင်ဆေးခွေက သူ့လက်မောင်းကို ဖျတ်ခနဲထုလိုက်လေ ၏။ ရယ်စရာမပြောချင်ပေမယ့် ဤငယ်သူငယ်ချင်းကဖြင့် ကြိုက် တဲ့စားစရာတွေရင် အန္တရာယ်ဖြစ်မှာကို မစိုးရိမ်ဘဲ စားတတ်လို့

အမြဲသတိပေးနေရတာပါလေ။

“အဲဒါပဲ”

“ဘာလဲ”

“ခြင်ဆေးခွေအပေါ်မှာတောင် မင်း ဒီလောက်စိုးရိမ်တတ်ရင် ရှုန်းအပေါ်ဆိုမပြောနဲ့တော့ပေါ့။ သိသိကြီးနဲ့ ဟန်ဆောင်မနေစမ်းပါနဲ့”

“ငါကြိုပြောလိုက်မယ်နော်”

“ဘာကိုလဲ”

“သူ ဒီနှစ်ပဲ စာမေးပွဲကျသွားရင် ကျောင်းဆက်တက်ခွင့်ရတော့မှာမဟုတ်ဘူး”

သူငြိမ်နေမိ၏။ ဒါကိုသိရင် စာကြိုးစားရမှာပေါ့။ ခုတော့ ကျူရှင်တောင်ဖျက်ပြီး ဘဲဘဲနဲ့ date တာ နည်းတောင်မှနည်းသေး။

“အဲဒါဆို အိမ်ကယောက်ျားပေးစားချင် ပေးစားတော့မှာ”

သူမျက်စောင်းခဲကြည့်လိုက်ပါ၏။ ခါတိုင်းလို ပြုံးစိမ်းနဲ့ ပြောတာမျိုးမဟုတ်ဘဲ ခြင်ဆေးခွေမျက်နှာက တည်တံ့နေသလိုပါလေ။

“သူ့ကိုစောင့်နိုင်တယ်တဲ့”

“ဘယ်သူကလဲ”

“ကိုသွန်းရွှေလှုံဖြိုးလေ၊ အဲဒီနေ့ကပဲ ဖွင့်ပြောလိုက်တာ”

“ဘာ! ဒါနဲ့ပဲ ခေါင်းက ဆတ်ခနဲညိတ်လိုက်ရောလား။ တော်တော်အညှာလွယ်တဲ့ဟာလေး... တောက်!”

“မညိတ်ပါဘူးဟဲ့၊ ဒါပေမဲ့ ပြောလို့တော့မရဘူးလေ။ အကယ်၍များ မပြောကောင်းမဆိုကောင်း စာမေးပွဲကျသွားရင် စိတ်ညစ်ညစ်နဲ့ခေါင်းပြန်ညိတ်ချင်ညိတ်မှာပေါ့။ ဟိုက အင်ဂျင်နီယာဖြစ်မယ့်လူပဲဟာ၊ ငြင်းစရာမှမရှိတာ”

“ဘာကိစ္စနဲ့ ညိတ်ရမှာလဲ၊ အရေးမပါတာ”

“နင်ပဲ သူဘာဖြစ်ဖြစ်ဆို”

“ခြင်ဆေးခွေ”

“အဲဒါ ငါပြောတာမဟုတ်ဘူးနော်၊ ချိုပြောလို့ ပြန်ပြောပြတာ။ Let's go ဘော်ဒါတွေ”

“ခြင်ဆေးခွေ”

သူအော်တာကို မကြားယောင်ဆောင်ပြီး သုံးယောက်သား အောက်ထပ်သို့ ဝရန်းသုန်းကား ပြေးဆင်းသွားတာမို့ အိပ်

ရာထဲမှ လူးလဲထလိုက်ရပါသည်။ လောလောဆယ် ခေါင်းမညိတ်
သေးပေမယ့် စိတ်ညစ်ရင်တော့ ညိတ်ချင်ညိတ်မယ်တဲ့လား။

မျက်နှာပေါ်မှာ အပြုံးပေါ်သွားတာမို့ မှန်ခိုပ်ပေါ်မှအကြည့်
လွဲကာ အောက်ထပ်သို့အပြေးဆင်းလာခဲ့မိလေ၏။ ထမင်းစားခန်း
ထဲမှာ ဇွန်းလုကာ အစာလုစားနေသံက ကျယ်ကျယ်လောင်လောင်
ပါလေ။

“ဟဲ့! ဗလနော်၊ နင် ပုစွန်ခြောက်ချည်းမစားနဲ့လေ”

“ငါက ခြင်္သေ့ဆိုတော့ အသားကြိုက်တာကိုးဟေ။ ဒါ
လေးမှ မသဒ္ဓါရင် နင့်ကို အကောင်လိုက် ကောက်ဝါးပစ်လိုက်
မယ်”

“ခွေးစုတ် ခွေးနာ”

“ဟော! ဂူအောင်းနဂါးလေး ထလာပါပြီ၊ ထမင်းစား
မလား သား”

“မစားပါဘူး”

“အန်တီသန့်သားက စာကျက်ချင်ယောင်ဆောင်ပြီး
အခန်းအောင်းနေတာနော်”

“သိတယ် သိတယ်၊ လွမ်းနာကျနေတာကို အန်တီသိ
ထားပြီးသား”

“မေမေနော်”

“ဘယ်လိုလဲ၊ နင်ပြန်ခေါ်တော့မှာမှတ်လား”

“ဘာကိစ္စခေါ်ရမှာလဲ၊ ငါ့အလွန်မဟုတ်ပါဘူးဆိုနေမှ”

“အေး . . . မူနေ မူနေ၊ သူများဦးသွားမှ ကျန်ရစ်ဖြစ်
ပြီး ကျိတ်ငိုနေရင်တော့ မသနားဘူးဟေ့။ ငါတို့လာချောပေးမယ်
မထင်လေနဲ့”

မေမေပါရယ်နေပြီမို့ သူ မျက်နှာကိုစုပုပ်ထားလိုက်မိ
တော့သည်။ အားလုံးက သူ့ကိုချည်း တစ်ဖက်သပ် အပြစ်ပုံချ
နေကြတာကိုး။

အနီး (၂၃)

ရာသီဥတုက သိပ်မကြည်လင်လှပါ။ ရွှန်းရင်ထဲကလို
မျိုး မှန်မှိုင်းပြီး မိုးကခပ်အံ့အံ့ပါလေ။ ဒီနေ့ ကျောင်းနောက်ဆုံး
တက်ရတာမို့ ကျောင်းမှာ လှေကားကြီးမှာတည်း။ မိုးရာသီကုန်နေတာ
တောင်မှ အစိုးမရတဲ့မိုးက ရွာချင်ရင်ရွာချတတ်တာကိုး။

ဒီနေ့လည်း ဖယ်ရီမှာ သူမပါလာနိုင်ပြန်ဘူးထင်ပါရဲ့။
ကျောင်းတွေပိတ်တော့မယ် ခေါင်။ ခုထိ ရွှန်းကိုပစ်ထားတုန်းပဲ
လား။ ဒီမျက်နှာကိုမတွေ့မှ မြင်ချင်တော့ဘူးပေါ့လေ။ သူ့ကိုမြင်
လိုက်တိုင်း နှုတ်က ဗလွတ်ရွတ်တတွေရွတ်ပြီး အနီးတစ်ဝိုက်က
လူတွေကို ရယ်ပြုံးစေနိုင်တဲ့ကောင်လေး။ အခုတော့ ဘယ်ဆီ
ဘယ်ဝယ်များ ရောက်နေတာပါလိမ့်။

ရွှေပဒေသာစာပေ

“ဟဲ့! စောလှချည်လား”

ဘေးနားရောက်လာသည့်ချိုကို ခပ်ယဲ့ယဲ့ပြီးပြလိုက်ပါ၏။ လွယ်အိတ်ထဲထည့်သယ်လာတဲ့ကတ်ပြားလေးကို အသာစမ်းလိုက်မိလေသည်။ ချစ်ချစ်ကနေတစ်ဆင့် သူ့ကိုပေးခိုင်းတာကို ချစ်ချစ်ကခေါင်းခါပြီး ‘ကိုယ်တိုင်ပေး’လို့ပြောတာမို့ ယခုတိုင် ရွှန်းလွယ်အိတ်ထဲမှာ ရှိနေသေးတာပါလေ။

ကိုယ်တိုင်ပေးဆိုပြီး သူနဲ့မှမတွေ့ရတာ ဘယ်လိုပေးရမှာလဲ။ မျှော်လင့်တကြီးစောင့်ဆိုင်းနေမိပေမယ့် မျှော်လင့်ချက်က ခပ်မှိန်မှိန်ရယ်လေ။ အတန်းရှေ့ကိုလည်း သူမလာ။ ကျူရှင်ရှေ့လည်း သူပေါ်မလာပါ။ ဘာကြောင့်လဲ ခေါင်။

စိတ်ပျက်သွားတာများကားဟင်။ ခေါင် စိတ်ပျက်သွားရအောင် ရွှန်းက ဘာအပြစ်ကြီးကြီးကိုများ ကျူးလွန်ထားမိလို့လဲကွယ်။ မကြိုက်ဘူးလား။ ဒါဆိုရင်လည်း ‘နောက်တစ်ခါ ဒီလိုကျူရှင်ပြေးရင် သိမယ်’ဆိုပြီး ကြိမ်းပေါ့။ အားလုံးရှေ့မှာ ပိုင်စိုးပိုင်နင်းဟန်မျိုးနဲ့ ရွှန်းလက်ကိုလာဆွဲပြီး ပြောချလိုက်ပါတော့လား။

အခုလို ဥပေက္ခာပြုရက်တာက ခံရခက်စေပါတယ်ခေါင်။ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပေါက်ကွဲပြီး ရန်ဖြစ်လိုက်ရင် ကောင်း

မှာပါပဲ။ ရင်ထဲမှာရှင်းသွားမှာပေါ့။ ခုတော့ အလုံးစုံမျှီသိပ်ထားပြီး သိမ်းဆည်းထားရတာ ဖွဲမီးလို တအံ့နွေးနွေးဖြစ်နေတာပါခေါင်။

“မနေ့က သူတို့သုံးယောက် ခေါင်အိမ်သွားကြတယ်လို့ ငါ့ဆီ ချစ်ချစ် Phone ဆက်ပြောသေးတယ်”

“အင်း”

သံယောင်လိုက်ပေးပြီး ချိုမသိရလေအောင် သက်ပြင်းကျိတ်ရှိုက်လိုက်မိပါ၏။ ရွှန်းတော့ အရွယ်ငယ်ငယ်လေးနဲ့ အသက်တိုရတော့မယ်ထင်ပါရဲ့။ စက္ကန့်နဲ့အမျှ သက်ပြင်းချည်း ရှိုက်နေမိတာလေ။

“သူ ဒီနေ့အတူ့ပါ့နင်ပါနင်မှာ”

မမျှော်ရဲပါဘူး။ ခပ်ဝါးဝါးလေးပါ ခေါင်။ အရင်လိုပဲပြန်ဖြစ်ချင်ပါရဲ့။ ခေါင်ပြောသမျှ လိုက်ရယ်ပြီး ပေါ့ပေါ့ဝါးဝါးလေး ခံစားပါရစေလား။ တစ်ယောက်ပဲနဲ့ တစ်ယောက်တိုက်ကြရင်း တခြားလူတွေလျှောက်လို့မရအောင် လျှောက်ချင်ပါရဲ့။ ကင်တင်းမှာ ထမင်းစားကြတိုင်း ဟင်းလုစားရတာမို့ မြန်မြန်ကုန်တာမျိုးလေ။

သတိမရချင်တော့လို့ တမင်တာကာ ဥပေက္ခာပြုထားတာ

များလားကွယ်။

“ဖယ်ရီ လာနေပြီ”

ဒီတစ်ခါတော့ ကားဟွန်းမတီးသေးခင် ဖယ်ရီကိုအရင် ကြိုမြင်သဖြင့် ရပ်စောင့်နေလိုက်ပါ၏။ ကားပေါ်တက်တော့ ခါ တိုင်းလိုပင် ထမင်းချိုင့်တွေကိုလှမ်းယူကြတာမို့ ပေးလိုက်ရလေ သည်။

“မောင်း... ဆရာရေ”

“အမေ့!”

ကားက ပူးခနဲဝှက်သွားစဉ် လူကရှေ့ကိုယိုင်သွားပါ၏။ သို့သော် လဲကျမသွားပါလေ။ ရွှန်းခါးကိုဆွဲဖမ်းကာ ဘေးခုံတန်း မှာ ထိုင်စေလိုက်တာမို့ အမြန်ထိုင်လိုက်ရပါသည်။ ချိုက သီဟ တို့နှင့်ပေါက်ပေါက်လျော်အောင် စကားတွေဖောင်ဖွဲ့ပြီး ရယ်သံ တွေ ထွက်နေပြီလေ။

ချစ်ချစ်ကိုလှည့်ကြည့်လိုက်စဉ် ရင်ထဲမှာ ဒိန်းခနဲမြည် သံက အကျယ်ကြီးပါပဲ။ ဘုရား! သူ... သူ၊ ဒီနေ့မှ ဖယ်ရီကို လိုက်စီးရတယ်လို့။ သူက ရွှန်းကိုမကြည့်ဘဲ ချိုတို့ချစ်ချစ်တို့ တစ်ယောက်တစ်လှည့်ပြောကြသမျှကို နားထောင်ပြီး ပြုံးနေလေ ၏။

ရွှေပဒေသာစာပေ

စောစောက ရွှန်းကို သူ့ဖမ်းဆွဲလိုက်တာပေါ့။ ဒါဖြင့် ‘ကျေးဇူး’ လို့ပြောရမှာလား။ ဟင့်အင်း... မပြောဝံ့ပါ။ ရွှန်း စပြောပေမယ့် သူ့ဘက်က မသိယောင်ဆောင်နေလိုက်ရင် ဘယ် နယ်လုပ်မလဲ။ အရှက်ကွဲရချည်ရဲ့။

“Canteen ထိုင်ကြဦးမလား”

“ဒါပေါ့၊ အိမ်မှာ ဘာမှမှစားမလာခဲ့တာ”

“ငါကျွေးမယ်”

“အမယ်! ဒီနေ့ မာတာ့ကို အာဝါးပေးလို့ ပြားပြားရခဲ့ တယ်ပေါ့လေ”

“အင်း... ဘာစားကြမှာလဲ”

“ငါက မုန့်ဟင်းခါး၊ ဘူးသီးကြော်နဲ့”

“ဘူးသီးကြော်သိပ်မစားနဲ့ ကတုံးမရဲ့”

“ဟင်! ဘာလို့လဲ”

“နင် ဗညားပိစီလို နှာခေါင်းကြီးလာမှာစိုးလို့”

“သေဦးမယ်... ခွေးနာ”

“ခြင်ဆေးခွေရော”

“ငါက ပေါင်မုန့်ကြော်နဲ့ ကော်ဖီ”

“လာပြန်ပြီ ပေါင်မုန့်”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“ဘာလို့လဲ”

“နင့်မျက်နှာကြီး ပေါင်မုန့်လိုကြီးလာရင် ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ”

“လာပြန်ပြီ အထွဋ်နော်”

“ငါတို့ကတော့ Tea နဲ့ အိကြာချောင်းပဲဟေ့”

“ဟုတ်တယ်”

အုပ်စု လူစုံအောင်မေးပြီး ‘ရွန်းရော’ ဆိုတဲ့မေးသံက မကြားရပါလေ။ အကျဉ်းခံရချေပြီကော။ မတူမတန်ဘူးပေါ့လေ။ ခပ်ဆိုးဆိုးသူငယ်ချင်းကို တန်လောက်အောင် ပစ်ထားသလိုပါပဲလား။

ဟုတ်ပါတယ်၊ ရွန်းဘက်က မှားတာပါ။ သေချာပါတယ်၊ အားလုံး ဖြူဖြူစင်စင်နဲ့ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် စာသင်နေကြတာမှန်ပါလျက် သူ့ကိုမှ ချစ်ချစ်နဲ့လိုလို ချီနဲ့လိုလို သံသယစိတ်နဲ့စွပ်စွဲချင်တဲ့ မည်းညစ်ပုပ်သိုးနေတဲ့စိတ်နဲ့ ထင်ခဲ့တာလေ။

ဘယ်လောက်ရှက်စရာကောင်းလိုက်ပါသလဲ။ ရွန်းက သာ ရင်ထဲမှာ မနာလိုမစ္ဆရိယစိတ်နဲ့ သူငယ်ချင်းတွေကို စိတ်ထဲမှ ကျိတ်ပြောနေမိတာပါ။ သူတို့ကဖြင့် ရင်ထဲမှာရော မျက်နှာပေါ်မှာပါ ရှင်းလင်းပြီး ဖြူစင်နေတာ သိသာလွန်းနေသည်ပဲ။

ရှက်ဖွယ်ပါပဲ ရွန်းပပ... .

“ဆင်းမယ်ဟေ့”

ကားရပ်လိုက်ရာမှာ အားလုံးဆင်းလိုက်ကြလေ၏။ သိဟတို့သုံးယောက်ကတစ်တွဲ ရှေ့မှလျှောက်သွားပြီး ချစ်ချစ်ကချီလက်ကိုဆွဲကာ နောက်မှလိုက်သွားပါသည်။ ချို့ဘေးမှ လိုက်လျှောက်နေရင်း ရွန်းခြေလှမ်းတွေ အလိုလိုနွေးသွားရလေ၏။

ဝင်မဆံ့တော့သလိုပါပဲလား... .

“ရွန်း လာလေ”

“လိုက်လာခဲ့မယ်”

ချိုလှည့်ခေါ်လိုက်တာကို အသံမတုန်မိအောင် အားတင်းကာ ပြောလိုက်ရပါ၏။ Canteen ထဲထိုင်တော့ သူ့ဘေးမှာ ခုံလွတ်တစ်ခုချန်ပြီး ထိုင်နေကြတာကို လှမ်းမြင်နေရလေသည်။ နေရာတော့ ချန်ထားပေးသားပဲ။

ဒါပေမဲ့... ဒါပေမဲ့ပေါ့ကွယ်... .

ရင်ထဲမှာ ဆိုနင့်တက်လာပြီး အားပါးတရင်ချလိုက်ချင်တဲ့စိတ်က တလိမ့်လိမ့်တက်လာတာမို့ ခြေစုံရပ်လိုက်မိပါ၏။ မဖြစ်ဘူးနော်... ရွန်းသာငိုချလိုက်မိရင် ဖြေရှင်းလို့မရနိုင်တဲ့အခြေအနေမျိုးဖြစ်သွားမှာလေ။

ဘာကြောင့်တိတလဲလို့မေးရင် ဘာကိုအကြောင်းပြပြီး ရှင်းပြရပါ့မလဲ။ ကောင်းပြီ။ ခေါင်ချန်ရစ်ခဲ့ရင်လည်း ကျန်ရစ်ခဲ့ ပါ့မယ်။ ခေါင်နေစေချင်တဲ့နေရာမှာပဲ ရပ်နေခဲ့ပါမယ် ခေါင်။

ဒါဆို ခေါင်စိတ်ချမ်းသာနိုင်မယ်မဟုတ်လား...

“ချိုစိမ့် တီး (၄)ခွက်၊ အိကြာနဲ့ဆမူဆာနစ်ပွဲ၊ ပြီးရင် Premier 2 plus တစ်ခွက်နဲ့ ပေါင်မုန့်ကြော်တစ်ပွဲ၊ ဘူးမုန့်ဟင်း ခါးတစ်ပွဲ”

သူကဦးဆောင်ပြီး မှာလိုက်လေ၏။ ချိုက ခုံကိုရွှန်းဝင် လို့ရရန် ဆွဲထုတ်ပေးလေသည်။ ငယ်သူငယ်ချင်းကတော့ စိတ် မခုဘဲ ခုထိကူနေတုန်းပါပဲ။ သူတို့... သူတို့ကသာ...

“ရွှန်း ထိုင်လေ”

“ငါမစားတော့ဘူး”

“ဟင်! ဘာလို့လဲ”

ချိုကို ခေါင်းသာ ခါပြလိုက်ပါ၏။ သူက စားပွဲထက် လက်တင်ကာ ငြိမ်နေပြီး ရွှန်းကိုတစ်ချက်လေးတောင်မှ လှည့် မကြည့်ပါချေ။ လွယ်အိတ်ထဲမှကတ်ထူစာအိတ်လေးကို နှိုက်ယူ ကာ သူ့ရှေ့နေရာစားပွဲထက်မှာ အသာတင်ပေးလိုက်ပါ၏။

“သွားနင့်ပြီ”

ရွှေပဒေသာစာပေ

ဆတ်ခနဲလှည့်ထွက်ခဲ့စဉ် မိုးကတဖွဲဖွဲကျလာလေ၏။ ကျောင်းသူကျောင်းသားတွေ အမိုးအကာရှိရာတွေဆီ အပြေးဝင် ခိုသွားကြသော်ငြား ရွှန်းကတော့ အဆောင်ရှိရာဆီသို့ ဒီအတိုင်း ခပ်ဖြည်းဖြည်းလျှောက်လာခဲ့ပါသည်။

မိုးစက်တွေ ခေါင်းပေါ်ကျလာစဉ်မှာ စိုရွှဲသွားသည့်မိုး တို့နှင့်အတူ မျက်ရည်တို့က ပိုးပိုးပေါက်ပေါက်ကျလာလေတော့ သည်။ ‘ချော်လဲ ရောထိုင်’တဲ့။ ဒီလိုပဲ မိုးကိုခုတုန်းလုပ်ပြီး ရွှန်း ငိုမိတာကို ဘယ်သူမှမသိပါစေနဲ့လေ။

ခေါင်
အရူးအညွတ်တောင်းပန်ပါတယ်....
ရွှန်း

နှင်းဆီပုံပွင့်လေးပါတဲ့ကတ်ပြားမှာ ရေးထားတာ မိုးရိုး ရှင်းရှင်းလေးပါပဲ။ ဘယ်သူပဲဖတ်ဖတ် နားလည်မှုလွဲစရာမှမလို ပါချေ။ ကျေနပ်ပါတော့ကွယ်။

“ဟာ! အဆောင်ထဲမှာလည်း မိုးရွာနေတာကိုးကွ”

အတန်းထဲဝင်လိုက်စဉ် မကြားတကြားရေရွတ်လိုက်တဲ့

ရွှေပဒေသာစာပေ

ကောင်လေးတွေရဲ့အသံကြောင့် နေရာမှာဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး Towel အသေးလေးကိုထုတ်ယူလိုက်ပါ၏။ ခေါင် မိုးစိုတုန်းကလည်း ဒီလို Towel လေးနဲ့သုတ်ပေးမိခဲ့တာလေ။

မျက်နှာထက်သုတ်လိုက်စဉ် မျက်ရည်က ပိုကျလာပြန်လေ၏။ ဒုက္ခပါပဲ။ ဘယ်လိုမှ ဣန္ဒြေဆည်မရပါလားနော်။ လူတွေအထင်လွှဲတော့မှာပဲ။ မျက်နှာကိုအုပ်လျက် စားပွဲထက်မှောက်ချလိုက်မိတော့သည်။ ရင်ထဲပြည့်တင်းကျပ်နေသမျှ အကုန်အစင် ငိုချလိုက်ပါရစေတော့။

“ရွှန်း”

နားထဲကြားလိုက်သလိုလိုပါပဲ။ ကျိတ်ရှိုက်နေမိတာမို့ မော့မကြည့်ရဲခဲ့။ ခေါင်းငုံ့ထားရာမှ မျက်လုံးဖွင့်လိုက်မိစဉ် မြင်လိုက်ရသည်က ခြေဖမ်းဖြူဖြူနှင့် ကတ္တီပါဖိနပ်အနက်ရောင်။ သူတကယ်ရောက်လာတာပါပဲလား။

“Teacher ဝင်လာတော့မယ် ရွှန်းရဲ့၊ ထတော့”

“ဟင်”

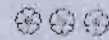
“Class တစ်ချိန်လောက် လမ်းကြည့်ရအောင်လေ။ ထ”

“ကျိတ်လိုက်ကြဟေ့”

တအံ့တသြဖြင့် မော့ကြည့်လိုက်မိစဉ် သူက တကယ်

ပင် ရွှန်းကိုဆွဲခေါ်နေပြီပို့ အလန့်တကြား။ အတန်းထဲကကောင်လေးတွေ တီးတိုးစနောက်နေစဉ် သူခေါ်ရာနောက်သို့ ရုန်းရင်း ဆန်ခတ်ဖြင့် ပါရလေတော့၏။

ခေါင်ကတော့ ဗရုတ်သုက္ခလုပ်ပြန်ချေပြီ။

အခန်း (၂၄)

“မြန်မြန်စစ်ပြေငြိမ်းမှပဲ ငါတို့တွေ အသက်ရှူချောင်ရ တော့တယ်”

“ဟုတ်ပ”

“အဲဒီနေ့က အတန်းလစ်ပြီး နင်တို့နှစ်ယောက် ဘယ် သွားပြီး ဘာလုပ်နေလဲ... ပြော”

“အို! ဘာလုပ်ရမှာလဲ၊ ဒီလိုပဲတစ်နေရာမှာ စကားပြော တာပါ။ ရိုးရိုးသားသား”

“မယုံပေါင်ရှင်”

ကျူရှင်မှာ တီးတိုးစနေတာမို့ ရွှန်းမျက်နှာပင် ပန်းရောင် သန်းလာရတော့တာပါလေ။ ရော်! တကယ်အမှန်ပြောတော့လည်း

ရွှေပဒေသာစာပေ

ဘယ်သူမှမယုံကြပါလား။ ဒုက္ခပါပဲ။ အဲဒီနေ့က သူ့ရင်ဘတ်ကို
မှီပြီး စိတ်တိုင်းကျင့်ခဲ့တာ အကြာကြီးပါပဲ။ သူကလည်း 'တိတ်
ပါ' လို့တစ်ခွန်းမှမပြောဘဲ ရွှန်းကျောကိုအသာပုတ်ပြီး ချောခဲ့တာ
ပါလေ။

ဘာစွပ်စွဲချက်မှမရှိခဲ့ပါ။ ဘယ်လိုဖြေရှင်းမှုမျိုးမှလည်း
မဖြစ်ခဲ့ပါလေ။ တကယ့်ကို ငိုချင်သလိုငိုချတဲ့လူနဲ့ ကျောကိုအသာ
ပုတ်ပေးတဲ့လူပဲရှိခဲ့တာပါ။ သူ့နှုတ်ကနေ 'အင်း' ဆိုတာလည်း
တစ်ခွန်းမပြောခဲ့။ ရွှန်းကလည်း 'နောက်ကိုစိတ်မကောက်ကြေး
နော်' လို့ မပြောဖြစ်ခဲ့ဘဲ တကယ့်ကလေးတစ်ယောက်လို ဟန်
ဆောင်ခြင်းကင်းမဲ့စွာနဲ့ ငိုချင်းချခဲ့တာပါလေ။

“ရော်... လူကိုများ မယုံသင်္ကာနဲ့”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ငါတို့ကတော့ တစ်ချိန်လာတက်နီး
နှစ်ချိန်လာတက်နီးနဲ့ မျှော်နေမိခဲ့တာ။ ရူးတာ... ရူးတာ”

“အဲဒီ Lecture တွေ နင့်အတွက် သူကူးပေးပြီးပြီ
မဟုတ်လား”

“အင်း”

“ဘာအင်းလဲ၊ ကြာအင်းဆိပ်ကြီးလား”

နှစ်ယောက်သား မျက်စောင်းဝိုင်းထိုးကြတာကို ပြုံးပြီး

နဲ့ ငြိမ်နေရပါ၏။ ခေါင်ရေ... ရွှန်းတော့ ဘယ်လိုမှရှင်းပြလို့
မရပါဘဲ အစွပ်စွဲခံနေရပါရဲ့။

“ဟွန်း! အဲဒီ အကလောင်က မျက်နှာကိုလိုက်တယ်။
တစ်သက်လုံးမှာ ငါနေမကောင်းဖြစ်ခဲ့တာတောင်မှ စာကူးပေး
တာမဟုတ်ဘူး။ နင့်ကျမှ”

“ဟုတ်ပါရဲ့၊ သူ့စာအုပ်ထဲမှာ လက်ရေးလှလှလေးတွေ
မြင်ရတိုင်း ငါမနာလိုဖြစ်တယ် အဟုတ်”

“နေဦး၊ ကတ်ထဲမှာ နင်ဘာစာတွေရေးပေးလိုက်တာ
လဲ။ ဒင်းကိုမေးတော့ မပြောပြဘူး”

“ဒီလိုပဲတောင်းပန်ပါတယ်လို့ ရေးလိုက်တာပါ ချစ်ချစ်
ရဲ့။ ဘာမှမပါပါဘူး”

“ငါမယုံပါဘူး၊ ဒင်းမျက်နှာက ရွှေအိုးရသွားသလို ဝင်း
ထိန်ပြီး 'ငါလိုက်သွားဦးမယ်' ဆိုပြီး ထသွားတာနဲ့ အဲဒီဝိုင်းကို
ငါပဲရှင်းပေးလိုက်ရတာ။ ခွေးနား၊ ပိုက်ဆံပြန်တောင်းရဦးမယ်”

မကျေမနပ်ပြောပြီး တီးတိုးရယ်လိုက်မိကြပါ၏။ တကယ်
စိတ်ဆိုးတာမဟုတ်မှန်း သိသာနေတာကိုး။ ခေါင်နဲ့ဘာမှမဖြစ်ပါ
ဘဲ ဒီလိုပဲခေါ်ပြောနှုတ်ဆက်တဲ့ကိစ္စက (အရင်လိုပဲ) တရင်းတနှီး
မျိုးပဲဖြစ်ခဲ့တာပါလေ။ အားလုံးသံသယဝင်အောင် တစ်ယောက်

နဲ့တစ်ယောက် ခိုးကြည့်ကြတာမျိုး လူမမြင်အောင် လှစ်ခနဲခိုးပြီး တာမျိုးလည်းမရှိပါဘဲ ရွှန်းကိုမယုံဘူးတဲ့။

“လာကြိုမှာလား”

“ဘယ်သူလဲ”

“တော်တော်ကြားချင်နေ၊ ရှင်ရဲ့အတွင်းအခေါင်ကိုပြော နေတာပေါ့”

“ဘယ်သိမှာလဲ”

“မေးမနေနဲ့ ချိုရေ၊ ဘယ်လောက်မေးမေး နောက်ဆုံး မှာ ယူနိုင်ကလေးနာစေးနေတယ်ဆိုတဲ့အဖြေပဲရမှာ။ ငါတို့မောရုံ ပဲရှိမယ်”

“ဒါဆို ချစ်ချစ်တို့က ခြင်္သေ့နဲ့ပဲလွေပေါ့လေ။ ကြောက် စရာကြီး”

“မိန်းမ! . . . ငါတို့ကျ ကြောက်နေ၊ နင့်ခေါင်ကျတော့ မကြောက်ဘူးမဟုတ်လား”

“ခေါင်က ကြောက်စရာမှမဟုတ်တာ၊ မကြောက်ပါဘူး”

“အေး . . . မကြောက်နဲ့၊ ဟိုက ငါတို့လို နင့်ကိုတဂ္ဂုတ် ဂျွတ်ကိုက်မစားဘဲ အကောင်လိုက်မျိုးချမှာ”

“ဟုတ်တယ်”

ရယ်မိပြန်လေ၏။ ဒီနေ့မှ ရယ်စရာတွေချည်းဖြစ်နေတာ နဲ့ အိမ်ရောက်ရင် ငိုရတော့မှာပဲ။ ကိုကိုတို့က စာမေးပွဲဖြေနေ လေပြီ။ ရွှန်းကိုလည်း စာမေးပွဲနီးနေပြီး မာမာတို့ ခါတိုင်းလို သိပ်တင်းကျပ်မထားတော့ပါလေ။

ကျူရှင်လှေကားမှ ဆင်းလာခဲ့ပါ၏။ တစ်ယောက်တစ် ပေါက်ပြောရင်း ရယ်သံကထွက်တုန်းပါပဲ။ ရွှန်းတို့သုံးယောက် က နောက်ဆုံးမှဆင်းတာမို့ ရှေ့ဘက်မှဆင်းတဲ့ ကျောင်းသား ကျောင်းသူတွေ ကုန်နေချေပြီ။

Platform ပေါ်ရပ်လိုက်ကြစဉ် မျက်လုံးတစ်စုံက သူ ဘယ်နားမှပေါ်လာမလဲဆိုတာကို သူငယ်ချင်းတွေနဲ့အတူ ဝေ့ ကြည့်လိုက်မိပါ၏။ မတွေ့ပါချေ။ သူ့ကျူရှင် မဆင်းသေးတာပဲ ထင်ပါရဲ့။

“ရွှန်း”

“ဘာလဲ”

“ဟိုမှာ”

ချိုက ရွှန်းလက်ကို တင်းခနဲဆုပ်ကိုင်လိုက်တာမို့ မေး လိုက်မိစဉ် ရှေ့ကိုမေးငေါ့ပြလိုက်သဖြင့် ကြည့်လိုက်ပါ၏။ ကား လှလှလေးပေါ်မှ ဆင်းလာသည်က ချောမောလှပလွန်းသည့်

မိန်းမချောလေးပါလေ။

“ဘုရားရေ! ဒါ... ဒါ...”

“ရွန်းပပဆိုတာ”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“တို့က ထားသစ္စာပါ... မင်းနဲ့ အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောချင်လို့ ဖြစ်မလား”

အကျောကြီးနဲ့ပါလား။ ချိုပြောဖူးသလို မာနက ခပ်ကြီး ကြီးပါပဲ။ လူကို ခေါင်းမှခြေဖျားအထိ စုန်ဆန်ကြည့်လိုက်တဲ့ အကြည့်စူးစူးက ရဲတင်းလိုက်တာလေ။ ကိုကိုကိုလည်း သူမ ဒီလိုပဲကြည့်တာထင်ပါရဲ့။

“ရွန်းတို့သူငယ်ချင်းကိုစောင့်ရမှာမို့ သိပ်ဝေးဝေးသွား လို့မဖြစ်ဘူး”

“ရတယ်လေ၊ စကားပြောလို့ရမယ့်နေရာဖြစ်ရင် ရပါ တယ်”

“ငါတို့ဒီမှာပဲစောင့်နေမယ် ရွန်း”

“အင်း”

ဘယ်လိုလဲ၊ ထားသစ္စာဆိုတဲ့ ရွန်းနဲ့ဘာမှမသက်ဆိုင် တဲ့လူပါ။ ဒါပေမဲ့ ဘာလို့များ ရွန်းကိုလာတွေ့ရတာပါလိမ့်။

အတွေးတွေ ပလံ့စီဖြင့် ကော်ဖီဆိုင်ခပ်သန့်သန့်ထဲသို့ ဦးဆောင်ခေါ်ခဲ့ပါ၏။ အပြင်ကိုမြင်နိုင်သည့်ဝိုင်းမှာပင် ထိုင်ချလိုက် ပါသည်။ ဒါမှ ခေါင်ရောက်လာလို့ ရွန်းကိုလိုက်ရှာရင် အလွယ် တကူတွေ့နိုင်မှာကိုး။

“ကိုသွန်းရွှေလှိုနဲ့မင်း ဘယ်လိုပတ်သက်ပါသလဲ”

ဒဲကြီးပါလား။ ကိုကိုဘက်က ဘယ်လိုအခြေအနေထိ ပြောင်းလဲကုန်ပြီမှန်း ရွန်းမသိပေမယ့် အခုလိုအထိ ဖြစ်စရာမှ မလိုအပ်တာလေ။

“ကိုကိုနဲ့”

သူမမျက်နှာ တင်းသွားလေ၏။ ဘာလဲ၊ ကိုကိုလို့ခေါ် မိတာကြောင့်လား။ အစ်ကိုဖြစ်သူနဲ့သူငယ်ချင်းကို ‘ကိုကို’ လို့ခေါ် တာ အထင်မှားစရာမှမလိုအပ်ပါလေ။

“မမက ဘာလို့ဒီလိုလာမေးရတာလဲ”

“တို့အရင်မေးတာကိုဖြေပါ ရွန်းပပ”

“အဲဒါကိုဖြေရအောင် ရွန်းက မမရဲ့တပည့်လည်းမဟုတ် သလို ညီမလည်းမဟုတ်မှမဟုတ်တာ”

“ကိုသွန်းလျှံက တို့နဲ့လက်ထပ်မယ့်သူပဲ ရွန်းပပ”

“အဲဒီတော့”

“ဒီတော့ မင်းဘက်က အနေအထိုင်ဆင်ခြင်ပြီး ကိုသွန်းလျှံကို ငြိချင်တဲ့ဆန္ဒကိုပယ်ဖျက်ဖို့ လာပြောရတာပဲ”

အားပါး! စွဲချက်က ပြင်းထန်လှသည်လား။ မိန်းမချင်း စာနာစိတ်မျိုးမရှိဘဲ လာပြောတဲ့သတ္တိကတော့ ဩချလောက်ပါရဲ့။

“ရှင်ပြောတာလွန်ပြီ မထားသရွာ”

“မလွန်ပါဘူး၊ တို့နဲ့သူ့ကို မိဘတွေသဘောတူရုံမက တို့လူငယ်ချင်းပါ သဘောမျှနေတာပါ။ Engage လုပ်ခါနီးမှ သူ့နှုတ်ကနေ မင်းနာမည်ထွက်လာလို့ အခုလိုရောက်လာတာပဲ”

“ကိုကိုက ဘာပြောလို့လဲ”

သူမမျက်နှာ ကွက်ခနဲပျက်သွားလေ၏။ ပြောပေမပေါ့၊ ‘ကိုယ့်မှာချစ်သူရှိနေပြီ’ဆိုပြီး။ ဒါကိုအရှက်ရပြီး ရွှန်းကိုလာရမ်းနေတာမဟုတ်လား။ အံ့ဩစရာပါပဲ။ လက်ရှိပိုင်ဆိုင်ထားတဲ့ ဂုဏ်အရှိန်အဝါကိုတောင်မငဲ့နိုင်ဘဲ ရွှန်းရှိနေတဲ့အဆင့်ထိ ဆင်းချလာရအောင် ချစ်ခြင်းက တန်ခိုးကြီးလှပါလား။

“သူဘာပြောပြော မင်းသိစရာမှမလိုတာ၊ တို့ပြောချင်တာ မင်းဘက်က နောက်ဆုတ်ဖို့ပါ ရွှန်းပပ”

‘ရွှန်းကို Final အထိ ချစ်သူထားခွင့်မရှိပါဘူး’ဆိုပြီး တရှည်တလျှားရှင်းမပြချင်ပါ။ ကိုကိုနဲ့လိုက်ကပ်ပါလျက် အတ္တစွန်းရောက်လွန်းသည့် မမလှလှလေးကို အငေးသားကြည့်ဖြစ်တာပါလေ။

“ရွှန်းက ကိုယ့်လမ်းကိုယ်လျှောက်နေတာပါ”

“ကျစ်! ပြောရခက်လိုက်တာ၊ မင်းဘာလိုချင်လဲ ပြော၊ ရွှေလား ငွေလား ကားလား တိုက်လား လိုချင်တာအကုန်လုံးကို တို့ပေးနိုင်တယ် ရွှန်းပပ။ တို့ပြောနေတာ လူမှုရေးအရ စေတနာနဲ့ဆိုတာကို နားလည်စေချင်တယ်”

လက်ကိုကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ထားလိုက်မိပါ၏။ စော်ကားချေပြီ။ ဒီ (၁၈)နှစ်အရွယ်လေးကောင်မလေးက ရုပ်ဗန်းပြပြီး ကိုကိုတို့လိုလူတွေကို ချူစား ကပ်စား ပူဆာပြီး လူလည်ကျနေတယ်လို့များ ထင်မှတ်နေလေသလား။ ဒီလိုတစ်ခါမှအပြောမခံရတာမို့ ဒေါသဖြစ်လာတာရော ရှက်အားပိုလာတာပါရောပြီး လူက ဘာမှပြန်မပြောနိုင်ဘဲ ရင်ဆို့နေချေပြီ။

“ဘာလဲ၊ စဉ်းစားရခက်နေပြီလား။ တို့သိထားပြီးသားပါ။ ဒီခေတ်ကောင်မလေးတွေက ဒီလိုအမျိုးတစ်မျိုးတည်းပါပဲ။ အတည်လက်မထပ်လည်း ကိစ္စမရှိဘူး၊ လှပအောင်ဆင်ယင်နိုင်

ရင် လိုသမျှတောင်းသမျှဖြည့်ပေးနိုင်ရင် ဘယ်ယောက်ျားကိုမဆို အမိအရဖမ်းဆုပ်ထားတတ်တာလေ”

“ရှင်... ရှင်”

“ခင်ဗျားစကားတွေ သိပ် Foul လွန်းနေပြီလို့ ယူဆပါတယ်”

ရုတ်တရက် အနောက်မှပေါ်လာသည့်ခေါင်းအသံကြောင့် အင်အားတွေ ပြည့်ဝသွားရသလိုပါပဲ။ ရောက်လာပြီပေါ့လေ။ ရွှန်းတို့မျှော်နေသလိုပဲ သူ မဖြစ်မနေရောက်လာတာပါပဲလား။

“မိန်းမချင်း ကိုယ်ချင်းစာစိတ်ထားပြီးမှ ဒီစကားကို စဉ်းစားပြီးပြောစေချင်တယ်”

“မင်းက ဘာသိလို့များ ဝင်ပြောနေရတာလဲ။ ဒီမိန်းကလေးက တို့ချစ်သူကို လိုက်ကပ်နေတာကွ”

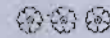
“အဲဒါကိုက မှားနေတာဗျ။ အဲဒီလိုဖြစ်နေရင်လည်း ခင်ဗျားထိန်းရမှာ သူ့ကိုမဟုတ်ဘူး။ ခင်ဗျားရဲ့သူ့ကို ခင်ဗျားထိန်းရမှာ။ ဒါမှ ဥသျှစ်တစ်တင်း နှမ်းတစ်တင်းခေတ်က ယောက်ျားကို အမိအရဖမ်းထားနိုင်မှာလေ”

“မင်း... မင်း”

“ဘယ်လိုယောက်ျားကမှ ကိုယ့်ချစ်သူကို အကြောင်းမဲ့

လာထိုးနှက်နေတာကို ထိုင်ကြည့်မနေနိုင်ဘူး။ ရွှန်းက ကျွန်တော့် ချစ်သူပဲ။ ဒီတော့ ရှက်တတ်ရင် ခင်ဗျားပြန်သင့်ပြီ”

ခေါင်က ရွှန်းပါးကို ရွတ်ခနဲနမ်းရှိုက်ကာ ပခုံးကိုင်လျက် ထရပ်စေလေ၏။ ဘယ်လိုများလုပ်လိုက်ပါသလဲ။ ရွှန်းတို့ကိုအငေးသားကြည့် ကျန်ရစ်ခဲ့သည့်ထားသစ္စာကတော့ဖြင့်...

အခန်း (၂၅)

စာမေးပွဲအဖြေစာရွက်ကို အခန်းစောင့်ဆရာမထံ အပ်
လိုက်ပါ၏။ နောက်ဆုံးဘာသာမို့ သက်ပြင်းရှိကာ လက်ဆန့်
လိုက်ပါသည်။ First Year တော့ပြီးချေပြီ။

“အားလုံးပြီးပြီဆိုရင် ပြန်လို့ရပြီ”

“ဝေး! . . .”

ဆရာတွေဆရာမတွေ ခွင့်ပြုသံကြားသည်နှင့် အော်သံ
ကျယ်တွေ ထွက်လာပြီး ဟိုတစ်စုဒီတစ်စုဖြင့် အခန်းတွေထဲမှ
ကျောင်းသူကျောင်းသားတွေ ထွက်လာကြလေ၏။ ရွှန်းက ဘော
ပင်တွေနှင့် ခဲတံပါမက Calculator ကိုပါ မပျောက်စေရန် သေ
ချာသိမ်းပြီးမှထွက်လာတာမို့ ချိုနှင့်ချစ်ချစ်က Corridor မှာ ရှိနေ

ရွှေပဒေသာစာပေ

စောင့်နေကြလေသည်။

“ကျောင်းပိတ်ပြီဆိုပြီး နင်တို့နှစ်ယောက်တည်း ဒီတိတ် မနေကြနဲ့ဦးနော်။ ငါ့ဆီလာမလည်နိုင်တောင်မှ Phone တော့ တစ်ပတ်တစ်ခါဆက်ပေး။ နောက်နှစ်ကျောင်းအပ်ရင်လည်း အတူ တူအပ်မှာ”

“အင်းပါ ချစ်ချစ်ရယ်၊ စိုးရိမ်ရန်ကော”

“ရွှန်း”

“ပြော”

“ဟိုတလောက လာတဲ့မိန်းမကို နင်ဘယ်လိုရှင်းလိုက် သလဲ”

“မိန်းမ! ဪ... ထားသစ္စာကိုပြောတာလား”

“အေး”

“အဲဒါ ခေါင်ပဲရှင်းပေးလိုက်တာပါ ချစ်ချစ်ရဲ့။ ပြီးပါပြီ။

No! problem.”

“ဘယ်လိုရှင်းလိုက်တာလဲ”

“အင်း... ဒီလိုပဲပေါ့”

“လာပြန်ပြီ ဒီလိုပဲဆိုတဲ့စကားလုံး၊ နင် အဲဒီလိုပြောရင် ငါ့စိတ်ထဲ ကလိကလိဖြစ်လာပြီး သိပ်သိချင်လာရော”

စကားတပြောပြောဖြင့် ကားဂိတ်ရှိရာဆီ လျှောက်လာ ကြပါ၏။ နားသယ်စပ်မှဆံနွယ်ကို သပ်တင်မိစဉ် ညာဘက်ပါး ပြင်ကို ထိမိသွားတာက လက်ဖျားလေးပါပဲ။ ရှက်စရာကြီးနော်၊ ဘာမဆိုင်ညာမဆိုင်နဲ့ ရွှန်းတော့ ပါးတစ်ဖက် ဈေးဦးပေါက်သွား ရတာလေ။

အဲဒီနေ့ကစပြီး သူနဲ့မျက်နှာချင်းမဆိုင်ရဲတော့ပါ။ ကျူရှင်လည်းပိတ်ပြီမို့ အိမ်မှာစာကျက်ရင်း တစ်ယောက်တည်း ကိုတိတ် ရှက်နေမိတာမဟုတ်ပါလား။

ရှင်တော်တော်ဆိုးတယ် ခေါင်...

“အမယ်! မျက်နှာက မျောက်အုန်းသီးရသလို ပြုံးနေ တာပဲ”

“ကလေးကို မလိုင်လုံးကျွေးသလိုလိုပြောပါ ချိုရား။ နှိုင်းစရာရှားလို့”

“ဟောတော်!”

“ဘာလဲ”

“နင့်ကိုကိုရဲ့ကားမဟုတ်လား ရွှန်းရဲ့”

“ဘယ်မှာလဲ”

“ဟိုမှာရပ်ထားတာလေ”

ဂိတ်မရောက်ခင်နေရာမှာ ရပ်ထားသည့်ကားကို မြင်လိုက်ရပါ၏။ ချိုက တစ်ခါတည်းစီးရပေမယ့် မှတ်မိနေပါလား။ တကယ်ပင် ကားဘေးမှာရပ်စောင့်နေသည့်ကိုကိုကို လှမ်းမြင်လိုက်ရပါသည်။ ကိစ္စက မပြီးပြတ်သေးပါလားနော်။

“ကိုကို”

“ရွှန်း”

“ဘယ်ကိုလာတာလဲ”

“ချာတိတ်ကို လာကြိုတာလေ”

“လာကြိုတာ”

“အင်းပေါ့”

“ဘာကိစ္စများရှိလို့လဲ”

“တွေ့ချင်လို့”

အင်း... ပြဿနာက ထားသစ္စာကိုဖြတ်ပေးလိုက်တာတောင်မှ မပြီးသေးပါလား။ ဘာမျှော်လင့်ချက်နဲ့များ ဒီအထိ ကိုကိုရောက်လာရတာပါလိမ့်။ ရှင်းရခက်လိုက်တာနော်။

“ငါတို့သွားနှင့်မယ် ရွှန်း”

“နေပါဦး ချိုရဲ့၊ ငါလည်းလိုက်မှာပါ”

“ကိုယ်နဲ့ တစ်နေရာရာကို...”

“Sorry ပါ ကိုကို၊ ရွှန်းမလိုက်နိုင်လို့ပါ”

“ကိုယ်ပြောစရာရှိလို့ပါ”

“အဲဒါဆိုရင်လည်း ဒီမှာပဲပြောလေ၊ ရွှန်းနားထောင်မယ်”

“ဒီမှာ”

“အင်းလေ၊ ရွှန်းသူငယ်ချင်းတွေစုပြီး ပြန်ကြမှာမို့ ရှာရခက်မှာစိုးလို့ပါ ကိုကို”

သူခေါင်းညိတ်လိုက်ပါ၏။ လူမြင်ကွင်းမှာပဲ ပြောစေချင်တာလား။ တကယ်ပဲ ချာတိတ်မှာ ရွေးချယ်ပြီးသားလူ ရှိနေပြီလားကွယ်။ တားပြောလိုက်ကတည်းက ပြေးပြီးမေးချင်စိတ်က များနေပေမယ့် ကိုယ်လည်းစာမေးပွဲဖြေနေတုန်း၊ ပြီးတော့ ချာတိတ်လည်း စာမေးပွဲဖြေဖို့ စာကျက်နေရမှာမို့ ဒီနေ့မှပဲ လာဖြစ်ရတာပါလေ။

“ကိုယ် ထားနဲ့တွေ့ခဲ့ပြီးပြီ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ထားပြောလိုက်တာ အမှန်ပဲလား”

ပြန်မဖြေမီ၊ သက်ပြင်းကိုသာ ကျိတ်နှိုက်လိုက်မိပါသည်။ အမှန်အတိုင်းပြောရရင် ကိုကိုကို အဲဒီထားသစ္စာနှင့် သဘောမတူ

ချင်ပါ။ မတန်ဘူးဟု ယူဆချင်တာပါလေ။

“ရွှန်း”

“...”

“ကိုယ့်စောင့်နိုင်ပါတယ်လို့ အတန်တန်ပြောခဲ့ပါလျက် ဘာလို့ ဒီလိုဆုံးဖြတ်ချက်ချခဲ့ရတာလဲ ချာတိတ်ရယ်။ တကယ်ပဲ မင်းရင်ထဲမှာ အဲဒီကောင်လေး နေရာယူခွင့်ရှိနေလို့လား”

ပန်းနှစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်ခါရမ်းလျက် မေးလိုက်မိစဉ် သူမမျက်နှာလေး မွဲသွားရပါ၏။ နာကျင်စေမိပြီလား။ တန့်န့်ခံစားရတဲ့ဝေဒနာက တနင့်တပိုးကြီးပါ ကလေးရယ်။

“ရွှန်းကိုနားလည်ပေးပါ ကိုကို”

“နားလည်ပေးရမယ်! ဟုတ်လား။ ကိုယ်က... ကိုယ်က ဘာကိုနားလည်ပေးရမှာလဲ။ ကိုယ်မဟုတ်တဲ့ တခြားတစ်ယောက်ကို မင်းဘာသဘောနဲ့များ ရွေးချယ်ခဲ့သလဲဆိုတာကို ဘယ်လိုမှစဉ်းစားလို့မရဘူး။ သူက ကိုယ့်ထက်ဘာများသာနေလို့လဲ။ ဘယ်လိုအချက်တွေကများ ကိုယ့်ကို ဒီပြိုင်ပွဲမှာ ဆုံးရှုံးမှုတွေနဲ့ ရှုံးနိမ့်စေခဲ့ရတာလဲ။ ပြောပါဦး”

နှုတ်ခမ်းထက် အပြုံးတင်လေ၏။ ပေါက်ကွဲနေတာပါလား။ မမြင်ဘူးလားကွယ်။ ကိုကိုအပေါ်မှာ ဆန်းပြားစိတ်တွေ

သာ ရွှန်းမှာရှိခဲ့ရင် အဲဒီထားသစွာ ဘာကြီးပဲပြောပြော ကိုကိုအနီးဆုံးကို ရွှန်းမျက်စိစုံမှိတ် တိုးလာခဲ့ပါမှာပါ။ ဒါပေမဲ့... ဒါပေမဲ့ ရွှန်းရင်ထဲမှာရှိနေတာ ကိုကိုမှမဟုတ်တာလေ။

“ချစ်လို့ပါ”

“ဘာ!”

“သူ့ကို ရွှန်းရင်ထဲကနေ နှစ်နှစ်ကာကာကြီး ချစ်နေလို့ပါ ကိုကို”

“ရွှန်း... ကိုယ်... ကိုယ်မယုံဘူး”

“ယုံစေချင်ပါတယ် ကိုကို။ ရွှန်းတို့မောင်နှမနှစ်ယောက် စလုံးကို ချစ်သူမထားရဘူးဆိုတဲ့အမိန့်ကို ကိုကိုလည်း သိမှာပါ။ ဒါကြောင့်လည်း ရွှန်းစိတ်ကောင်းမလိုက်မိအောင် အတတ်နိုင်ဆုံး ထိန်းချုပ်ခဲ့ပါတယ် ကိုကို”

လက်မောင်းကို အားဖြင့်ဆုပ်ကိုင်ခံရတာမို့ မျက်နှာမွဲသွားရပါ၏။ ကျိတ်မနိုင်ခဲမရဖြစ်နေပြီလား။ ကိုကို အရင်ဦးဆုံး ဖွင့်ပြောခဲ့တာမှန်ပေမယ့် ရွှန်းရဲ့နှလုံးသားက ကိုကိုကြောင့် မခန့်တခန့်မှမဖြစ်ခဲ့တာလေ။

“ရွှန်း... ခေါင့်ကိုချစ်တယ်၊ ခေါင့်ကိုပဲ ချစ်သူအဖြစ် ရွေးချယ်ပါရစေ”

ရင်ထဲကျဉ်ခနဲဖြစ်သွားတာက တိုင်းဆမရ။ ရွန်းဆိုကို ထားသွားတွေ့တယ်ဆိုကတည်းက ပြဿနာတစ်ခုခုတက်တော့ မယ်မှန်း သူသိလိုက်တာပါလေ။ အဲဒီရလဒ်က သူ့ရင်ထဲက မိန်းကလေးကို အပြီးတိုင် လက်လွှတ်ဆုံးရှုံးလိုက်ခြင်းတဲ့လား။ ရက်စက်ပျံ့ ကံကြမ္မာရယ်။

“ရွန်း”

နောက်ဘက်မှခေါ်သံကြောင့် ရွန်း တွန့်ခနဲလန့်သွားရလေ၏။ ရုတ်တရက်ရောက်လာသည့်ခေါ်ငိုကို မည်သို့ရှင်းပြရပါမလဲ။ ခေါ်ငိုအကြည့်တို့က ရွန်းလက်မောင်းကိုဆုပ်ကိုင်ထားသည့် ကိုကိုလက်အစုံပါလေ။

“ဒါက... ဒါက ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

“ခေါင်”

ကိုကိုက ရွန်းကိုလွှတ်ပေးလိုက်စဉ် ခေါင်က ကိုကိုအင်္ကျီကော်လံစကို ဖျတ်ခနဲဆွဲကိုင်လိုက်တာမို့ မျက်လုံးပြူးသွားရပါ၏။ ဒီ ကိုဒေါသက လုပ်လာပြန်ပြီလေ။

“ခင်ဗျား... ခင်ဗျား”

“ခေါင် ဘာလုပ်တာလဲ၊ လွှတ်လိုက်... လွှတ်လိုက်

ဆို”

“ဒီလောက် ရွန်းကို ကိုယ်ထိလက်ရောက်”

“ရွန်းရှင်းပြပါမယ်၊ အရင်လွှတ်လိုက်ပါခေါင်ရဲ့၊ နော်”

သူက မကျေမနပ်ဟန်ဖြင့် ကိုကိုကိုဆုပ်ကိုင်ထားတာ လွှတ်ပေးလိုက်လေ၏။ ခေါင်လက်ကိုဆွဲကိုင်ကာ နောက်သို့ဆုတ်စေလိုက်ပါသည်။ ကိုကိုမျက်ဝန်းတို့က ကြေကြေကွဲကွဲ။ ခေါင်မျက်ဝန်းတို့ကဖြင့် ဒေါသကြောင့် နီနီရဲရဲလေ။

“ကိုကို... ဒါ ရွန်းရဲ့ချစ်သူ ခေါင်ပါ။ ထွဋ်ခေါင်တဲ့။ ခေါင်... ဒါ ရွန်းအစ်ကိုရဲ့သူငယ်ချင်း ကိုသွန်းရွှေလှူပြီးပါ”

ခေါင်က ဇေဇေဝါဖြစ်သွားစဉ် ကိုကိုလက်ကမ်းပေး... ပြီမို့ လက်ကိုပြန်ဆုပ်ကိုင်ကာ လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်လိုက်ရပါ၏။ ရွန်းရဲ့ချစ်သူတဲ့။ ရွန်းဘယ်လိုများပြောလိုက်ပါသလဲ။ ဟိုတလောက အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ရွန်းကိုစော်စော်ကားကားပြောနေတာကို မခံရပ်နိုင်တာနဲ့ သူဝင်ပြောခဲ့မိတာလေ။ အလို! သူ့ရင်ထဲမှာ သိသိသာသာကြီး ခုန်လှုပ်လာပါရောလား။

“Congratulation...ပါ ”

“ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့”

“ကိုယ်ပြန်ပါဦးမယ်”

ကျောပေးကာ ကားပေါ်တက်လိုက်စဉ် သူ့မျက်ဝန်းမှ

မျက်ရည်ပူတို့ တပေါက်ပေါက်ကျသွားရလေ၏။ ကိုယ်ဝမ်းသာ ပေးပါမယ် ရွန်းရယ်။ မင်းရင်ထဲက နှစ်နှစ်ကာကာ ချစ်နိုင်မယ့် လူကို ရွေးချယ်ခဲ့ခြင်းအတွက် မုဒိတာပွားရင်းပေါ့။ ရင်ထဲမှာတော့ မင်းက အမြဲရှိနေဦးမှာပါ ချာတိတ်ရယ်။

ကားလေးထွက်သွားတာကို ကြည့်နေရင်းမှ လက်တွဲ ထားတာကို ဖြုတ်လိုက်ပါ၏။ ခေါင်က ရွန်းလက်ကိုမလွှတ်သေးဘဲ ပြန်ဆွဲထားလေသည်။

“ဘာလုပ်တာလဲ၊ လွှတ်တော့လေ”

“ဘာလို့လွှတ်ရမှာလဲ၊ ပြောပြီးစလစ် နံပါတ်တစ်ပေါ့”

“ဘာပြောလို့လဲ”

“ရွန်းပဲ ကိုယ်က ရွန်းချစ်သူဆို”

“မပြောပါဘူး၊ ဘယ်မှာပြောလို့လဲ”

“ရွန်းနော်၊ ကိုယ်အသည်းယားအောင် မလုပ်ချင်နဲ့ ကား

ဂိတ်မှာ လူအရမ်းများနေတာ မမြင်ဘူးလား”

“အဲဒီတော့”

သူ ဘာမပြောညာမပြောဖြင့် ရွန်း၏ဘယ်ဘက်ပါးပြင်ကို ရွတ်ခနဲနမ်းရှိုက်လိုက်လေ၏။

တခြားလူတွေ သတိမထားမိလိုက်ပေမယ့် ရွန်းတို့ကို

ကြည့်နေသည့် ချစ်ချစ်တို့အုပ်စုထဲမှ အော်သံတွေ အကျယ်ကြီး ထွက်လာတော့တာပါလေ။

ခေါင်... ဆိုးတယ်...

ရှက်စရာကြီးနော်...။ ။

လေးစားလျက်....

မမအိမ်မှာ
4th June 2013
PM 3:07

နောက်လထွက်မည့်စာအုပ်

ရည်းစားလူက